

De mengelpoëzy van Katharyne Lescailje

<https://hdl.handle.net/1874/21177>

DE
MENGELPOËZY

VAN
KATHARYNE LESCAILJE.

T W E E D E D E E L.

BIBLIOTHECA
CONVENTUS
MEGENSIS

TE AMSTELDAM,
BY DE ERFGENAAMEN VAN J. LESCAILJE EN D. RANK,
OP DE BEURSSLUIS, MDCCXXXI.
MET PRIVILEGIE.

HUWELYKSZANGEN.

HUWELYKSZANGEN.

OP HET HUWELYK

VAN DEN HEERE

ABRAHAM VAN KOPPENOL,

EN JONGKVROUWE

SUZANNE ENGELBREGHT.

My lust nu op een zoeten toon
De kracht der min in top te zetten.
Een ander volg, die 't is gewoon,
Het dreunen van de moordtrompetten:
Een maagdepen is veel te teêr;
Zy zoekt zo schor een klank te myden,
En schrikt voor 't knarsfen van 't geweer.
De mannen zingen van het ftryden,
Maar ik, hoe KOPPENOL verliest
Op ENGELBREGHTS uitmuntend zingen;
Welk zoet geluid hem heeft doorgrieft,
En diep tot in zyn borst kon dringen:

A 2

Hoe

H U W E L Y K S Z A N G E N.

Hoe dat haar schoonheid, hoe haar deugd,
 En and're zoete aanminnigheden,
 Bekoorlyk in die Bloem der jeugd,
 Zyn harte wecker konden kneeden
 Als buigzaam maagdewasch. Zyn zin,
 Met al de inwendige gepeinzen,
 Staröogen hier door op de min:
 Hy kan ze langer niet ontveinzen.
 Schoon hy beklom den eeretrap
 Met fier te rennen by de benden
 Van het vrywillig jonglingschap;
 Noch kon dat lot zich schielyk wenden,
 Hoe heerlyk het voor yder scheen:
 Want is hy nu te paard gesteege,
 Hy streeft in moed niet als voorheen,
 En vat met minder lust den degen.
 De Liefde spot met de oorlogspeer:
 Men dwingt daar meê geen maagdezinnen,
 Al zyn ze noch zo zwak en teêr:
 Ze zyn door streelen best te winnen.
 Hy laat dan 't scherpgewette staal
 Voor deezen tyd zyn hand ontglyden,
 En, tot verlichting van zyn kwaal,
 (Hy was verwonnen van het lyden)
 Gaat hy zyn overwinster aan
 Met zoet gevley en geestig smeeken:
 Hy kermt, van smarten overlaân,
 En smoort zyn woorden onder 't spreken,

Door

H U W E L Y K S Z A N G E N.

Door zuchten van de Min geleend.
Maar 't is vergeefs: zy stopt haar ooren,
En 't hart is al te zeer versteend:
Zy wil niet naar zyn klagten hooren.
Had hy zyn zin ook afgekeert
Toen zy, met kracht van toverzangen,
Heeft over hem getriomfeert,
Hy was noch vry en ongevangen
Van de eng'lestem van ENGELBREGHT.
Nu meent hy van zich zelf te wezen,
Dan schynt zyn troost weêr opgerecht,
Nu gantsch ter neêrgeflost door vreezen.
Doch evenwel verflaauwt hy niet:
Noch kan zyn min op weêrmin hoopen,
Men eert, dat nooit als met verdriet,
En lange moeiten is te koopen.
Gegeeven ooft smaakt nooit zo zoet
Als 't geen men zelf, door veel gevaaren,
Bereiken en beklimmen moet;
Dan kan het eerst vernoeging baaren.
Wie trouwlyk aanhoud, overwint.
Hoe ongezien, het kan geschieden.
Hy wykt niet licht die yv'rig mint.
Dies komt dees Minnaar noch eens bieden
S U Z A N N E, een Lenteroos, zyn trouw,
Hoewel zy gruwde voor het huwen,
En voor den bynaam vlood van Vrouw.
Maar hoe zy 't juk van d'echt wil schuwen,

H U W E L Y K S Z A N G E N.

Hy brengt door zyn getrouwen dienst
Haar aan het wagg'len, om te waagen.

De Liefde komt op 't onvoorzienst,
Somtyds zo snellyk, als de vlaagen

Der zomerbuijen, in het hart.

Een neveldamp kan haast verdwynen,

Die 't oog in 't schemerlicht verwacht,
Wanneer de zonne komt verschynen.

Men ziet dat van haar heene dryft
Die donk're wolk van 't huwlykshaaten,

Terwyl hy haar noch smeeken blyft,
Dat zy de strengheid wil verlaaten,

En buigen zich tot wedermin;

Hoewel zyn heil al is begonnen:

Want liefde heeft haar fieren zin
Reeds ingenomen en verwonnen.

Zy voelt in haar verstand een fryd,
En wil, 't geen zy niet kan, ontvliden.

Met uitvlucht op den oorlogstyd,
Als of die 't minnen kon verbieden.

In 't eind besloot ze dan haar hand
Aan K O P P E N O L op trouw te geeven,

En straks met een het waardste pand,
Haar hart, de bronâar van het leeven.

Toen sprong zyn ziel van blydschap op
Die schier door droefheid was verlooren,

De vreugde haalde 't zeil in top,
En scheen in hem op nieuw herbooren,

Door

H U W E L Y K S Z A N G E N.

7

Door 't aanzien van zyn schoone Bruid,
Zo ryk van geest, als schoon van leden,
Waar in men alle deugden uit
Ziet blinken onder braave zeden;

Waar door hy zyne smart vergeet.
Een vriendlyk woord kan 't alles boeten.

Men denkt aan geen geleeden leed,
Als winst den arbeid mag verzoeten.

Nu is 't dat hy met zege praat.
De prys is hem, om weg te draagen.

't Genoegen is hier onbepaald
In vrienden en verbonden maagen.

Terwyl 't verëende Paar nu in
Het trouwkoor treed door drang van menschen,

Volgt hen myn blyde zangheldin
Van verre na met zegenwenschen:

Dat 's Hemels gunst hun echtverbond
Besproeije mildelyk van boven

Met voorspoed, en hen t'allen stond
Een ryke stoffe geef tot looven.

Een morgendauw van vreë en vreugd
Hou zelf hun ouderdom in jeugd.

*Den XVIIIden van Grasmaand,
MDCLXXIII, in Amsterdam.*

HU-

8 H U W E L Y K S Z A N G E N :

TER BRUILOFTE

VAN DEN E. BRUIDEGOM

MATTHIAS DE WREEDT,

EN DE E. BRUID

BARBARA LESCAILJE.

In al 't oorelogsetier
Zwaait de Min de vreëbanier
Voor verëende en eensgezinde,
Voor de WREEDT en zijn Beminde:
Zy draagt willig lief en leed:
En den bynaam zelfs van WREEDT
Kon het maagdehart bekooren,
Schoon zo teër als goed gebooren:
Want zy haat geen kwaaden naam.
Echter mint ze een goede faam
Met haar Bruigom, die, vol liefde,
(Sints het maagdeschoon hem griefde)
Nu verheugd is met zyn Bruid.
Deugd straalt haar ten oogen uit,

Hel-

H U W E L Y K S Z A N G E N.

9

Helder schitterende in lonken,
 Die vermengeld zyn met vonken,
 Daar de Kuisheid zetel heeft,
 En de Zedigheid herleeft.
 Licht en glans der zonnestraalen,
 Moeten op den middag daalen,
 Zwichtende voor 't zongezicht
 Dat de Bruiloftszaal verlicht,
 En door glans en weêrglansvlaagen
 's Bruigoms hart by nacht doet daagen,
 En de mist trekt van zyn ziel,
 Die hem als in wanhoop hiel,
 Sints had hy drie jaargetyën
 Hoop en vrees gevoed in 't vryën:
 Dies hy nu de vrucht geniet
 Van zoo lang een minverdriet,
 En vergeet haar afkeerbuyën;
 Wyl de voorspoed uit het zuyën
 Blaast met liefelyker wind.
 En de liefde weêrmin vind:
 Want de W R E E D T heeft, na veel jaagen,
 't Fiere hart noch weggedraagen,
 Dat hy staåg vervolgte op 't spoor;
 't Gaf hem eindelyk gehoor,
 Hoewel bloode en schuw voor 't minnen:
 Echter bond de Min haar zinnen,
 En de Schaamte, een kroon der Deugd,
 Sierde toen haar lentejeugd,

B

Hielp

Hielp de bleekbesturven kaaken,
 Als haar boezem, aan het blaaken,
 Kleurde ze als Auroraas glans.
 Venus schoone roozekrans,
 Floraas aangenaamste bloemen,
 Daar Natuur en Goôn op roemen,
 Zag men op haar aanschyn staan,
 Als de Min haar kreeg gevaân.
 Vryheid kan zy nimmer hoopen:
 Liefdes list is niet te ontloopen.
 Zelfs de loopster Atalant'
 Vond zich eindlyk in dien band:
 Want voor Min is nimmer wapen
 Van het Godendom geschaapen.
 Zie hoe hem haar magt verheert,
 Die nu heerlyk triomfeert
 Door haar zege en vrede vonden,
 Die dit Paar tot een verbonden.
 Dus kreeg W R E E D T zyn B A R B A R A
 Tot een trouwe wedergaâ.
 Pafte 't ooit verëende menschen
 Heil en voorfpoed toe te wenschen,
 't Voegt en vloeit nu in myn dicht,
 Scherp genoopt door zusterpligt.
 Zuster, die my in het paaren
 Voortreed, als in tal van jaaren,
 En om d'Echt, den Maagdeftaat,
 My, en 's Vaders huis verlaat;

Het

H U W E L Y K S Z A N G E N. II

Het geluk moet staâg u volgen:
't Keer zyn aanschyn nooit verbolgen
Van uw huis, uw haart en bed.
Zegen zegel' 's huwlykswet.
Verr' blyf van uw Echt verbannen
Al wat ooit was aangespannen
Tegens Prognos ledekant:
Liefde wierook' kuifchen brand
Om het uwe, en weêr den alfem,
't Bitter sap, met geur en balsam
Waar door vriendschap groent en groeit,
Hart- en huisvreugd eeuwig bloeit;
Waar in zulke vruchten zweeven
Daar uw gaaven in herleeven,
Die met lieven lagch op lagch,
Uwen blyden bruiloftsdag
Staâg vernieuwen en verjeugden.
Leef dan met uw Gade in vreugden:
Eéne wet, één wil, en zin,
Veste uw Trouw, en Huwlyksmin.

*In Amsteldam, den 13 van Winter-
maand, MDCLXXIV.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

J O A N G E E R K E N S ,

E N J O N G K V R O U W E

L O U I Z E J A K O B E B L A E U .

Deschoone B L A E U , zo blank van deugd , als ryk van geeft
 En gaaven , (daar een zon van eed'len glans de leeft
 Van 't ligchaam door de ziel als goddelyk doet lichten)
 Leefde als een Pallas , daar het alles voor moest zwichten
 Dat haar van grootsche deugd en oefeningen ried.
 Maar ach ! terwyl de Maagd haar lust in rust geniet ,
 En met haar snel vernuft in 't diepst geheim der dingen
 En weetenschappen zoekt kloekhartig in te dringen ,
 Belaagt vrouw Venus haar , om dat zy met de Nyd
 Minerve de eer misgunt , uit oude wrok en spyt ,
 Dat ze in J A C O B E word geduurig aangebeeden ,
 Schoon zy haar schoonheid meest , doch minst haar wufte zeden ,
In

H U W E L Y K S Z A N G E N. 13

In 't lieflyk aanschyn draagt, daar de eerb're vriendlykheid
 Zich heeft vermengeld met een held're majesteit.
 Om zekerder te gaan, zoekt zy haar eerst te toonen
 Hoe dat de min ook in grootmoedigen wil woonen.
 En wyl zy weet, hoe fel L O U I Z E liefde haat,
 Paart zy haar magt met list, en veinft een fier gelaat,
 Als zy Gezelligheid voor zalig weet te roemen,
 En de Eenzaamheid versmaad, die zy, uit haat, durft noemen
 Een stille suffter en bedriegfter van het hart;
 Die 't slechts, door vryheids schyn, in slaaverny verwacht.
 Zy zegt haar, hoe Diane, een strenge Boschgodinne,
 Niet als op 't wild verliefd, in 't eind zich liet verwinnen,
 En minde Endimion: hoe Dido, (die haar Stad,
 Het oud Kartaag', zo trots, met muuren heeft omvat,
 En haar verbannen) aan Eneas, de eer der helden,
 Haar heimelyken brand in 't einde vry moest melden:
 Hoe zy te moet ziet, dat zelf Pallas word bekoort.
 Maar B L A E U hoort zulk een rede als of zy die niet hoort:
 Haar ooren zyn gestopt, zy past op geen gebeden;
 En Venus ziet met leed haar moogendheid vertreeden,
 Ja, in dien voortgang, aan haar Tempels de eer ontzeid,
 Haar beelden afgerukt: dies zy geweld bereid,
 Om, in een voorbeeld slechts, aan allen te betuigen,
 Dat wie haar magt braveert zyn hoogmoed neêr moet buigen:

14 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Dat zy den wasdom geeft aan yee, aan plant, en kruid,
 Geslachten aan een band en reeks van eeuwen fluit:
 Hierom brengt zy de Maagd een Minnaar onder de oogen,
 Een Minnaar dien zy zo heeft tot haar dienst geboogen,
 Dat hy eer sterven wil als leeven zonder haar.
 't Gaat Venus reeds naar wensch, zy neemt haar voordeel waar.
 Terwyl hy bezig is met smeeken en met vleijen,
 Weet zy haar zinnen en gedachten te geleyën
 Daar zyn heldhafte zwier en gaaven, elk om 't meest,
 Haar noôn tot wedermin, die hy nu hoopt, dan vreesf,
 Om dat hy heeft gehoopt: zyn smart maakt hem verleegen,
 De zon van zyne min is hooger opgesteegen:
 Hy voelt in kouder lucht aan 't Y een heeter brand
 Als hy ooit wierd gewaar aan de Indiaanfche strand,
 En klaagt, zo 't fchynt vergeefs, aan 't leeven van zyn leeven.
 Nu wenscht hy dat hy had in 't Oosten moogen sneeven,
 Om niet, na zo veel ftryd en nood op d'Oceäan,
 In 't Westen op de zee van liefde te vergaan,
 Daar hy in wanhoop vaart. Het mag hem niet gebeuren
 De minste ftraal van hoop op weérmin te befpeuren.
 Hy geeft het bykans op. Maar GEERKENS hoe! wat's dit?
 Standvastigheid brengt meest den minnaar tot het wit
 Daar hy naar doelt. Hou moed, gy zult haar zeker winnen,
 De Leevenwekster lagcht u toe, en buigt haar zinnen:

Ku-

Kupido geeft u hoop, en alles gaat voor wind,
 Spaar maar geen moeite: want zy 't waard is die gymint,
 Ja meer als dubbeld waard, al had gy doorgestreden
 't Gevaar dat Grieken om Helene heeft geleeden.
 Hou moed, de donk're wolk verdwynt van uwen druk.
 De Hemel draagt u gunst: uw heil en uw geluk
 Breekt door, daar zy voorzeid dat gy haast weg zult draagen
 Den prys der schoonheid die al 't aardryk kan behaagen,
 Door d'eed'len trek en lonk van haar volmaakt gezicht,
 Dat alle harten tot gehoorzaamheid verpligt.
 Zie daar: uw trouwe min behaalt nu reeds den zegen,
 En maakt haar ys, tot vuur: zy laat haar wil beweegen,
 En bied haar hert en hand. Taft toe, terwyl zy toont
 Dat een recht eed'le ziel de gunst met weêrgunst kroont.

NuGEERKENS, zing triomf. 't Gaat wel: zy wierd verwonnen.
 In 't einde van uw vrees is uwe vreugd begonnen,
 Waar meê gy krygt de Spruit van een doorluchten Stam,
 Die eeuwig blyft de glans van 't magtig Amsteldam,
 Daar 't lof der BLAEUWEN blinkt, en zyn beroemde straalen
 Langs aarde en hemel voert, om als de zon te praalen.

*Den XVIIden van Slachtmaand,
 MDCLXXVI.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N E . B R U I D E G O M

N I C O L A A S B U I T E N D O O R ,

E N D E E . B R U I D

S A R A D E C A N J O N C L E .

Fiere SARA, schoone Bruid,
Heeft de Liefde uw hart gebuit?
Zult gy 't maagdelyke leeven
Voor den naam van Vrouw nu geeven,
Om een Man uw gunst te biên?
Is het mooglyk, kan 't geschiên?
En uw afkeer dus verkeeren?
Kon de Min u zo verheeren?
Acht gy dan uw Vryheid niet?
Vryheid, vryër van verdriet
Dan het Huwlyk, daar 't verbinden
Vaak doet moeite en zorgen vinden?

Doch

H U W E L Y K S Z A N G E N. 17

Doch ik lees uw antwoord licht
 Uit uw vriendelyk gezicht:
 Hoe de Liefde wierd verwinnaar,
 Als de trouwheid van uw Minnaar
 Uwe fierheid had verkracht,
 En tot deernis u gebragt:
 Hoe gy, op zyn dienft en klaagen,
 't Zoet en 't zuur van d'Echt wilt draagen:
 Dat uw Bruigom is verheugt
 In uw gaaven, in uw deugd
 Nu vernoegd en opgetoogen,
 Daar de klaarheid van uwe oogen
 Hem tot zulk een spiegel strekt,
 Die hem zyn geluk ontdekt,
 Dat u keurde en kon bekooren,
 Schoon zyn moed vaak schein verlooren,
 Van zyn ongeduld vervoert.
 Zorgen hielden hem beroerd
 Tufchen hoopen, tufchen vreezen,
 Of gy zoud zyn finart geneezen.
 Voer hy over 't ruime vlak,
 Door gevaar en ongemak,
 Op de tuimelende baaren,
 Hy kon 't Y, geen Min ontvaaren:
 Hier ftond hem uw liefde dier,
 't Water ftookte flechts zyn vier:
 Venus wierd uit zee gebooren:
 Hier kwaamt gy hem ftaãg te voeren,

C

In

In een aangenaamer schyn,
Doch tot meerd'ring van zyn pyn,
Heelde en hielp hy 's lyders wonden,
Zyne bleeven onverbonden,
B U I T E N D O O R vond troost noch raad
Voor 't inkankerende kwaad,
Tot de Min, met hem verleegen,
Onder Vorst Neptunus zegen,
Hem weêr bragt aan d'Amstelyloed,
Daar gy nu zyn leed verzoet,
En al 't bitterlyke karmen,
Door het minnelyk ontfarmen.
Dus wierd dan uw hart gebuit,
O bekoorelyke Bruid!
Leef nu zonder tegenheden
Staâg in liefde, vreugde, en vreden.
Hemel die dit huwlyk float!
Zegen myne Speelgenoot.

Den XIVden van Sprokkelmaand,
M D C L X X V I I I

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
JOANNES ANTONIDES
VAN DER GOES,
DER MEDICYNEN DOCTOR,
EN MEJUFFROUW
SUZANNA BORMANS.

Zo is dan eindelyk gebooren,
O Hoofdpoët! uw Bruiloftsfeest,
Die vaak met uw doorluchten geeft
De gantsche waereld kon bekooren,
En luist'ren doen naar uwen toon,
Zo groot een Zanger ongewoon.
Apollo komt uw Echt bekroonen,
En noopt de Dichters tot uw lof;
Zy zwemmen in een zee van stof,
Nu de allerwaardste van zyn Zoonen,

C 2

Naar

Naar zyne godheid best geëard,
Met een der Zanggodinnen paart,
Die zelf uw Bruiloft kan versieren.

Haar adem baart een Lentfaizoen,
En zy doorvlecht met mirtegroen
Uw onverwelkb're lauwerieren.

Ik hoor hoe 't kraaken van die blaân
De maat schynt van het lied te slaan,
Dat uwe Bruid begint te dichten
Tot lof van haaren Bruidegom.

Zy rymt, en schynt by beurten stom,
Om voor uw schel geluid te zwichten.

Gy zingt; zy volgt u keer om keer,
En geeft uw dicht een eeuwige eer.
Dan juigchen uwe Bruiloftzaalen;

Wyl uw bekoorelyke luit,
Gepaard met zangen van uw Bruid,
Gelyk een vlucht van Nachtegaalen,
Die 't bosch met klank op klank braveert,
Den zang van yder overheert.

Nu straalt uw lief met lodd'rige oogen,
En vonken van dat schittrend licht,
Daar zelf de goude zon voor zwicht,
Met zulk een wonderlyk vermogen,

H U W E L Y K S Z A N G E N.

21.

In 't allerdiepste van uw ziel,
Die zulk een groote glans geviel;
Glans die u kan verkwikking geeven,
Gelyk de zon, als zy bedekt
Haar hoofd het lamferkleed ontrekt,
Het hart van 't aardryk doet herleeven,
Dat smydig smelt in zulk een gloed,
Die al haar bitter leed verzoet.
Zo braaf een Bruid schein u beschooren,
Die Sappho is gelyk in geest:
In schoonheid schynt zy Venus meest:
Geen wonder dat ze u kon bekooren.
Nu strooit het kunstenkweekend Y
Een vrucht'bre lent' van Poëzy,
En schynt dus weêr betaald te zetten,
Uw moeite en arbeid, tot een loon
Dat gy, zo wonderlyk en schoon,
Zyn luister en zyn roem trompette,
Zo wyd de onmeetbaare Oceaan
Met zyne vlooten is belaân:
Dies zingt dan de Yvorst op uw paaren
De glory van uw huwlyksbed,
Terwyl gy volgt de minnewet.
Hoe schaat'ren Amstels Waterschaaren

C 3.

Van

H U W E L Y K S Z A N G E N.

Van vreugde, op haaren zilv'ren vliet,
 Nu gy uw wensch en min geniet!
 De Maasftroom fchynt verheugd te dansen,
 En mengt zyn stem met dit geluid,
 Tot lof van Bruidegom en Bruid,
 Die by zyn ryke waterglansen,
 Staan zo beminneelyk ten toon
 Als schoone Venus en Adoon:
 Zy kan voor Pallas meê verfchynen;
 Gy voor Apol, wiens heerlyk licht
 Zo krachtig doorstraalt in uw Dicht;
 Dat gy de nevels doet verdwynen,
 En voert de Dichtkunft aan den dag
 Veel klaarder als ooit Neêrland zag.
 De Zangberg is reeds in verlangen,
 En ziet uit uwen Echt te moet
 Een Vrucht, die volg' zyn Vaders voet,
 En 't spoor van uwe Heldezangen.
 Uw beider geest, en toon, en trant,
 Herleeve dan in zyn verftand.

MDCLXXVIII.

O P

OP HET HUWELYK
VAN DEN HEERE
JOAN BLAEU,
DER BEIDE RECHTEN DOCTOR,
EN MEJUFFROUW
EVA VAN NECK.

Het Y, dat lang ter harte nam
't Geluk en wasdom van de looten,
Uit d'onverderffelyken Stam
Van BLAEU, zo loffelyk gefprooten;
Sloeg de oogen op den jongsten Zoon,
Die, met op 's Vaders spoor te stappen,
Zet zynen geest volmaakt ten toon
In alle wyze weetenschappen:
En sprak, ô braave Jongeling!
Met zo veel wonderbaare gaaven,
Die teffens geest en glans ontving;
Zult gy dan eeuwig wroeten, flaaven,
En staåg doorgronden kunst op kunst?
En denkt gy niet aan 't heilig trouwen,
Noch aan de Min en haare gunst,
Waar door ik moet myn staat behouwen?

Ja

H U W E L Y K S Z A N G E N.

Ja de eed'le naam van uw geslacht
 Zal zynen luister, door het paaren,
 Zo lang beroemd, bemind, geächt,
 Voor nyd en tyd en dood bewaaren.

O heerlyke Naamgenoot
 Van hem, die blyft onsterfelyk leeven,
 In 't hart van Holland, na zyn dood,
 Zo lang myn vryheid blyft verheeven!

Die hy, kloekmoedig, met zyn raad
 Hielp hoeden in zo veel gevaaren,
 Tot welstand van myn Stad en Staat.

Op, op! begeef u om te paaren:
 Terwyl de luister van uw jeugd
 Zo roemryk, als de zon in 't daagen,
 Belooft een huwlyksvrucht en vreugd,
 Die Venus zelve zou behaagen.

Zy kwam voor u de schoonste Maagd,
 En voor uw min alleen, te spaaren,
 Die allen glans in 't aanschyn draagt.

Op, op, begeef u om te paaren.
 Cupido zal u haar doen zien,
 Doch met zyn list en mogenheden
 Van boog en pyl geen bystand biên.
 't Waar ook vergeefs. Door uw gebeden,
 Door eigen deugd en waardigheid,
 En met standvastig haar te minnen,
 Zult gy, die met dat voordeel pleit,
 Allengs haar fierheid overwinnen.

Doch

Doch treft een storm van tegenspoed
 Uw fchip van hoop op liefdens baaren;
 Vaar voort slechts, Venus sterkt uw moed.
 Op, op! begeef u om te paaren.

Hier zweeg hy, en liet B L A E U ontroerd
 Door zulke diepgegronde reden.

Nu fcheen hy reeds van min vervoerd,
 En zag in een der Nabuurfleden,

Op 't fpoor dat hem de Liefde wees,
 De Schoonheid die hem was beſchooren:

Met wierden min, en hoop, en vrees
 Op eenen ftond in hem gebooren.

Hy zag haar, de oorzaak van zyn wond,
 En in haar duizenden van zwieren,

Die, als de blonde morgenftond,
 Met duizend lieflykheden fieren

Het blank en bloozende aangezicht;
 Waar in Natuur haar lieve lonkjes,

En lagchjes geestig heeft geficht,
 Waar door ſtaåg nieuwe ſlag van vonkjes

Den Minnaar floegen om het hart.
 Doch E V A, met een fchrander oordeel,

Ontdekt wel haast zyn minneſmart,
 En dong verftandig tot zyn voordeel:

Want zy, die met doorluchten geeft
 Den ſchyn kan ſchiften van het wezen,

Zag op zyn waardigheden meeft,
 En bragt hem buiten 't moeilyk vreezen;

D

Hem

H U W E L Y K S Z A N G E N.

Hem schenkende haar hart en zin,
En op een nieuw het lieve leeven.

O B L A E U ! hoe heerlijk is uw min,
Uw wensch, met uw geluk verheeven!

Hoe dier zyt ge aan VAN N E C K verpligt!

Dat voor een tyd uw lust zal smooeren,

Om 's nachts de Maan en 't Starrelicht,

De Zon in d'opgang naar te spooren,

Tot daar zy daalt in Thetis plas.

De Min doet nu uw hand verwennen

Van pasfer, graadboog en kompas:

Zy leert u and're tekens kennen

In 't hemelsch voorhoofd van uw Bruid,

Daar twee volmaakte zonnen lichten,

Daar blinken ze om het heerlijkst uit,

Wyl zy een dag op d'avond stichten,

En scheppen op een wond're wys,

Met haar bekoorelyke straalen,

In uwe ziel een paradys,

Om uwe vreugd in top te haalen,

Daar E v A loont uw trouwe min.

De Hemel zegene uw begin.

*Vereend den XXIII^{sten} van Hooi-
maand, MDCLXXIX.*

OP HET HUWELYK
VAN DEN HEERE
REINIER GYSBERTSZ.
FONTEIN,
EN JONGKVROUWE
YBELTJE HERMANS
NAUTA.

Z A N G.

Trekt FONTEIN, om 't moeilyk minnen
Dan zo snel van 't zeilryk Y,
Daar hy in de Poëzy
Oeffende zyn schrand're zinnen,
En het nut der Koopmanschap,
Met de schipvaart, mogt doorgronden,
En, door haar doorsleepen vonden,
Yv'rig klom van trap tot trap?

D 2

Daar

Daar hy zag om voordeel vaaren,
 Naar een and're waerelds end',
 Om 't bekoorlyk goud bekend,
 Door 't gevaar der veege baaren,
 Tot de vrees, van winst verzacht,
 Ziet de ryke kielen landen,
 En den koopman watertanden
 Naar de diepgelaaden vracht?
 Kan hy dan een Stad verlaaten,
 Daar hy zo veel oeffening,
 Voor zyn geeft en kunst ontving,
 En om een alle and're haaten?
 Die zyn fierheid maakt zo teêr,
 Dat hy in geleerde boeken
 Geen meer weetenschap gaat zoeken,
 Op 't doorluchtig spoor van eer,
 En zyn yver doet verkouwen;
 Wyl hy brand in 't vuur der min,
 Zettende zyn hart en zin
 Op de Liefde en 't slaaffche trouwen.
 Trekt hy dan van Amstels boord,
 Om een Maagd, die hem bekoort?

T E G E N Z A N G.

Liefde is al te vast van banden,
 Al te aanlokkende in haar gunst;
 Dat om koopmanschap en kunst
 Hy niet naar zyn Lief zou branden.

Neen,

H U W E L Y K S Z A N G E N. 29

Neen, de Min heeft meerder magt:
Zy ontziet geen onweêrbuyën.
't Noorden, 't Oosten, 't Westen, 't Zuyën,
Met hun ongestuime kracht,
Konden nooit zyn vaart vertraagen:
En hy zeilt van Amsteldam
Naar het vuurslag van zyn vlam,
Naar het licht van zyne daagen,
En de Noordstar van zyn ziel,
Daar hy hevig op verliefde,
Als de Min zyn harte griefde,
En haar oog zyn oog geviel.
Wat kan dan zyn drift weêrhouden,
Als hy 't aangenaame Beeld,
Daar zyn hoop en heil op speelt,
Poogt in haare Stad te aanschouwen.
Amstels zilv're watervloed,
Die met zyn bekoorlyke oogen
Houd de waereld opgetoogen,
Heeft geen water voor zyn gloed.
Hy gaat door gevaaren streeven,
Als Leander nimmer moê,
Naar zyn Friesche Hero toe.
Venus, spaar hem 't lieve leeven!
Is zyn moedig hart gestrand?
Wil ten minsten 't lyf bewaaren,
Red, ai, red hem in gevaaren.
Zie hoe hy op 't water brand.

H U W E L Y K S Z A N G E N.

Doe zyn liefde veilig landen
 In de haaven, daar zyn Bruid
 Steekt verlangende armpjes uit,
 Daar hy u, tot offerhanden,
 Al zyn kusjes wyden zal,
 In een eindeloos getal.

T O E Z A N G.

Eindlyk land gy in de Haaven,
 O F O N T E I N ! daar d'erb're Maagd
 Uw volmaakte keur behaagt,
 Met zo veel beroemde gaaven.
 Hier is 't eind' van uw geklagh,
 Van uw zorg, ô trouwe Minnaar!
 Zie u zelf nu overwinnaar,
 Daar uw zon, by nacht en dag,
 Straalen schiet uit schitt'rende oogen,
 En op nieuw uw Trouwverbond,
 Vast verzegeld aan uw mond,
 Door het minzaam mededoogen.
 Zo kwam Venus, vol van lust,
 Door haar schoone Adoon gevangen,
 Aan zyn blanke hals te hangen,
 Daar zy, nimmer zat gekust,
 Vleit den jongman onder 't vryën,
 En zich spiegelt in het licht
 Van dat aangenaam gezicht.
 Dus zal zy uw ziel verblyën.

Met

H U W E L Y K S Z A N G E N. 31

Met wat gloed van dankbaarheid,
O F O N T E I N ! zult gy haar naaken?
Zie de roozen op haar kaaken,
Door het lelywit verspreid,
Schooner van de schaamte schynen,
Als Diones roozekrans,
Ryk van aangenaamen glans.
Bruigom, doe haar vrees verdwynen;
Pluk ze met uw lippen, pluk:
Zy zal weêr de haare reppen,
Om u nieuwe vreugd te scheppen.
Heerlyk bloei uw Echtgeluk,
Met den wasdom van uw jaaren,
O Bekoorelyke Twee!
Roemryk groei uw vreugd en vree.
't Zy in uw gezegend paaren
Eeuwig dag, en nimmer nacht.
Gaet, vermeedert uw Geslacht.

Den IVden van Grasmaand,
MDCLXXX,

O P

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

S I M O N V A N D E R C R U Y S S E N ,

E N M E J U F F R O U W E

S U S A N N E S N O E K .

V A N D E R C R U Y S S E N , lang beneepen,
 Lang bekommerd; wyl zyn hart,
 Tusfchen hoop en vrees, de fmart
 Van de liefde na moest fleepen,
 Ziet in 't eind' zyn wensch volbragt,
 En S U S A N N E in zyne magt.
 't S N O E K J E , 't wit van zyn verlangen,
 't Waare beeld van vriendlykheid,
 Daar de deugd haar glans in fpreid,
 Dat eerft ving, is nu gevangen;
 Al haar zinnen zyn bekneld
 Van het aangenaam geweld.
 Kon zy langer wel verachten
 Al de fmeekende gebeên,
 Met zo veel gedienftigheên,
 Als de trouwe Minnaar klagten

Van

Van zyn lyden en verdriet,
 Reis op reis, haar hooren liet?
 Neen: zy laat de fierheid vaaren,
 En de liefde haalt zy in,
 Met een welvernoegden zin,
 In de lente van haar jaaren,
 Nu haar leevens dageraad
 Op het aangenaamste staat,
 En de glans der goude draaden
 Van haar hair en 't zacht albast
 Allerbest het paaren past:
 Nu die waardige sieraaden
 Van haar handen hals en mond
 Trotsen 't schoon der Morgenfond.
 Zou die Schoonheid zo verdooven,
 En die nooitvolprezen leên,
 Zonder in den Echt te treên?
 Zou de Tyd de bloesem rooven,
 Van zo kostelyk een hoop?
 En verflinden in zyn loop?
 Neen: al die bevalligheden,
 Die de minnelykste Maagd
 In 't aanminnig aanschyn draagt,
 Wil zy aan een Vriend besteeden,
 Die, door zyn beproefde trouw,
 Heeft verdient zo schoon een Vrouw.
 Al de roozen van haar kaaken,
 Geschakeert in 't lelywit,

E

Daar

H U W E L Y K S Z A N G E N .

Daar de zuiv're glans in zit
 Van Vrouw Venus, als ze aan 't blaaken,
 Haar sieraaden stelt ten toon,
 En belonkt haar Lief Adoon,
 Zyn, ô S I M O N ! u geschonken,
 En het aangenaame licht,
 Van dat hemelsche gezicht,
 Schiet voor u alleen haar lonken,
 Dag op dag, met straal op straal,
 Onder 't vriendelyke onthaal.
 Zie nu uw geluk aan 't daagen,
 Bruigom, en uw Bruiloftsdag,
 Schooner als men immer zag,
 Uwe vreugde op 't voorhoofd draagen,
 Met een zegen in den mond,
 Voor uw Huwelyksverbond.
 Dat nooit ramp uw welvaart steure,
 Noch het twistvuur haat of nyd
 Uwe liefde schende of slyt';
 Maar dat ze eeuwig 't hoofd opbeure,
 In vernoegde rust en vree,
 O bekoorelyke Twee!

*Den VIIIsten van Hooimaand,
 MDCLXXXI.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N J O N G K V R O U W E

ANNA REBEKKA AMIA,

M E T D E N H E E R E

CAREL HARTSINGH.

Het is dan Bruiloft, en de blydschap uitgelaaten?
En zy bemint, die staag de liefde plag te haaten?
Kan 't mooglyk zyn? is dan haar fierheid omgekeerd?
Die koude boezem van 't Idaliesch vuur verheerd?
O ja! REBEKKA mint. Zy mint! en laat haar zinnen,
Door 't krachtig Noodbeschik des Hemels, overwinnen:
Want al de waereld had groot ongelyk geleên,
Indien zy buiten Echt zo veel bekoorlykheên
De hoop en bloesem, moest zien slyten door de jaaren.
O neen! de Aanminnige is gebooren om te paaren,
Die met vergoeden glans, zo vol van majesteit,
Elk overwon en bond aan haar bevalligheid.

Welk een geluk is u, ô Bruidegom! beschooren,
Die voor veel anderen alleen haar kunt bekooren.

E 2

Uw

Uw wanhoop, hoop en vrees zyn nu al tevens uit.
 Gy triomfeert, gy wint die hoogberoemde Bruid.

Vergun me, ô Min! dat ik, bedekt voor uwe straalen,
 De liefde van dit Paar eerbiedig af mag maalen,
 Hun zuiv're harten, door de trouw elkaâr verpligt,
 U toe help wyden op 't Altaar van myn gedicht.

Wat viel 't Heer CAREL bang! wat onrust! welke plaagen!
 Als hy zyn bede vond geduurig afgeslaagen,
 Door 't smartelyke Neen; toen hy, uit ongeduld,
 In eenzaamheid de lucht met klaagen heeft vervult.
 Nu wenscht hy dat zy mogt zyn minnewond geneezen,
 Of meer meêdoogender, of minder waardig wezen;
 Dan hoopt hy weêr, terwyl de wanhoop van zyn gloed
 Hem beeven doet van vrees in 't treurige gemoed:
 Gelyk een schip in zee, gefolterd van de baaren,
 Geslingerd heen en weêr door 't barnen der gevaaren,
 Bevreesd voor de uitkomst van het wankelbaar geval,
 Niet weet waar 't eindelyk noch eens belanden zal.
 By beurten vleit hy zich, verrukt in zyn gedachten,
 Dat ze eens zyn lyden met haar liefde zal verzachten;
 Maar weder peinzende op dit gantsch volmaakte Beeld,
 (Dat godlyk maakfel, daar de deugd in leeft en speelt,
 Dat yder een houd in haar schoonheid opgetoogen,
 En alle harten dwingt door twee zielroovende oogen,

Een

Een liefde baart, die elk, behalven haar, verslind,
 En slaaven maakt, terwyl zy zelf haar vryheid mind,
 Een yder branden doet, maar weigert te verkoelen,
 En zonder deernis elk zyn smarten laat gevoelen;)
 Ziet hy, op nieuw in zyn verbeelding afgepynd,
 Hoe al die zoete hoop in rook en wind verdwynt:
 Gelyk als een in zyn gedachten opgenomen,
 Van 't peinzen raakt in slaap, van 't slaapen-aan het droomen,
 Die pas omhelst daar hy zo lang heeft na gezucht,
 Of vind, ontwaakt, slechts in zyn armen de ydle lucht.

De Liefde kreeg in 't eind' meêdoogen met zyn klaagen,
 En heeft de Onwinb're meê in haar gareel geslaagen,
 Haar zin verandert, schoon 't by na onmooglyk schein.
 't Gaat wel; zy luistert naar zyn smeeken en gebeên.
 Zo moet de naarheid van de bruine nacht verdwynen,
 Wanneer de dageraad de hemelsche gordynen
 Ontschuift met held'ren glans, en, door een blyden lagch
 En roozegeur, verspreid noch aangenaamer dag.
 Hy streelt hy vleit en kust, waar door zy raakt aan 't blaaken,
 Men ziet hem 't marmer van haar borst gevoelig maaken,
 Dat blanke marmer! 't geen de prys der schoonheid won:
 Hy kust en wederkust; gelyk Pigmalion,
 Die zyn geliefde beeld drukt minlyk in zyne armen,
 En bid dat Venus zich wil over hem erbarmen;

Waar door zyn heete min de Yskoude blaaken doet,
 Het bloed door de aad'ren jaagt met onweërftaanb'ren gloed.
 Zo valt noch eindelyk een hooggetopte ceder,
 Hoe wederftaanelyk, door flag op flag ter neder.
 Zyn trouwe min behoud in haar gedachten 't veld.
 Zy, overwonnen van een aangenaam geweld,
 Voelt door het edel bloed, en fchrand're zinnen waaren
 Een trek die ftammen voor 't verderven kan bewaaren,
 Geflachten faamen mengt, en door een Hemelvuur,
 De min vereeuwigt met de alteelende Natuur.

Haare oogen, daar wel eer een ernft heeft uit gefcheenen,
 Met vriendelyk ontzagh, zyn nu, gelyk voorheenen,
 Niet op de min vergramd, dat flonkerend gezicht,
 Daar de onwaardeerb're ftraal des Diamants voor zwicht,
 En 't zonnelyk braveert, verwekt nu geene lonken,
 Als die vermengeld en gefmydigd zyn met vonken,
 Waar in haar liefde ftaat vrymoedig afgemaald.
 Het hemelfch aanfchyn, daar een zaligheid uit ftraalt,
 Dat zuiv're melk en bloed vertoonde, is nu aan 't bloozen
 Van min, en Venus fpreid op 't blanke vel de roozen,
 Zo voegchelyk als fchoon, van haar gewyden krans,
 Waar door zy Venus zelf voorby ftreeft met haar glans.
 Die minnelyke mond, eer zy de lieve lippen
 Het levendmaakend ja, uit deernis, liet ontflippen,

Blonk

Blonk uit in deſtigheid van reden; 't zy haar geeft,
 Die zo uitmuntende is als 's ligchaams braave leeft,
 In haare Moederſpraak een hemelval liet hooren,
 Of met Uitheemſche taal verwonderde yders ooren;
 Doch ſpreekt met zuchjes nu slechts woordjes uit, waar in
 Zy 's Minnaars braaven zwier verbeeld en zyne min.
 De minnewysjes, die zy ſchroomend' plag te kweelen,
 Of onverſchillende op de cyterſnaar te ſpeelen,
 En klaverçimbelklank, zyn niet meêr bloode of ſchuw.
 Zy toont met haar gezicht dat zy ze paſt op u,
 Op u, Heer Bruidegom, daar zy de Nachtegaalen,
 Met haare ſtem, in het verheffen en in 't daalen,
 In 't geeftig wenden en het draaijen, overtreft,
 Maar, als haar ſchelle keel uw deugd en trouw verheft,
 Dan ſchynt het of men hoort een koor van hemelſche Eng'len,
 Die hunne keelen op het aangenaamſt vermeng'len;
 Of bovenaardſch muzyk, dat op een voegb're maat,
 Den blyden weêrgalm van uw bruiloftſtoonen ſlaat.

Zo ziet men deugd en trouw, en geeft met ſchoonheid paaren
 In een gelyken ſtand van jeugd en lentejaaren.

Verliefde Twee, nu één, 't deelt alles in uw vreugd.
 Al 't aardryk ſtaat met u in een gelyke jeugd,
 En blaakt zo wel als gy, geliefkoofd van de ſtraalen
 Der Zonne, die haar gloed laat ruimer adem haalen,

En

46 H U W E L Y K S Z A N G E N.

En voert op 't voorhoofd van den dag alom ten toon,
 Uw onbepaald geluk en min, zo trouw als schoon.
 De Mey luikt vroeger op, en vlecht uw bruiloftskransen,
 Zy mengt de blydste verf met de allerfchoonste glansen,
 En op een veldtapyt wyd zy uw Trouwdag in
 Met bloemen, die alom vermaard zyn door de min,
 Met geuren van jasmyn, viool en mirtheblaaden.
 Het nieuw herbooren groen, met frissen dauw belaaen,
 Vermeerdert uwe vreugd. Het Westewindje zucht,
 Van lieve weelde, en vult het bruidsbed met een lucht,
 Waar in het zoet der Liefde en Lente al tevens zweeven.
 Het toov'rend Nachtegaaltje ontfangt op nieuw het leeven,
 Daar 't allen Wildzang met zyn leut'rig keeltje tart.
 Het zingt hoe gy vernoegd vergeet geleeden smart;
 Wat heil de Waereld uit uw Huwlyk is beschooren;
 Hoe in de Telgen, uit uw kuifchen gloed gebooren,
 Uw beider luifter, geeft en edelmoedige aart
 Uitmunten zal, tot roem der Stammen die gy paart.
 Maar 'k zie de Bruiloftsgoôn gereed om u te leiden,
 Daar Blydschap, Weelde en Min naar uwe komst verbeiden.
 Gaat heen, Gelieven, gaat, daar Liefde schildwacht houd.
 Leeft zo gelukkig, en zo zalig als gy trouwt.

*Den XXVIIIſten van Grasmaand,
 MDCLXXXIII.*

O P

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

H A R M A N N U S A M Y A ,

E N J O N G K V R O U W E

C A T H A R I N A DE V O G E L A A R .

Hemel! welk een wenschlyk paaren!
Welk een heerlyk meesterstuk
Van de Liefde, en van 't Geluk,
Dat zo groot een vreugd kan baaren,
Als men heden ziet alom
In de Bruid, en Bruidegom!
Bruidegom! zo waard geprezen,
Bruid! zo vol bevalligheid,
Deugd, verstand en majesteit,
Die in d' omtrek van haar wezen
Al het aangenaamste draagt,
Daar de waereld van gewaagt.

F

Wie

H U W E L Y K S Z A N G E N .

Wie zou zien en niet beminnen
 Zulk een waardig Beeld, zo schoon,
 Dat het kan alléén de kroon,
 En den prys der schoonheid winnen!
 Zulk een proefftuk van Natuur,
 't Geen haar alvermoogend vuur
 Schiep bekoorelyk van leden,
 Met een flonkerend gezicht,
 Daar de goude Zon voor zwicht;
 Met zo veel volmaakte zeden,
 Als op 't hoogst te roemen zyn
 In de aanminnige K A T R Y N .
 Deeze Schoone kon de zinnen
 Van Heer A M Y A alleen,
 En zyn hart, dat schootvry schein
 Voor de Liefde, zoo verwinnen
 Dat hy daadlyk om genaâ
 De Overwinster, vroeg en spaâ,
 Vleit met bidden, klaagen, kermen,
 Of zy eindlyk, minder wreed,
 Met meer gunst, zyn bitter leed
 Mogt verzoeten door 't ontfermen.
 Liefde geeft hem woorden in
 Van een ongemeenen zin.
 Goôn! met welk een welbehaagen,
 Met wat geestigheid en kunst
 Vryd de Minnaar om haar gunst!
 Niet om weêr te zyn ontflaagen

Van

Van het minnelyk geweld,
 't Geen zyn vryheid wetten stelt:
 Neen; hy is te zoet beneepen:
 Maar, om, zoo het mooglyk waar,
 Naar zyn zin den V O G E L A A R
 In het zelfde net te sleeven,
 Daar de Min hem, door haar list,
 In verward had eer hy 't wift.
 Zie, de Schoone leent haare ooren:
 De edelmoedige A M Y A
 Krygt haar tot zyn Wedergaâ,
 Van den Hemel hem beschooren;
 En haar trouw, haar hart en hand
 Tot een waardig onderpand,
 Ja, op nieuw het lieve leeven;
 Nu haar minnelyke mond,
 Die geduurig wond op wond
 In zyn boezem heeft gegeven,
 Heelt van pas zyn leed en smart,
 Met een toegeneegen hart.
 Zie de lelyën en roozen,
 In 't bevallige gelaat,
 Als de schoonste daageraad,
 Geestig gloeijen, blaaken, bloozen,
 Nu van schaamte, dan van min.
 Liefde neemt haar zinnen in.
 't Onwaardeerbaar git der oogen,
 Held're spiegel van 't gemoed,

F 2

Geeft

Geeft getuig'nis van haar gloed,
Daar de Bruigom, opgetoogen
In haar glans, van yder lonk
Krygt een nieuwe minnevonk.
Zy hielp hem, hy haar aan 't branden:
Beide zyn ze, wel vernoegd,
Van de Min tot één gevoegd,
Door gewyde huwlyksbanden.
Hemel! welk een vreugd op aard',
Nu Verftand met Schoonheid paart!
Leeft, roemwaardige Echtgenooten,
In een zegen zonder maat,
Die het al te boven gaat.
Teelt beminnelyke Looten,
Tot veel heil van Amfteldam,
Daar de glans van d'achtb'ren Stam
Mag van A M Y A in zweeven,
Daar men S P I E G E L S edel bloed,
's Burgermeesters deugd en moed,
Zo doorluchtig in zie leeven,
Dat ze, alom, geëerd, geächt,
Zyn de roem van 't braaf Geflacht.

Z A N G.

Triomf! triomf! zingt nu de Min,
 De Bruiloft is begonnen,
 't Afkeerig hart, de koele zin
 Der schoonste Maagd verwonnen.

Zy voor de Min staåg even fier,
 En schuw voor haar geruchjes,
 Gloeit nu meê van 't Idalifch vier,
 En looft verliefde zuchjes.

De Schoone word in 't eind de Bruid.
 Van haare lieve lippen
 Laat zy, met aangenaam geluid,
 Het zoete jawoord slippen.

De VOGELAAR is nu in 't net,
 Die zelf eerft ving, gevangen,
 En buigt zich onder liefdens wet,
 Met minnelyk verlangen.

Zo zag men Venus om Adoon
 Wel eer in liefde blaaken,
 Wanneer als zyn behaaglyk fchoon
 Haare oogen kon vermaaken.

Zie nu in 't eind' van al uw druk,
 O edelmoedig Minnaar!
 't Begin van 't lang verwacht geluk,
 Het geen u maakt Verwinnaar.

Verwinnaar van dat schoone Beeld,
 't Welk uit zyn lieve lichjes,
 Daar alle glans gelyk in speelt,
 Schiet duizend minneschichjes.

Wie zou om haar bevalligheên,
 Die harten kan beroeren,
 Gelyk als eertyds om Heleen,
 Geen tien jaar oorlogs voeren!

Gy zyt alleen dat Puikschoon waard,
 En, om uw braave deugden,
 Een hemelsch paradys op aard,
 Vol eindelooze vreugden.

Nu is ze in uw volmaakten zwier,
 Heer, Bruigom, opgetoogen,
 Terwyl ge u spiegelt, vol van vier,
 In haar bekoorelyke oogen.

Zie, Venus vlecht een mirthekroon,
 Vol glans, om uwe haren,
 Daar duizenden van Minnegoôn
 Inwyën 't vrolyk paaren.

Dus ziet men hoe de Min verwint
 Al dat haar magt durft tarten.
 Gaat, waarde Twee, nu eensgezind,
 Geneest, geneest uw smarten.

*In Amsteldam, den XIX^{den} van Wyn-
 maand, MDCLXXXIII.*

TER

TER BRUILOFTE

VAN DR.

LUDOLPH SMIDS,

EN JUFFROUW

ANNA DE GROOT.

Nu kunt gy in de Liefde, ó SMIDS! uw adem haalen,
 Die door een tweede keur vind de eerste schaâ vergoed,
 En eind'lyk al uw smart en bitter leed verzoet
 In ANNA, die uw hart verkwikt met zuiv're straalen.

Nu moogt ge, Apollo, van uw Dafne zegepraalen,
 Zy vlucht, zy vlucht niet meer: den weêrfchyn van den gloed
 Dien gy om haar alleen gevoelde in uw gemoed,
 Voelt zy, van min verrukt, in haaren boezem daalen.

't Is ANNA, die nu zoekt verkoeling voor haar vier
 In de eed'le fchaduw van den fchoonen lauwerier,
 Dien gy verkreegt door uw Geneeskunft, en Gedichten.

Dus kunt ge, op Nafos spoor, vereeuwigen uw min,
 En wyden met uw zang uw blyde bruiloft in,
 Waar door haar *Groote* naam in d' uwen staág zal lichten.

*Echtelyk veréenigd te Groeningen,
 in Grasmaand, MDCLXXXIV.*

TER

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

L A U R E N S V A N D E R S T R A A T E N ,

E N M E J U F F R O U W E

S A R A H O B B E N .

Hemel! stort uw milden zegen,
Naar het ligchaam, naar 't gemoed,
Als een aangenaame regen,
Op dit Paar in overvloed,
Meng de zielen, smelt de zinnen
Der Gelieven onder een,
Die, door onderling beminnen,
In het heilig huwlyk treên.
Trouwe min kan alles tarten;
Liefde is sterker als de dood,
Streevende door alle smarten,
Moeite, tegenspoed en nood.
Vryheid, waarder als het leeven,
Schatten, dierbaar voor 't gezicht,
Alles om zyn Lief te geeven
Valt een trouwen Minnaar licht.

V A N -

H U W E L Y K S Z A N G E N. 49

V A N D E R S T R A A T E N laat zyn zinnen,
Van de Liefde en van haar vuur,
Meê ontfonken en verwinnen,
Naar de wetten der natuur.
Zou hy nu geen liefde draagen,
Zoeken naar een wederpaar,
In den maytyd van zyn dagen,
In den maytyd van het jaar?
Nu de bloesfem van zyn leeven,
En de bloesfem van 't faizoen
Hier toe spoor en prikkels geeven,
Nu het jeugdig lentegroen,
Reeds van min om 't hart geslaagen,
Kuft den blanken morgendouw,
Met een aangenaam behaagen,
En de Leeurik 't zoet der trouw,
Met zyn minziek kwinkeleeren,
Wyd, op bruilofstoonen, in,
Onder 't gloeijen van zyn veêren,
Daar het alles kwynt van min?
Daar de beemden, bosfchen, boomen,
Blaaken, branden overal,
Van de min meê ingenomen,
Als 't verliefde Idaliesch dal?
Ja, Heer L A U R E N S voelt zich prangen
Van een zoete zorg en last;
Oog en hart blyft tevens hangen
Aan bezielde en blank albast;

G

Aan

H U W E L Y K S Z A N G E N.

Aan het leevend sneeuw der kaaken,
 Aan de lipjes, die zo vars,
 Die zo zoet, zo minlyk blaaken,
 Als het purper van een kars.
 Alles kweekt zyn gloed en liefde,
 S A R A A s zeden, geest en deugd,
 Die met zo veel schoons hem griede,
 Daar ze in de uchtend van haar jeugd,
 Alles streeft in glans te boven;
 Even als de roos, vol geur,
 Al 't gebloemt' der vrucht'bre hoven
 Overwint in knop en kleur.
 Wat heeft V A N D E R S T R A A T E N voordeel!
 Welk een wenschelyken stand,
 Zyne min, nu hy met oordeel
 Vryt een Schoone, wiens verstand
 's Minnaars gaaven kan waardeeren!
 S A R A word, zy word verliefte,
 Op het hemelsche begeeren,
 Och! zy voelt haar hart gegriede
 In 't bespieg'len van zyn deugden,
 Trouw en edelmoedige aart,
 En zy ziet, zy ziet vol vreugden
 Aan zyn ziel haar ziel gepaard;
 Hy, na zo veel zorg en wachten,
 Al zyn hoop en vrees verkeerd
 In den wensch van zyn gedachten.
 Zy mint hem: hy triomfeert:

O rocm-

H U W E L Y K S Z A N G E N. 51

O roemwaardige Echtgenoten,
Nu in alles lotgemeen!
Elk wacht uit uw liefde looten
Vol van uw bekoorlykheên;
Looten, nooit van 't lot verlaaten,
Zegels van uw Echteband;
Die, als Grootvaâr V A N D E R S T R A A T E N,
Schraagen zullen Kerk en Land;
Daar gy eeuwig door zult leeven,
Daar men H O B B E N S eerlyk bloed
In zal kennen, en zien zweeven.
Nu, Gelieven, proeft al 't zoet,
't Geen verëende en eensgezinden,
Aan elkander lief en waard,
Kunnen wenschen, kunnen vinden,
Om een Paradys op aard,
Met geen schatten op te weegen,
In een zalige echtestaat
Te genieten, door Gods zegen,
Met een vreugde zonder maat,
Vry van zorg en ongelukken.
Nimmer moet u rampspoed drukken.

*Den Iden van Bloemaand,
M D C L X X X I V .*

5e. H U W E L Y K S Z A N G E N.
T E R B R U I L O F T E
V A N D E N H E E R E
P I E T E R D O R V I L L E ,
E N M E J U F F R O U W E
I N G E N A R O T T E R D A M .

I N G E N A , die 't eenzaam leeven
Wel behaagde, flect verheugd,
Met het hart om hoog geheeven,
In Godvruchtigheid en deugd,
En uitmuntenheid van zeden,
Roemenswaardig haaren tyd,
Naar 't volmaakte spoor der reden,
Daar haar ongemeene vlyt,
In 't bespiegelen der dingen,
Door het ongenaakbaar licht
Weet kloekmoedig heen te dringen,
Heel gelouterd van gezicht.
Zedelesfen, goude Spreuken,
Van het oud en nieuw Verbond,
Door geen eeuw noch tyd de kreuken,
Vloeyen uit haar wyzen mond,

Daar 5

Daar zy schift den schyn van 't wezen,
 En aan haaren Schepper laat
 Wat zyn goedheid, hooggeprezen,
 Schikken wil van haaren staat:
 Want haar ziel, in God gelaaten,
 Eeuwig met haar lot te vreên,
 Smaakt geduurig honigraaten,
 Streevende door de ydelheên.
 Der vergangkelyke lichten,
 Door het grimmen van den nyd;
 Die voor haaren lof moet zwichten,
 Hoe hy ook haar roem bestryd',
 Spillende vergeefs zyn krachten.
 Op 't standvastig hart der Maagd,
 Steeds grootmoedig van gedachten,
 Die de deugd in 't aanschyn draagt.
 Maar, terwyl haar schrand're zinnen
 Overleggen, wat waardy
 Dat men ziet de vryheid winnen,
 Buiten dwang der heerschappy,
 Op 't gebonden huwlyksleeven;
 Wat het inheeft, buiten druk,
 't Spoor der wysheid op te streeven,
 Vry van geest, en 't slaafsche juk;

Komt DORVILLE voor haare oogen,

Om te ontdekken zyne min,

Daar zy zit heel opgetoogen,

Van gedachten, hart en zin.

Och! hy durft ze pas genaaken,

Schoon dat hy alleen is waard,

Om de fiere Maagd te blaaken,

Al zyn wensch en lust op aard.

Nu wil hy zyn lyden klaagen:

Maar, 't ontzagh breekt, al te straf,

Daar hy wil, en niets durft waagen,

Zyn verliefde woorden af.

Zy, ontwaakt van haar gepeinzen,

Ziet den Minnaar voor haar staan,

Die wel wilde, en niet kon veinzen,

Schier van wanhoop overlaân;

En zy word met hem verleegen,

Die door gaaven, deugd en trouw,

Met geen schatten op te weegen,

Wel verdient zo schoon een Vrouw.

Maar, wat zal zy nu beginnen?

Reden, wet, natuur en pligt,

Voeren in haar borst van binnen,

In een zaak van dat gewicht,

Stryd op ftryd, by beurt en vlaagen,
En de deernis komt haar ziel,
Om haars Minnaars lyden, knaagen;
Daar hy zegt: Och! of 't geviel,
Dat ik noch met u mogt paaren!
Schoone, nu zo lang gebeên!
Wat zou 't my al vreugde baaren!
Welk een reeks van zaligheên,
Vol van hemelsch vergenoegen,
Zoude ik smaaken hier op aard!
Zie de waereld zaamenvoegen
't Geen met zyns gelyken paart.
Zie, door honderden van tyden,
In het blyde Paradys,
't Heilig huwlyk innewyden,
Daar, op aangenaame wys,
En met duizenden koraalen,
't Eerste Paar word heen geleid
In een vreugd, niet af te maalen;
Daar het Bruidsbed is gespreid
Van vioole- en roozeblaären,
En des grooten Scheppers hand
't Menschdom zegent in het paaren,
Kweekende een onlesb'ren brand:

Volg

H U W E L Y K S Z A N G E N.

Volg die hen zyn nagetreedden,
En u gingen vrolyk voor:
Volg de Liefde, volg hun schreedden,
Langs dit Godgewyde spoor,
Op het Hemelsche behaagen,
Dat uw huwelyksverbond,
Lang voor de eeuwen, tyden, dagen,
Heeft gevestigd met zyn mond.
Eindlyk ziet zy zich verwonnen,
Buigende voor 't huwlykslot,
Hy zyn vreugd in haar begonnen;
Vreugdt hem toegeschikt van God,
Zy verlaat dan 't eenzaam leeven,
Naar het Goddelyk besluit,
Wyslyk, zonder tegenstreeven.
Hy word Bruigom, zy de Bruid,
Onder 's Hemels milden zegen,
Die dit edelmoedig Paar
Eeuwig byblyve, en geneegen
Kroon' hun huwlyk jaar op jaar,
Met bekoorelyke looten,
Die hun naam en stam vergrooten.

*Den IVden. van Wynmaand,
M D C L X X X I V.*

TER

TER BRUILOFTE
 VAN DEN HEERE
 PIETER BLAAUPOT,
 EN MEJUFFROUWE
 HELENA DE BRUIN.

Hy is dan Bruigom, die van trouwe min aan 't kwynen
 Schynt als de sneeuw voor 't vuur der zonne te verdwynen?
 Zyn hart verteert zich zelf in d' aangenaamen gloed
 Van zyn Beminde, die verövert zyn gemoed,
 Ja, in haar geeft en deugd en vriendelyk vermoogen
 Van haar gezicht, hem houd gestaadig opgetoogen.
 De schoone HELENE speelt, als 't voorwerp van zyn min,
 Geduurig nacht en dag in zyn verliefden zin,
 Daar hy, bespieg'lende al haar glans en zyne smarte,
 't Geliefd en schoone Beeld maalt dieper in zyn harte:
 De Min schaakeert de verf, daar hy 't bekoorlyk schoon
 Van aanschyn, mond en hals en boezem stelt ten toon:
 De lonken van haar oog verftrekken voor penfeelen.
 Deez' harsfenschildery, die zyne min kan streelen,
 Braveert Apelles kunst; hier maalt hy, door natuur,
 Daar hem de liefde noopt, het voorwerp van zyn vuur.
 Wat is de Minnaar ook hardnekkig in 't verbeelden!
 Hy, opgetoogen in een zee van minneweelden,

H

Aan-

58 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Aanschouwt zyn Schoone, die de weêrstraal van zyn gloed
 Ontfing, eer zy het wist, in 't maagdelyke bloed,
 Waardeerende zyn kunst, zyn trouw en schrand're zinnen,
 En zo veel gaaven, daar hy zich door doet beminnen
 In d'opgang van zyn jeugd, in 't blaakenst van zyn tyd.
 Zy voelt nu meê een zoete, een aangenaamen stryd.
 Zy zucht, en in die zucht kan hy haar weêrmin hooren.
 Haar hart dat fier en koud voor eeuwig schein bevrooren,
 Is nu gewenscht ontdooid gelyk het winterweêr:
 't Wierd buigzaam, 't wierd gedwee, ja, gantsch verliefd en teêr.
 Zy valt den Bruidegom, door 't minnelyk ontfarmen,
 Zo vriend'lyk als verliefd in zyn verlangende armen,
 En hy ontfangt met vreugd de langgehoopte Bruid,
 In wie de blydschap straalt ten oog en aanschyn uit:
 En zo haar vriendlyk hart nu zou noch iets mishaaigen,
 't Moet zyn om dat zy heeft te lang hem afgeslaagen;
 Terwyl hy 't zyne voelt ontfeld van minnepyn.
 Nu heeft hy 't wezen, dat hy eerst bezat in schyn;
 Dat wezen, dat zyn echt zal vreugd op vreugd bereiden.
 Gaat heen, Gelieven, daar de Liefde u zal geleiden;
 De dageraad verschynt met een verliefden lagch,
 Om uwe vreugd te zien, veel vroeger als hy plag.
 Gaat heen, daar u de Min zal koest'ren in de weelden.
 't Gaat wel. Versiert uw huis met leevendige beelden.

Voor N. N.

Den XIII^{den} van Sprokkelmaand, MDCLXXXV.

TER

T E R B R U I L O F T E
V A N D E N H E E R E
D^R. D A V I D V A N H O O G S T R A T E N ,
E N M E J U F F R O U W E
M A R I A V A N N I S P E N .

J a , ' t w a s M A R I A , d i e a l l e e n
H a d l u s t i n d e s t i g e o e f f e n i n g e n ,
M e t h e m e l s c h e b e s p i e g e l i n g e n

H e t s p o o r d e r w y s h e i d n a a r t e t r e e n .

M a a r L i e f d e l a a t z i c h n i e t b r a v e e r e n

O n e e n ! z y o v e r w i n t a l t y d .

H a a r L i e f d e , a a n P a l l a s t o e g e w y d ,

M o e t e i n d ' l y k m e e h e t m i n n e n l e e r e n :

Z y l e e r t h e t , e n z y v o e l t h a a r h a r t

I n l i e f d e , e e r z y h e t w e e t , v e r w a r d .

M a a r g y a l l e e n k u n t h a a r b e k o o r e n ,

O B r u i d e g o m ! z o o h o o g v e r l i c h t ,

M e t u w b e t o v e r e n d g e d i c h t .

H o e s t r e e l t g y h a a r h e t h a r t d o o r d e o o r e n !

M e t w e l k e e n l i e f e l y k g e l u i d ,

E n k e u r v a n v l o e i j e n d e g e d a c h t e n ,

W e e t g y h a a r f i e r h e i d t e v e r z a c h t e n ,

D a a r z y b l y f t h a n g e n a a n u w l u i t !

H 2

Wat

H U W E L Y K S Z A N G E N .

Wat hart, wat ziel wierd niet bewoogen?
 Gy komt haar als Apol voor oogen.

Zy vind in Dicht, en Artzeny
 U uitgeleerd, en waard te kroonen.
 Zy hoort naar uw verliefde toonen.

Zy kent de kracht der Poëzy,
 En wat het inheeft op te streeven
 Naar 't hoog gestarnt, met heilig vuur
 Te bootzen 't weezen der natuur,
 Te dingen naar 't onsterf'lyk leeven.

Zy weet met welk een lieven gloed
 De Dichtkunst veld wint op 't gemoed.
 Och ja! zy weet het; en haar zinnen

(Na dat haar Dicht het uwe heeft
 Al lang grootmoedig naargestreeft,
 Als tiende van de Zanggodinnen)

Ontvonken meê van uwen brand.
 't Gaat wel, haar boezem is aan 't blaaken.
 Uw minnezang kan haar vermaaken.

Zy voelt, vervoerd door uw verstand,
 Haar hart, lang bloode en schuw beweegen:
 't Is uwe liefde en kunst geneegen.

M A R I E is nu alleen de stof
 Daar uw Gedichten van gewagen.

En zy, zy zingt met welbehagen,

Nu keer op keer, uw liefde en lof,
 H O O G S T R A T E N is alleen het leeven,
 De ziel, 't sieraad van haaren toon,

Daar

H U W E L Y K S Z A N G E N. 61

Daar duizenden van minnegoôn
Den zoeten wederklank van geeven.
De Zangberg is met u verheugd,
En slaat de maat van uwe vreugd.
Apollo zelve stelt zyn snaaren,
Nu hy zyn voedsterlingen ziet
Verëenigd, om het Bruiloftslied
Te zingen op uw vrolyk paaren.
De blanke Merwe beurt het hoofd
Ten stroom uit, nu het schel gefchater
Van 't aangenaam muzyk het water
Beroert, en alle klanken dooft,
By 't licht van uwe bruiloftsglansen;
Zy luistert, en haar Nimphen dansen.
Liest, leeft tot glory van uw stam:
De min geneeze u die u griede:
Blaakt, bloeit en bluscht het vuur der liefde:
Teelt Pheniksen uit uwe vlam,
Roemwaarde Kunst- en Mingenooten,
Die meê, die meê ten reyë gaan,
En op uw spoor de dichtmaat slaan,
Daar gy, en zy uw naam vergrooten.
Zo zing men lang, eeuw uit eeuw in,
HOOGSTRATENS en van NISPENS min.

*Te Dordregt, den XXVIIIsten van Lente-
maand, MDCLXXXV.*

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

P I E T E R D E C L E R C Q ,

E N M E J U F F R O U W E

C O R N E L I A B L O K .

't I s s c h o o n e B L O K d a n , d i e u w h a r t ,
O C L E R C Q ! m e t h a a r b e v a l l i g h e d e n ,
E n d u i z e n d a a n g e m a a m e z e d e n
V e r k w y n e n d o e t i n m i n n e s m a r t ,
E n m e t b e t o v e r e n d e l o n k e n
U w k o e l e z i n n e n k a n o n t v o n k e n .

Z y s c h y n t , g e l y k ' t b e v a l l i g b e e l d ,
' t W e l k e e r P i g m a l i o n d e e d b l a a k e n ,
D o o r ' t l e l y b l a n k v a n h a a r e k a a k e n ,
E n b o e z e m z o v o l m a a k t g e t e e l d ,
G e v o e l l e l o o s v a n h a r t g e b o o r e n ,
S c h o o n z e i s g e s c h a a p e n t o t b e k o o r e n .

Och

Och ja! zy blaakt, en voelt geen vuur.
 Ze is koud, vervreemd van 't huw'lyks leeven,
 Daar Liefde voedsel toe moet geeven,
 Genoopt door prikkels der Natuur:
 Doch echter blyft gy haar genegen,
 In hoop en wanhoop gantsch verlegen:

Maar gy weet, als Pigmalion,
 Die in zyn beeld, door kunstig smeeken,
 Het vuur der liefde wist te ontsteeken,
 En met geweene vermurwen kon,
 Uw beeld, uw minlyk БЛОК, de zinnen
 Te smydigen tot wederminnen.

Hoe streeft uw liefde nu voor wind,
 O braave Minnaar! daar geen vlaagen
 Van afkeersbuyën u meer plaagen:
 Want gy bemint, en word bemint;
 En uw geluk in top gereezen
 Hoeft niets te hoopen, niets te vreezen.

Zo ziet men vaak, aan 's hemels trans,
 Na bulderenden wind en regen,
 De zon verschynen met veel zegen,
 Verkwikkende, door haaren glans,
 Daar alle nachten voor verdwynen,
 't Beneveld aardryk in het kwynen.

Wat

H U W E L Y K S Z A N G E N .

Wat fchynt uw min, met fchooner zwier,
 Nu over alles vrolyk heenen!
 Het droevig onweêr is verdweenen.

C O R N E L I A , niet meer zo fier,
 Laat gunftig in uw hart de ftraalen
 Van haar bekoorlyke oogen daalen.

Heer Bruigom, uw beproefde trouw,
 Uw deugd en uw ftandvaftig minnen
 Verdienden dat gy zoud verwinnen
 Zo fchoon, zo vriendelyk een Vrouw,
 In 't kwikfte van haar lentejaaren,
 Om met uw blonde jeugd te paaren.

De Liefde, die verwinfter is,
 En nimmermeer zich laat verachten,
 Maalt, tot triomf, in haar gedachten
 Op 't fierlykft uwe beeldtenis;
 Daar zy voor eeuwig u zal eeren
 En onophoudelyk waardeeren.

E r o k hoort naar uw verliefde reên,
 In uwe gaaven opgetoogen,
 En is, nu teder en bewoogen,
 Gevoelleloos van naam alleen.
 Zy wenfcht uw minnevuur te blusfchen,
 Daar 't haar geëorloft is te kuffen.

Gaat heen, Gelieven, gaat dan heen,
 Daar ge eindelyk, na lang verlangen,
 De hoop zult van uw min ontfangen.

De Liefde is u reeds voorgetreên,
 En heeft geöpend de echtgordynen.
 Gaat, gaat, verzacht uw minnepynen.

Wyd uwe blyde Bruiloft in,
 Met eindelooze zaligheden,
 Als 't eerste Paar in 't vrolyk Eden.

Zo groei, zo bloei, zo blaak uw min
 In vrede en allerlei genuchten,
 En aangenaame huw'lyksvruchten.

*Den XVIden van Herfstmaand,
 MDCLXXXV.*

66 H U W E L Y K S Z A N G E N .

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

W I L L E M V A N Z O N ,

D O M H E E R V A N O U D M U N S T E R ,

E N M E J U F F R O U W E

H E L E N A V A N D E R H E K .

Nu 't hemelsche befluit is eindelyk aan 't baaren,
O Bruidegom en Bruid! daar gy, genoopt tot paaren:
Op 't eerlyk echtaltaar uw zuiv'ren minnebrand
De Godheid toewyd, als een heilige offerhand,
Ten hemel vliegende met wenschen en gebeden;
Zou myne Zangmeestres, in zo veel plechtigheden
En uitgelaaten vreugd, niet meê ten reyë gaan?
En in uw bruiloftspalm, laurier en mirtheblaân
Haar vaerzen mengen, om door uwe min te leeven?
O ja! zy voelt haar van uw vriendschap aangedreeven,
En, door uw huwlykstoorts bescheenen en verlicht,
Zingt zy, in schaduw van uw liefde, haar gedicht.

Zy

H U W E L Y K S Z A N G E N. 67

Zy zingt: Wat wonder dat van Z O N meê kan beminnen!
 Dat hy beheerschen laat de vryheid van zyn zinnen
 En onverschillend hart! dat hart gewoon voorheen,
 In letteroëffening, de wysheid naar te treên,
 En, onvermoeid van haar eerwaardig vuur aan 't blaaken,
 Zich in zyn boekvertrek alleenlyk kon vermaaken,
 Om haar verborgenheid te zetten in den dag;
 Of door al 't geen hy in uitheemsche landen zag,
 Ver van den Amstel, zyn geboortstroom, heen te dringen.
 Maar, bezig wezende in zo veel bespiegelingen,
 Verwinnende alles wat zyn yver tegenstaat,
 Bestryd de Min hem, die zich nooit braveeren laat,
 Ja, overwint hem daar hy schynt te triomfeeren:
 En op dat hy terstond zou volgen zyn begeeren,
 De kracht van alles, dat om hoog en hier beneên
 Zyn weezen heeft, in hem erkennen maar alleen,
 Treft zy zyn boezem door de zielberoerende oogen
 Van een H E L E N E, in wie Natuur al haar vermoogen,
 Om grootse zielen te bekooren, schiep volmaakt,
 Haar proeffstuk toonende nu zy de Z O N zelfs blaakt,
 Die, het bezield albast haar 's boezems van ter zyden
 Belonkend', blyken geeft van zyn inwendig lyden,
 Zyn zinnen streelende op een aangename wys.
 Zo kon Klimene, haar vergooden glans ten prys,

Haars minnaars Febus borst, met haar gezicht, ontvonken,
 Zyn vuur aankweekende met duizend lieve lonken,
 Tot dat hy eind'lyk zyn geliefde vyandin
 Moest need'rig smeeken om genade en wedermin.

Nu voelt VAN ZON meê, hoe standvastig zyn gedachten
 Gewapend scheenen om de liefde te verachten,
 Een ongewoonen, ja een onweêrstaab'ren gloed
 Zyn vonken spreijen door zyn edelmoedig bloed:
 Dies geeft hy 't op; gelyk een hart, dat moê geronnen
 Langs berg en dal, in 't eind' door 's jaagers pyl verwonnen,
 Ploft ademloos in 't zand voor 's winnaars voeten neêr.
 Nu zoekt hy zich, niet schuw van 't minnen als wel eer,
 Aan 't vuur, waar aan hy zich gebrand heeft, te geneezen,
 Zyn vlam te blusfchen, daar HELENAAS vriend'lyk wezen,
 En 't blos der wangen nooit zyn graag gezicht verzaad
 Hem 't zoet verbeeldende dat hem te wachten staat,
 Als zy voor haaren ZON een daag'raad zal verftrekken,
 Om zyn volmaaktheid aan haar minnegloed te ontdekken;
 En voor een Thetis, als 't aanminnige avondrood
 Van haar bevalligheid hem trekt in haaren schoot:
 Waar dat hy ongestoord met lust zal adem haalen,
 En vrolyk rusten na 't grootmoedig ommedwaalen
 Der waereld, die hy zag naauwkeurig in haar loop,
 Beschietende, in haar glans, de noordstar van zyn hoop,

En

En d'aangenaamen prys van zyn verliefd verlangen.

Maar, zie wie dat gy in uwe armen zult ontfangen,
 Schoonöogde Bruid, daar elk staat van verwond'ring stom?
 Gy krygt een Z O N tot uw verkooren Bruidegom.
 Doch vrees geenfins hem in zyn vollen gloed te naaken,
 Terwyl zyn zuiv're borst het vuur, dat hem doet blaaken,
 Gelyk de zeilsteen, uit uw lonkende oogen trekt;
 Dies moogt ge uw Febus vry aanschouwen ongedekt,
 Die steeds aan de oosterkim van uwe ziel zal daagen,
 Daar eeuwig blinken om uw liefde te behaagen;
 Terwyl gy, aan zyn gloed en waarden glans verplicht,
 Den dag veel liever zult verwenschen als dat licht.

Roemwaardig Paar, die voor elkander schynt gebooren!
 O welk een groot geluk is uwe trouw beschooren,
 Nu alles u van zelf toevloeit, en kroont uw min!
 De jeugd van 't jaar neemt met uw bruiloft een begin,
 Die op het voorhoofd staat der Lentezon geschreeven,
 Daar zy, van min meê, op uw voorbeeld, aangedreeven,
 Haar gloed smelt in den schoot der gulle en vrolyke aard'.

't Vermaak'lyk Doorneburg, verheeven en vermaard,
 Na dat een nieuwe Z O N 't verkwikte met zyn straalen,
 Barst nu van blydschap uit zyn uitgebreide paalen,
 En treed al juichende en verlangende u te moet,
 Daar zy, verëenigd met den weelderigen vloed

70 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Der zilv're Vecht, omhelst en kufft zyn fchoone baaren,
 Als of gy haar het fpoor geweezen had tot paaren.
 Dus praalt ze, als Koningin der daalen, in het licht,
 Haar kruin verheffende veel hooger als myn dicht;
 Hovaardig nu ze uw Echt, met duizend zaligheden,
 Verftrekken kan op aarde een hemelfch luffthof Eden;
 Terwyl ze door uw liefde, als Gions waterval
 Op 't vrolykft eeuwigh haar volmaakt doen bloeijen zal,
 Daar gy, als 't eerfte Paar, aanschouwt, verrukt van weelde,
 Hoe voor uw huw'lyksvreugd de Schepper alles teelde.
 Dies bloeit de Jongkvrouw May nu vroeger als ze plag,
 En, voelende de vreugd van uwen bruiloftsdag,
 Spreit zy een bloemtapyt waar dat gy zet uw voeten;
 Terwyl ze uw min komt met een veldmuzyk begroeten,
 Op een verliefden toon, en ftort een morgendouw
 Van allerley geluk op uw gewenfchte trouw.

Zo geeve u zegenryk de Bronaár aller dingen,
 Uw naam ten prys, een reeks van fchoone zonnelingen,
 Waar door uw ftam fteeds blinkt, en uwe liefde blaakt
 In zulk een huw'lyk dat een eeuwigh vryën maakt.

*Verfend in 's Gravenhage, den XVden
 van Grasmaand, MDCLXXXVII.*

H E T Z E L F D E

H U W E L Y K.

Gy die alleen maar in uw vryheid schiep behaagen,
O schrandere VAN ZON! gewoon in deezen stand
De min te haaten, en de slaafsche huw'lyksband
Belagchende yder die van liefde kwam te klaagen:

Geen voorwerp, hoe volmaakt, kon u ooit min doen draagen,
't Zy ge aan de Seine, en Teems, of aan 't Toskaansche strand
Volmaakte schoonheên zaagt, of weêr aan 't Y beland,
Gezind waart eenzaam daar te slyten uwe daagen.

Tot eind'lyk 's Gravenhage, uit zo veel goelykheên,
Uw borst blaakt door 't verstand en schoonheid van HELEEN,
Aan wie Natuur niets van haar gaaven wilde spaaren.

O Bruidegom! die met uw glans haar glans verwon,
Zy zal, gelyk de Maan, het licht van u, haar ZON,
Verkrygen, en uw Echt glansryke starren baaren.

Voor M. BARNSTEEN.

TER

T E R B R U I L O F T E
V A N D E N H E E R E
J A C O B U S B L O C K ,
E N M E J U F F R O U W E
J O H A N N A S T E E N M E Y .

Z A N G .

W o r d J O H A N N A , teêr van leden,
In het bloeijen van haar jeugd,
Zo vol schoonheid, geeft, als deugd,
En beminnellyke zeden,
Reeds gedwongen onder 't jok,
En gebonden aan een B L O C K ?

Moet zy meê haar vryheid derven .
En zo vroeg den schoonen gloed,
't Lelymelk en 't roozebloed
Op haar kaakjes zien besterven ,
Steeds gedrukt in slaaverny ,
Eeuwig vast, en nimmer vry ?

Zal

Zal die morgenzon in 't daagen,
 Nu zy met het flonk'rend licht
 Van haar vriendelyk gezicht
 Alle harten kan behaagen,
 Vleijende met zoete hoop,
 Dus gestuit zyn in haar loop?

Zal zy dan de maagdereijen,
 Met haar zang die alles streelt,
 En by beurten kwetft en heelt,
 Nimmermeer ten dans geleijen?
 Zal het huwelyksgareel
 Smooren 't orgel van haar keel?
 Mag men haar dan niet beklagen,
 Daar ze een B L O C K aan 't been moet draagen?

T E G E N Z A N G.

Neen! δ neen! zy is gebonden
 Aan een B L O C K, dat over al
 Haar gediensftig wezen zal,
 Buigzaam door zyn minnewonden,
 Van een eed'ler aart en stof;
 Aller Blokken eer en lof.

K

B L O C K

B L O C K die, om haar te bekooren,
Laft noch arbeid fchat te duur,
Zich opoff'rende aan het vuur
Uit haar lieven glans gebooren,
Daar zyn min, gelyk het goud,
Fyn gelouterd, proef behoud.

B L O C K, alleenig waard te leezen,
De eed'le bloemen, fchoon van kleur,
Van fchakeerfel, glans en geur,
Uit J O H A N N A A S vriend'lyk wezen,
En het aangenaame groen
Van haar leevens lentfaizoen.

B L O C K! die haar getrouw zal strekken,
Door een liefde zonder maat,
Een gezegend toeverlaat,
En haar 't zoet geheim ontdekken
Van 't geheiligd huw'lykslot,
Door het minnelyk genot,
Streevende alle heil te boven;
Wie zou haar geluk niet looven?

S L O T .

S L O T Z A N G.

Zegent, zegent dan den stond,
 Die u beiden heeft gewond,
 O gelukkigste aller menschen!
 Na lang hoopen, na lang wenschen,
 Ziet gy al uw leed verzacht;
 En uw blyden bruiloftsnacht;
 Schoonen nacht, welke u de weelden,
 Die ge u mogt al lang verbeelden,
 In een paradyslucht brengt,
 Daar ze uw zielen smelt en mengt
 Onder een! Ai zie ze daalen
 Met veel aangenaamer straalen
 Voor uw liefde, als ooit de zon
 Op den middag blinken kon!
 Nacht, die een maakt van u beiden,
 En u gunstig zal geleiden
 Daar ge in eindelooze lust
 Van uw minnezorgen rust.
 Eeuwig moet u die gebeuren,
 Van geen haat noch nyd te steuren,
 Buiten tegenspoed en druk,
 In een onbepaald geluk,
 Zingende steeds bruiloftstoonen.
 Zo moet God uw huwlyk kroonen.

*Den XXIIIsten van Lentemaand,
 MDCLXXVIII.*

K 2

OP

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

M^R. SIMON MUIS VAN HOLY,

HEEREN ARENTS ZOON,

E N J O N G K V R O U W E

ANNA ELISABETH DE WITT,

HEEREN CORNELIS DOCHTER.

D e Vryheid, die al lang, met zo veel leeds en hoons,
 Zag 't ongelyk van haar getrouwe Voedsterzoons,
 En, door de scheemering van onze byst're dagen,
 De groote Lichten van deeze eeuw vergeefs beklagen,
 't Zy 't heilige gebeent', daar 't vry van staatzorg rust,
 Van onverbasterde Hollanders word gekuft,
 Of daar de Deugd is, om haar trouw, uit ampt en staaten
 Geschokt, van hen bemind, ten trots van die haar haaten,
 Hoort eind'lyk, in haar hart vernoegd, ter goeder uur,
 Hoe dat de Liefde, door 't gewyde huwlyks vuur,
 Twee eed'le Stammen, van het al te bitter woeden
 Der helsche twist vervolgd, zal voor 't verderf behoeden,

En

En rukken uit de magt van d'alverflindb'ren tyd,
 Op dat zy naamaals, met het waardig krooft verblyd,
 Mogt, in 't grootmoedig bloed, aanwyzen de Amptenaaren,
 Die voor het recht, gelyk onwrikb're staatspylaaren,
 Vast stonden, en eerlang, vry van het driest geweld,
 Zich door dit Huw'lyk zien op nieuw ten troon hersteld.

Zy, die haar vreugd pas in dit overleg kan uitten,
 Vliegt, met zo groot een hoop, niet in haar vaart te stuiten,
 Om 't onwaardeerlyk Paar te zeeg'nen met haar mond.

Zy vind Heer SIMON door de zuiv're WITT gewond,
 Daar hy de gaaven van zyn Schoone in zyn gedachten
 Afmaalt, en peinst wat vreugd zyn liefde heeft te wachten
 Van haar ontlooke jeugd, in 's leevens dageraad,
 Van zo veel luister als, in 't voegchelyk gelaat
 Gedommeld onder een, straalt in zyn hart door de oogen,
 Daar uit erkennende dat goddelyk vermoogen
 Van haar doorluchten Stam, waar in de majesteit
 En heufche zedigheit, by beurten, twist en pleit
 Met haare schoonheit, die alle oogen kan behaagen.
 Hy vind den dapp'ren WITT, de waereld omgedraagen.
 Op vleugels van zyn deugd, ten toon in haar gezicht:
 En meent nog in haar glans te aanschouwen 't Heldenlicht.
 In zulk een staat, als hy, bewaard in lyfsgevaaren,
 Alom begroet wierd voor beveiliger der baaren,
 En, triomfeerende van Chattam, in dien stand,
 Voor de Eer en Vader van het waarde Vaderland:
 Of zo gelyk hy liet zyn staatörakels hooren,
 Tot Burgermeester van het vrye volk verkooren,

78 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Het byl en bundelrecht, met Dordrechts burgery,
 Verdedigde met lof, van allen lafter vry:
 Of zo als toen hem, van de Nyd te fel verbeeten,
 Het loon der dapperheid, het onbevlekt geweeten,
 Zo zuiver als zyn naam, blonk klaar in zyn gelaat,
 Tot overtuiging zelfs van d'opgeruiden haat.

Terwyl hem 't bloed op zulke een denkbeeld kookt in deaders,
 Erkennende in zyn Bruid het eerlyk Beeld haar's Vaders,
 En tot verwondering van zyn getrouwen gloed,
 Al de edele sieraan van ligchaam en gemoed
 Der wakk're Ruwaardin, wiens onwaardeerb're gaaven,
 Geächt, geroemd, geëerd by alle waereldbraaven,
 In haar standvastig hart uitblinken even schoon,
 De Nyd verwinnende als een moedige Amazoon:
 Zo ziet hy eindelyk de Vryheid van ter zyden
 Hem groeten, kennende, door het verloop der tyden,
 De Eerwaarde naauwelyks, gemarteld en vertreên,
 Als door 't vergoodde licht der oogen, en haar reên.

Zy zegt: 't gaat wel, Heer Muis, 't gaat wel, dat gy door 't paaren
 My, in uw Stamhuis, voor 't verderven wilt bewaaren,
 Dat Stamhuis, daar al lang myn welvaart in bestond,
 Van zo veel eeuwen af op onverwikk'ren grond
 Van eer en dapperheid gevest, daar 's Lands Kronyken
 Voor eeuwig meê tot lof van uwen Nazaat pryken.
 Zo sproot gy uit een reeks van Helden, hoog geächt,
 Die tot een steun van Staat en uw beroemd Geslacht
 Verstrekten, trachtende, steeds schuw voor tierannyën,
 Den Landgenooten te behoên voor d'winglandyën.

Zo

Zo blonk Heer Jacob uit, die 't onbetoomd geweld
 Der Spaansche Monarchy, gelyk een moedig Held,
 Te keer ging, en, het heil van 't Vaderland geneegen,
 't Gewigt dier schennis heeft gewoogen met zyn degen,
 Zynde av'rechts om zyn deugd voor muitenaar verklaard.

Hoe zedig blinkt die moed, Heer SIMON, in uw' aart,
 Van vrienden hoog geroemd, van vyand onbelasterd,
 En van de oprechte trouw uw 's Vaders onverbafterd;
 Wiens edelmoedigheid, wiens zorg voor Stad en Staat
 De ondankb're Dortenaars met schand voor 't voorhoofd slaat.
 Maar 't Staatvernuft, gewoon de zon voorby te zweeven,
 Gelyk een Arend op zyn wieken voortgedreeven,
 Zal, aangebeên in 't hart der dankb'ren, voor altoos,
 Doorlugtig leeven in uw telgen eindeloos;
 Wier deugden onvervolgd in Neêrland moogen stralen:
 Zo zal ik uit hun licht myn luister weêr herhaalen,
 Daarze op het spoor van MUIS, en vande WITT, myn staat
 Handhaaven zullen in een zegen zonder maat.

Uit had zy, toen zy zag dat in het deftig wezen
 Des braaven Bruidegoms de weêrschyn was te leezen
 Van haare schoone hoop. De Minnaar wacht de vrucht
 Dier ryke zegening, terwyl zy in een lucht
 Vol paradysgeur, die de zielen en de zinnen
 Vervrolykt van de geen die haar oprecht beminnen,
 Allengs vertrekt, om ruimte aan zyn verliefd gemoed
 Te geeven, blaakende in een zuiv'ren minnegloed.

Hy stelt de staatzorg, die zyn ziel is aangebooren,
 Om 't nut der liefde, dat zyn Huw'lyk is beschooren,
 Ter

80 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Ter zyden, en hy geeft zich over aan zyn vlam,
 Tot heil van zyn aaloude en heereyke Stam:
 Hy geeft zich over! en hy tracht die vlam te blusfchen,
 Terwyl dat A N N A noopt den Halsvriend om te kusfchen,
 Daar hy in 't vriend'lyk en het vrolyk kristalyn
 Der oogen, schitt'rende als een lentezonneshyn,
 Zich spiegelt onvermoeid met eindeloos behaagen,
 En in die tolken van haar hart aanfchouwt de vlaagen
 Van 't minnelyk geweld, dat haare ziel beftryd.
 Gelei, ô Bruidegom! gelei de Bruid ('t is tyd)
 Daar u de Liefde wacht, en strengelt mirthekransfen;
 Daar Hymens fakkellicht, met zyn gewyde glansfen,
 Herschept uw Bruiloftsnacht, uit Goddelyk ontzach,
 Voor de uitverkooren Bruid, in d'aangenaamften dag
 Waar van zy is de zon, die met haar fchoone ftraalen
 Ryft blyde en blinkende in uw ziel op, zonder daalen,
 Waar van dat gy ontvangt het eeuwige bezit,
 Befchietende in dien glans uw lang gewenschte W I T T.

Zo moet 's Lands Mogendheid met uwe welvaart groeijen;
 De Merwe, uw voedsterftroom, in allen zegen bloeijen,
 Dat zy eerlang haar wensch uit uwe Trouw geniet:
 Waar op de Vryheid hoopt, waar op ons Holland ziet.

*Verienigd in Dordrecht, den XXIIften van
 Zomermaand, MDCLXXXVIII.*

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

NICOLAAS MEYER OTTO,

EN MEJUFFROUWE

MARIA WIEBOU TS.

Als WIEBOU TS aan het Y moest derven
't Gezelschap van haar Echtgenoot,
En eenzaam als een duifje zwerven,
Dat van zyn gaaitje staat ontbloot,
Vertrok zy naar het lustig Sparen,
Verlaatende Amstels zilv'ren vliet,
Om donk're droefheid op te klaaren,
En min te denken aan 't verdriet:
Hierom trad zy langs beemden, boomen,
(Haar geest had lang genoeg gezucht)
En schiep, by 't ruischen van de stroomen,
Een sterker moed, en frischer lucht:

L

Haars

H U W E L Y K S Z A N G E N .

Haars levens lent' pakt ander leeven.

Zy ley dan 't floersche tooifel neer:

De vreugde, uit hart en geest gedreeven,

Verfcheen toen in haar aanschyn weêr,

En schitterde uit haar heldere oogen,

Waar uit de zon haar luifter haalt,

Als zy met neveldamp ontoogen,

Door 't droevig lamfer vrolyk straalt.

Dit kon de fiere borst doen branden

Van MEYER OTTO, en zyn zin
Vast knevelen in boei en banden,

Als lyfsgevangen van de Min.

Hy geeft haar kundschap van zyn kwaalen,

En noemt haar de oorzaak van zyn gloed

Zoekt van het vuur noch hulp te haalen,

Schoon 't hem dus hevig branden doet.

Maar zy, van 't echte juk ontflaagen,

Weet best dat elk, die zich verbind,

Het lief en leed van beids moet draagen;

Waar door zy de oude vryheid mint.

Hierom zo barst hy uit in klagten,

Tot mindering van zo veel smart;

Zucht heele dagen, gantsche nachten,

Om tot ontferming dus haar hart,

Indien

Indien het mooglyk was, te buigen:

Maar wat hy deed, 't was al om niet.

Hy riep dan 't aardryk tot getuigen

En bystand aan in zyn verdriet.

Dies kon hy tot zyn hulp verwekken

De Liefde, kundig van zyn kwaal,

Die zich, om haar in 't net te trekken,

Veranderde in een Nachtegaal,

En vloog op takken, en op blaären,

Van 't luftverwekkende geboomt,

Alwaar 't aan de oevers van het Sparen

't Gebruifch der dart'le golfjes toomt.

Hier kwam zich N I C O L A A S verluften,

Verzeld met haar die hy staág vryt,

Zyn zielzon, die hy nood te rusten

Daar 't Minnewichtje zong om ftryd,

En aller keeltjes klank kon fmooren:

Nu zong het met veel fchooner zwier,

De fchoone W I E B O U T S aan haare ooren,

De krachten van het liefdevier;

En hoe Karthagoos Koninginne

Verliefd op den Trojaanfchen Held,

Heeft, om dien Vorft, en zyne minne,

Sicheüs uit haar hart gefeld.

Dus heeft 't hervormde Nachtegaaltje

M A R I A , wyl zy yvrig hoort,
Met zulk een listig tovertaaltje

Verwonnen, en op nieuw bekoort.

Het geeft den Minnaar dan een teken

Hoe 't Lief verliefd was en gewond,
Terwyl haar oogen klaarder spreekten,

Is M E Y E R O T T O , om den vond
Van Venus schrand'ren zoon, vol vreugden;

Waar door hy krygt zo waarde een Vrouw,
Met schoonheid, braaf verstand, en deugden;

Dies worden ze eindlyk door de trouw
Voor 't echtaltaar, aan een verbonden.

Nu wenfcht myn Zangster deeze Twee,
Dat nooit hun liefde werd geschonden,

Maar dat hen staåg een volle zee
Van alle zegen toe mag vloeijen.

Hun echt voor eeuwig sta te bloeijen.

*Gevierd in Haarlem, den XXI^{ten} van
Ogftmaand, MDCLXXIV.*

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
NICOLAAS HARREWYN,
EN JONGKVROUWE
JOANNE OPPYN.

Wanneer de Liefde lag in haar gewoone laagen,
Geraakte OPPYN, eer zy het dacht, haar vryheid kwyt,
Na dat haar HARREWYN had lang gebeên, gevryt,
Op hoop van zonnefchyn verdraagende afkeersvlaagen.

Dus is de liefde haar om 't fiere hart geflaagen
In 't aangenaamfte van haar's leevens lentetyd,
Waar door de droeve geeft haar's Minnaars wierd gevlyd,
Wyl zy, in plaats van Maagd, den naam van Vrouw wil draagen.

Dies schonk zy hem haar hart, daar alle deugd in speelt,
Daar hy, door liefdens kunst en kracht, stond afgebeeld,
En, triomferende, zyn zitplaats had gekreegen.

Nu wensch ik deeze Twee, verëend door d'echteband,
Dat voorspoed, vrede en vreugd aankweek' haar kuischen brand,
En 's Hemels gunst hen mild besproei met alle zegen.

*Den VIIden van Oegstmaand,
MDCLXXIV.*

L 3

TER

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

P A U L U S B R O U W E R ,

C O M M I S S A R I S ;

E N M E J U F F R O U W E

P E T R O N E L L A DE G R U Y T E R .

Nu hebt ge, ó Bruidegom! uw zin
 En wil, na uwen wensch, verkreegen;
 Uw lieve Bruid is tot de Min,
 En uwe gaaven, zo geneegen,
 Dat zy van kuische liefde brand,
 En al uw angst, uw leed, en lyden,
 Verzacht, om meê, in d'Echteband,
 Haar hert, by 't uwe, te verblyden;
 Dat, in het eêlste van haar jeugd,
 Bekoort wierd, door uw trouw en deugd.

Gy ziet uw arbeid wel betaald,
 Uw zorg, en vlyt, die gy besteedde:
 Terwyl uw Liefde zegepraalt,
 En ocrwon, door uw gebeden,
 Uw PETRONELLE, uw waardsten schat,
 Den roem, en luister van de Maagden,
 Den glans der Bisshoplyke Stad,
 Aan wiens schoone oogen gy behaagde:
 En, boven and'ren uitgekeurt,
 Viel u zo schoon een lot te beurt.

De Liefde wift, door haare kunft,
 Haar wil, haar hart, en fiere zinnen,
 Te fmydigen tot uwe gunft,
 Schoon zy een haat droeg tot het minnen,
 Tot Venus, en haar vluggen zoon.
 Nu bragt de Min u, voor haar oogen,
 In 't wezen van den fchoon' Adoon,
 Dan, met Narcifus fchyn omtoogen,
 (Wel eer van de Echo trouw gelieft)
 Tot dat zy eindlyk wierd doorgrief.

Nu fchep, uit de oogen van uw Bruid,
 Een reeks van zoete zaligheden.
 Hoe munten, in haar aanzicht, uit,
 By haare fchoonheid, zulke zeden,
 Waar in de Deugd haar woonplaats heeft;
 Daar gy in haar verliefde lonken
 Op nieuw uw adem haalt, en leeft,
 En gy dien weêrglans van die vonken
 Haar kaatft in 't lieflyk aangezicht,
 Wiens glans u fchept een eeuwig licht.

Elk roemt het voorwerp van uw vlam;
 En uw geluk zo waardig te achten,
 Waar uit de wasdom van uw Stam,
 Met zeeke hoop, is af te wachten.
 Hoe zal uw Vader, die, aan 't Y,
 Het Zeehof helpt zo trouw beftieren,
 De Neefjes kweeken, waar hy, bly,
 Zal zien zyn naam, en deugd in zwieren
 Van uw, noch zyn verftand, ontaard,
 Zo heerlyk ziet hy u gepaard.

Het

Het Vlie, dat, van uw minnewond,
 Geduurig, kennis heeft gedraagen,
 Wanneer het hoorde, stond op stond,
 Het zuchten, en 't verliefde klaagen;
 Is nu verheugd om uw geluk:
 Het ziet, hoe dat, naar uw behaagen,
 Uit zulk een donk're wolk van druk,
 Uw vreugdezon begint te daagen,
 En, door de stralen die zy schiet,
 De mist optrekt van uw verdriet.

Dus is uw bitter leed verzoet.
 De Vechtstroom, in kristal herbooren
 Smelt nu van uw' en haaren gloed;
 Gelyk haar Hart, onlangs bevrooren
 Zo hart gelyk een Diamant.
 Leeft dan, gelukkige Eensgezinden,
 Voorspoedig in uw huwlyksband,
 Waar in gy nooit moogt rampspoed vinden:
 En nimmer werd' uw min gestuit,
 O braave Bruidegom en Bruid!

*Getrouwd in Utrecht den XXXIsten van
 Louwmaand, MDCLXXIX.*

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ALEXANDER VAN KUFFELER,

EN MEJUFFROUWE

JOHANNA VERZYL.

Nu 't uur gebooren is, dat ge uw verliefde harten,
O blyde Bruidegom, en braave Bruid! van smarten
En minnezorg ontflaat, en vrolyk mond aan mond,
En hand aan hand, inwyd uw huwelyksverbond,
Gezind, in lief en leed, elkanders lot te draagen,
Is uwe vreugd op 't hoogst, en uw geluk volflagen,
Wyl gy elkaâr behaagt, en, beyde wel te vreên,
Smelt uwe zielen en uw zinnen onder een.

Bekoorelyke Bruid! die van uw lieye lippen
Liet, tot uw 's Minnaars troost, in 't eind' het Ja ontslippen,
Dat wenschelyke Ja, dat zo lang tegenhiel,
Tot gy zyn Beeldtenis afprentte in uwe ziel,

M

ER

En alles woeg, eer gy het waagde, naar de reden,
 Zie uwen Bruidegom in uw bevalligheden
 Zo opgetogen, dat hy zich verliest, en vind
 Zich nergens weêr, dan in het voorwerp dat hy mint;
 Dat lieve voorwerp, 't geen alleen hem kan vermaaken,
 En leerde-zyne ziel het minnen en het blaaken,
 Daar hy van d'uchtentstond tot aan het avondlicht,
 Zich vrolyk spiegelt in uw minlyk aangezicht;
 En, als de Zonnebloem de Zon volgt, en haar straalen,
 Van daar zy prachtig ryft in 't Oosten, tot ze aan 't daalen
 In 't West, door 't dundoek van de wolken, flauwer schynt,
 En met een roozgloed in Thetis schoot verdwynt;
 Zo volgt hy staâg uw licht, waar aan zyn oog blyft hangen,
 Om van uw glans voortaan zyn achtbaarheid te ontfangen.

Roemwaarde Bruidegom! wat munt ge in gaaven uit,
 Waar door ge u waardig maakt zo schoon, zo lief een Brui
 Uit wiens aanminnegheên, en deftigheid van wezen,
 Zyn braave zeden, deugd, en vriendlykheid, te leezen;
 Aan wien de lelymelk, en 't zuiv're roozebloed
 Van 't aangezicht, recht past by 't zuivere gemoed,
 Dat, met een schoonen glans, blinkt heerlyk uit haar oogen,
 En, door uw deugden en verdienften, wierd bewoogen,
 Beklaagende uwe smart, tot dat ze, uit eed'len aart,
 Keurde uwe trouwe min haar wederminne waard!
 Zo ziet gy eind'lyk dan, na zo veel hoop en vreezen,
 En doorgestreefden storm op storm, zo schoon verreezen
 De Zon van uw Geluk, en, na geleeden leed,
 Uw moeiljelyk gevry en zorgen wel besteed.

Zo

Zo komt, na 't winterweêr, en guure noordervlaagen,
 De lieffelyke Lente en Zomerlucht, te daagen,
 Daar 't weste windje, met zyn zoet, al 't zuur verzacht.
 Dus volgt een blyde dag vaak op een droeven nacht.
 Zo ziet gy schip op schip, voor u om winst gevaaren,
 Na 't hevig worst'len met de winden, en de baaren,
 Noch, vreugdig landen aan een welbehouden reê,
 En brengen u dien buit, gewoekerd over zee.
 Nu krygt ge uw waardste hoop, en zulk een grooten zegen,
 Als gy noch immer hebt door koopmanschap verkreegen,
 In uw J O H A N N A; in zo aangenaam een Maagd,
 Om wien gy over zee, geen schipbreuk hebt gewaagt,
 Maar die u zelf ontfangt, door 't minnelyk ontfarmen,
 In 't leevendige sneeuw van haar bekoorlyke armen,
 Daar gy haar teder kust, en zy u wederkust,
 Tot ge op 't bezield albast van haaren boezem rust;
 Terwyl gy t'zaam, in zo veel dertelende weelden
 Kunt Venus en Adoon op 't leevendigst verbeelden,
 Daar zy dien Schoone omhelst, en lescht en kweekt den gloed,
 En met Idalisch vuur, zyn hart en zinnen voed,
 Daar hy van min verrukt, door lonk op lonk gevangen,
 Blyft in de schoonheid van haar lieflyke oogen hangen.

Maar, welk een licht en glans, verschynt met straal op straal,
 Zo schoon in 't midden van de blyde Bruiloftszaal!
 Het is de Liefde, die J O H A N N A maakt aan 't bloozen,
 En op het lelywit der wangen, roode roozen,
 Van zyne Moeders kroon, al dartelende spreid,
 En wenkt den Bruidegom, dat hy haar vaardig leid

92 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Naar 't Huwlyksledekant, daar hy met mirtekransfen,
 En geuren van jasmyn, en schitterende glansfen,
 Van Venus heiligdom, en het Idalifch dal,
 Haar kuifche liefde, en Echt, op 't heerlykft kroonen zal.
 Zy gaan dan blyde heen, van eenen zucht gedreeven.
 De Hemel wil dit Paar vernoegde vreugde geeven,
 Waar door het brande en blaake in zulk een lieven luft,
 Die ftadig word gelefcht, en nimmer uitgeblufcht.

Men wacht dan van uw liefde, ô bloeiende Echtgenooten!
 En van uw lentejeugd zo welgeëarde looten,
 Waar in uw minnevlam ftaat fierlyk afgebeeld,
 Waar in uw geest en glans bevallig leeft en speelt.
 Geen bui van tegenspoed doe ooit die hoop verdwynen.
 De Zon van voorspoed moet uw Huwlyk ftraag befchynen,
 Waar door 't oneindig zy, na de eerfte wet en wys,
 Op aarde een hemelfch en gezegend Paradys!

Getrouwt den XIVten van Grasmaand,
 MDCLXXXII.

TER

TER BRUILOFTE
 VAN DEN HEERE
 PIETER SPRANGER,
 EN MEJUFFROUWE
 JOHANNA TOORTS.

Het lust myn Zangeres uw Huwlyksfeest te zingen,
 O SPRANGER! en hoe Liefde in 't eind uw hart kon dwingen.
 De milde Venus, die gesprooten is uit zee,
 Kwam te Amsteldam, en brengt een tweede Venus meê,
 Een TOORTS, wiens licht is aan de Zeeuwfche kust gebooren
 Die, met haar held'ren glans een yder kan bekooren,
 Daar kuisheid, zedigheit, verliefd op eer en deugd,
 Versieren d'eed'len roem van haare groene jeugd.
 Deeschoone TOORTS verlicht Heer SPRANGERS hart en oogen,
 En straks, verwonnen door haar goddelyk vermoogen,
 Wenscht hy het zoet bezit van haar bekoorlykheên.
 Hy smeekt haar straks om 't Ja, en echter zegt ze Neen.
 Maar 't weig'ren schynt zyn min noch ruimer veld te geeven,
 En tusfchen hoop en vrees wacht hy de dood of 't leeven.
 Hy smeekt haar andermaal, geen moeite hem belet.
 Zo fluit de vogelaar eer 't vinkje wil in 't net.
 Hy zegt: Myn Zielzon! doe tot lichting van myn pynen
 De duisterheit van uw afkeerigheit verdwynen,
 En laat met meerder gunft, met minder fierheit, 't licht
 Van uw volmaakten glans en aangenaam gezicht,

Myn trouwe min tot loon, toch eenmaal op my daalen,
 Op dat myn hart zich steeds mag koest'ren in uw straalen.
 J O H A N N A, eindelyk, begunftigt zyne trouw,
 En krygt in 't eind' van haar afkeerigheid berouw:
 Zy voelt hoe dat de min meê kon haar hart ontvonken.
 Hy leeft alreeds het Ja uit haar verliefde lonken:
 Ze aanschouwt zyn deugd, zyn trouw en eerelyke faam,
 Zy is verliefd: haar hart blaakt nu gelyk haar Naam.
 Daar krygt hy 't Ja; en, in zyn blydschap opgetoogen,
 Geniet hy met een T O O R T S 'er duizend uit haar oogen;
 Al toortzen, die in hem aankweeken zynen brand,
 En lichten hem verheugd naar 't bruiloftsledekant.
 Zo heeft uw trouwe min, ô SPRANGER! 't veld behouwen.
 De Schoone wil noch met haar Overwinnaar trouwen.
 De zege licht u toe: uw Bruid schenkt u haar hart.
 Vergheet nu in de vreugd al uw geleeden smart.
 Nu kunt ge u spiegelen in 't aangenaame wezen,
 Waar in men niet als zoet, als vriendlykheid kan leezen,
 Daar roos en lelyën in blinken, even schoon,
 Gelyk de morgenstond in 't opgaan is gewoon.
 Ik zie de Bruidegom verlangt die af te plukken.
 De Liefde kan hem in 't verbeelde zoet verrukken,
 Daar hy zich zelf verliefd, en dan eens wedervind,
 In 't lieve Voorwerp dat zyn hart zo teder mint.
 Zo moet uw Bruiloftsbed veel schrand're SPRANGERS geeven,
 Waar in uw beider stam onsterfelyk mag leeven,
 Daar 's Vaders wakk're geest, en 's Moeders deugd uit straalt.
 De Hemel maake uw vreugd en voorspoed onbepaald.

*Veriend den XXIXden van Oogstmaand,
 MDCLXXXIV.*

OP HET HUWELYK

VAN DEN HEERE

JOAN VAN VOLLENHOVE,

DE JONGE,

EN MEJUFFROUWE

MARIA PALM.

Zo hebt gy eind'lyk dan de zege weg gedraagen,
Heer VOLLENHOVE? Ja ten trots der oorlogsvlaagen,
Geniet gy vrede, daar uw hart in volle rust
Weid zorg'loos in een beemd van eindelooze lust.

Nu is het al verheugd op uw gezegend paaren.

't Juicht al wat juichen kan aan 't Y en 't vruchtbaar Spaaren.
De Stroomgoôn dansen meê, met een verliefden zwier,
En voelen in hun kil de vonken van uw vier.
Apol schynt vroeger, en met heerelyker stralen
Als naar gewoonte, om met een blyden dag t'onthaalen
Uw Huw'lyksfeest; maar zal weêr vroeger onder gaan,
Op dat hy niet te lang uw liefde in 't licht zou staan,

Als

36 H U W E L Y K S Z A N G E N .

Als gy verlangende om zyn blaakend vuur te blusfchen,
 Daar blanke Thetis hem verwelkomt met haar kusen,
 En zyne Bruiloft nam een eindeloos begin :

Hoor hoe de Nachtegaal wyd de uwe vrolyk in,
 Langs groene fchaduwen van uw gewyd Boffchaadje,
 Dat Haarlems Tempe, daar 't alom van uw vryaadje,
 Uw eerelyke min, uw lof en deugd gewaagt,
 En elk uw huw'lyksband en fchoone keur behaagt.

Zy kweelt uw min; terwyl een godd'lyk vuur haar de aären
 Bezielt, en haare keel herfchept in duizend fnaaren.
 Pan zingt uw Bruiloftslied dus op een minnegalm:

't Is V O L L E N H O V E die verkrygt de fchoone P A L M .

En wie kon anders ook de aanvallige verwinnen
 Als hy, als hy, die fchynt gefchaapen om te minnen;
 Zo braaf gefchaapen, dat hy waardig is alleen,
 Uit zo veel anderen, met haar in d' Echt te treên.

M A R I A zag hem lang om haar, om haar verkwynen;
 Gelyk men 't wafch ziet voor de kracht van 't vuur verdwynen,
 Hardnekkig voedende de vlam die hem verflind.

Maar zy, die, na zo lang een tegenftand, bevind
 Dat zy onmoog'lyk kan zo dicht het vuur genaaken,
 En blyven zonder zich te kwetfen of te blaaken,
 Word eindlyk mede van zo fchoon een vlam geraakt,
 En voelt, eer zy het denkt, dat haare boezem blaakt:

O ja zy blaakt, en leert de Liefde en haar vermoogen
Nu kennen, en zy fraalt uit haar bekoorlyke oogen
En zedig aanschyn zo beminnelyk als schoon.

Dione blaakte dus voorheen om haar Adoon,
Haar schoone Adoon, dien ze, op een vrolyk bed van roozen,
Haar min te ontdekkén plag door zwygen en door bloozen.

MARIA veinst niet meêr: zy ziet haar liefde ontdekt,
Daar VOLLENHOVE haar voor een Adoon verstrekt,
Hem evenaarende; daar zy, alom gepreezen,

Zal zyn Dione, en hy haar eeuwig waardig wezen,
Gelukkig mengende hun zielen door elkaâr.

Hier zwygt de Boschgod. 't Is ook tyd, ô jeugdig Paar!
Naar 't Bruiloftsbed te gaan, daar duizend Minnegoden
Hun vreugd betoonen, die u mild word aangeboden.

Boet uw verlangen, dat uw beider harten pynt.

Gaat heen, Gelieven, gaat. De Huw'lykshymen schynt
Met zyn gewyde toorts, en licht u voor. Gaat heenen,
En plukt de vruchten van uw wenschelyk verëenen.

Zo moet ge uw deugd, uw geeft, en uw aanvalligheên
Eerlang zien in uw Krooft gedommeld onder een,
Daar beider Stammen in onsterfelyk moogen bloeijen,
De vruchtbre en schoone PALM in VOLLENHOVE groeijen
En groenen eeuwig, met een onbepaald geluk.

Zo zy uw Huw'lyksvreugd volmaakt, en vry van druk.

B R U I L O F T S Z A N G .

Zingt dit Paar, ô Speelgenooden!
 Nu het van verlangen brand.
 Zingt het daar de Minnebooden
 Het verwachten hand aan hand,
 En haar op de vreugde nooden
 Van het bruiloftsledekant.

Maar de Bruid begint te bloozen:
 Schaamte verft het fchoon gelaat
 Met zo aangenaame roozen,
 Als de blonde Dageraad
 Op uw Trouwdag heeft gekoozen
 Tot een prachtig hoofdfieraad.

Bruigom, pluk die van haar kaaken,
 Van haar lippen, van haar mond:
 Wreek de fmarten van uw blaaken:
 Smoor het leed der minnewond
 In een eindeloos vermaaken:
 Ga, en kus uw hart gezond.

Ziet hen eind'lyk heenen treden,
 Schoone Speelnoods, volgt hen draa.
 Volgt, ja volgt hun minnefchreeden,
 Volgt hun vrolyk voorbeeld naa,
 Dat bevestigd is in Eden:
 Volgt hen, eer het word te spaâ.

*Veriend te Haarlem den XVIten van
 Hooimaand, MDCXC.*

OP HET HUWELYK
VAN DEN ED: HEERE
M^R. PIETER BLAEU,
GEHEIMSCHRYVER DER STAD AMSTELDAM,
EN JONGKVROUWE
GEERTRUID ALEWYN.

I. Z A N G.

Moeft de Liefde dan de zinnen
Van Heer BLAEU, zo hoog geächt,
Doen verlieven, en verwinnen,
Buigen onder haare magt?
Andermaal hem leeren klaagen,
Zuchten van zyn minnesmart,
En verand'ren 't welbehaagen
Van zyn edelmoedig hart;
Dat alleen besloot te leeven
Voor het nut van Stad en Staat,
Van den Hemel hun gegeven,
Tot een troost en toeverlaat?

N 2

Moeft

Moest zy hem, die 't recht der Weezen
 En der Weduwen, met vlyt
 Trouw'lyk handhaaft, en gepreezen
 Als een wonder van zyn tyd,
 En de vroomste zyner daagen,
 Wensch-en liefde van 't Gemeen,
 Dus op 't onverzienst belaagen?
 Kwetsen in zyn bezigheên?
 Van zyn arbeid zegevieren,
 Schoon hy was verschanst, en zat
 In een bolwerk van papieren,
 Brieven, zegelen, en wat
 Hem noch meerder voor haar krachten
 Scheutvry maakte, en kon behoên?
 Wie kan dit verlies verzachten?
 Wie verhind'ren? wie vergoên?
 En verzoenen 's Hemels tooren?
 Schynt het alles niet verlooren?

I. T E G E N G A N G.

Neen: maar driemaal zy gezegend
 't Uur, waar in hy wierd van pas
 Van de Min met gunst bejgent,
 En verkwikt, als 't veldgewas
 Door gewenschte zomervlaagen:
 Daar een nieuwe zon, vol licht,
 Vrolyk, vriend'lyk op komt daagen,
 Schynende in zyn aangezicht

Schoon-

H U W E L Y K S Z A N G E N. 161

Schooner dan de zonnestraalen;
Voedende in zyn hart een vlam,
Die van boven neêr komt daalen
Tot een zegen van zyn Stam;
Stam, daar Waerelden uit sprooten,
Die, gekend aan 't eind' der aard',
Hoog geroemd by Waereldgrooten,
Zo lang wezen zal vermaard,
Als men langs de pekelpasfen
Van den woesten Oceaan,
Streeft, op Graadboog en Kompasfen,
Alle Stranden af en aan.
Neêrland word van hoop gedreeven,
Om noch eenmaal in zyn Kroost
Zich op nieuw te zien herleeven,
Dat van 't Westen tot het Oost,
Met het licht der zonnestraalen,
Op zal ryzen, zonder daalen.

II. Z A N G.

Die verslyten wil zyn dagen
Buiten eenzaamheid en druk,
Vrolyk 't lot der tyden draagen,
Keur 't gezegend huw'lyksjuk,
Naar Gods wil, besluit en wetten,
Die het eerste Paar de wys
Leerde op bruiloftstoonen zetten,
Hem, en 't Echtebed ten prys.

N 3

Welk

H U W E L Y K S Z A N G E N .

Welk een heil is hem beschooren;
 Welk een onwaardeerbaar zoet,
 Dien een Weêrgaâ kan bekooren,
 Schoon van ligchaam en gemoed;
 In wiens aanschyn, in wiens oogen
 Glans en majesteit door een
 Blinken, met een groot vermoogen,
 Die met aardfch niet heeft gemeen;
 Maar, van eed'ler drift gedreeven,
 Boven starren, zon en maan,
 Kan met haar gedachten zweeven,
 En om hoog ten reije gaan;
 Daar ze om laag word aanbeden,
 Als een licht vol hemelvuur,
 Zo volmaakt van geest als zeden!
 Zulk een Proefftuk van Natuur,
 Met geen schatten op te weegen,
 Heeft Heer B L A E U van God verkreegen.

I I. T E G E N Z A N G .

Ja, dit is zy, waard te looven,
 A L E W Y N, die, kuifch en schoon,
 Als de bloem van Amstels hoven,
 Spant van 't Jufferschap de kroon;
 Die zyn eed'le ziel kan blaaken,
 Daar geen schoonheid hem op aard',
 Buiten haare, kan vermaaken;
 En zy hem alleen keurt waard

H U W E L Y K S Z A N G E N. 103

Haare gaaven aan te fchouwen,
 Hem, verrukt van minnevreugd,
 Aan haar rechthand te trouwen;
 En de bloefem van haar jeugd,
 In den maityd van haar leeven,
 Frifcher als de morgendouw,
 Hem te fchenken, hem te geeven
 Voor het loon van zyne trouw.
 'k Zie haar hem eerlang ontmoeten;
 Met een kuifchen minnebrand,
 Haar geliefden Halsvriend groeten;
 Zyne zorg voor Stad en Land
 Aan haar zachten hals verpoozen;
 Hem vergunnen van haar mond
 Af te plukken de eélfte roozen.
 Hoor hem wenfchen naar dien ftond,
 Met het uiterfte verlangen,
 Om dit groot geluk te ontfangen.

S L O T Z A N G .

't Vrolyk uur is nu gebooren,
 En de blyde bruiloftsgalm
 Laat in minnedicht zich hooren',
 Daar de groene maagdepalm,
 Rooze-mirthe- en lauwerbladen
 Sieren hunne zaal alom.
 Gaat, met hemelgeur belaaden,
 Braave Bruid en Bruidegom!

Smaa-

104 H U W E L Y K S Z A N G E N .

Smaaken al de lekkernyën,
Die aan de aardfche goôn alleen
Zyn vergund wanneer zy vryën.
Duizenden van zaligheên
Komen uwe liefde tegen.
's Hemels goedheid kroone uw min.
Met den Goddelyke zegen,
Neemt uw bruiloft haar begin:
Met een vrede, die volflaagen,
Zonder onrust, u bereid
Goude tyden, goude daagen,
Nachten zonder duifterheid,
Weelde die niet is te gisfen.
Ga dan heen, doorluchtig Paar,
Leer Natuurs Geheimenissen
Onverhinderd aan elkaâr.
Zo moet gy onfterflyk leeven
In uw Kinderen en Neeven.

*Den XVIften van Herftmaand,
MDCXC.*

TER

T E R B R U I L O F T E
V A N D E N H E E R E
C O R N E L I S V A N L E E U W A A R D E N ,
E N M E J U F F R O U W E
K A T H A R I N A S N O E K .

O braave Bruidegom! wat heil ziet gy te moet,
Nu 't KATHARINA lust uw minneklagt te hooren!
Haar hart dat onlangs, als het water was bevrooren,
Ontlaat, gelyk het weër, en smelt voor uwen gloed.

Zo zag Pigmalion zyn bitt're smart verzoet,
Als in zyn yskoud Beeld wierd levensvuur gebooren.
Zo kan het aardryk 't leed der wintervlaagen smooren,
Daar 't op een nieuw word van de Lentezon begroet.

Gelukkig Paar, gy hoeft geen onweër meer te vreezen;
Uw Minnezon, reeds aan den hemel opgereezen,
Ontsteekt op 't Echtaltaar uw zuivere offerylam;

Waar uit dat gy eerlang een Fenix moogt verwachten,
Daar in ge u zelve, met de hoop van uw gedachten
Zult blinken zien, tot eer van uw beroemden Stam.

A N D E R S .

De Morgenstond blinkt nooit met aangenaamer licht,
 Wanneer ze ontvonkende 't Heelal in 't vriendlyk daagen,
 De zon uitlokt op 't spoor van haaren Roozewaagen;
 Als schoone KATHARYN, die duizend vlammen sticht.

't Aanvallig aanschyn, 't vuur van haar vergood gezicht
 Trof 't hart haar 's Minnaars, dat zy kwetst en heelt by vlaagen,
 Daar hy alleen kan haar volmaakte keur behaagen,
 Zy voor zyn trouwe min, gebeên, en deugden zwicht.

VAN LEEUWAARDEN, wat staat ge in blydschap opgetoogen.
 Ga, volg den glans en 't licht der Leidstar van uwe oogen,
 Waar meê ze u, als haar Zon, verstrekt voor een Auroor.

De bloemen met haar waas, van hals, van mond en wangen
 Zyn u gegund: ga, pluk ze, en blusch uw heet verlangen.
 Zy baant, met lonken, u 't gewyde minnespoor.

*Den XIIIden van Lentemaand,
 MDCXCI.*

O P H E T H U W E L Y K
V A N D E N H E E R E
J O A N V A N N O R D E N,
E N M E J U F F R O U W E
A R L A N D Y N E V A N H O O R N.

Heer van NORDEN, die met smart
Onlangs de aangebeden straalen
Van zyn Minnezon zag daalen,
En een nevel op zyn hart,
Ziet die duisterheid verdweenen,
En voor zyn verliefd gezicht,
't Alleraangenaamste licht
Weêr verreezen en verscheenen,
Tot verzachting van zyn pyn,
In de aanminnige ARLANDYN.

Orpheus mag in duist're hoeken,
Diep en wyd van 's aardryks dag,
Met een vruchteloos geklagh,
Zyn Euridice gaan zoeken:
Gy, roemwaarde Bruidegom,
Zoekt en vind, naar uw behaagen,
In het blyde licht der daagen,
De uwe in ARLANDYN weêrom;
ARLANDYN! die, uit meêdoogen,
Is met uw verlies bewoogen.

Zy, zo schoon als ryk van geeft,
 Mint in 't braaf en rustig wezen
 Van haar Lief, alom gepreezen,
 D'eed'len trek der ziel het meest.
 Laat de goude Boomgaardvruchten
 De overschoone Jageres
 Neigen tot Hippomenes,
 En van min haar leeren zuchten:
 By uw Bruid is maar alleen
 't Goud der deugden aangebeên.

Wat kan uw geluk bepaalen,
 Bruigom, nu ge uw huwlyksvreugd,
 Ziet herleeven in haar jeugd,
 En de schitterende sraalen
 Van haare oogen en gelaat,
 In de lelyën en roozen,
 Die in 't vriend'lyk wezen bloezen,
 Als een lentedageraad,
 Die, op haar vergulde wagen,
 Gloeit, van liefde om 't hart geslagen?

Niets geeft aan uw min belet,
 Om in rust en vreë te bloeijen.
 Schoon de krygsörkaanen loeijen,
 Op de kreet der moordtrompet,
 En het dond'ren der kartouwen.
 Mars vervoerd van razerny,
 Schuwt zyn Venus, en 't gevry;
 Gy moogt veylig bruiloft houwen.
 Liefde, vrolyk van gemoed,
 Zwicht, noch sult voor tegenspoed.

H U W E L Y K S Z A N G E N. 109

Alles komt op nieuw u tegen
In een aangenaamen stand,
Kroonende uw verliefden brand,
Nu de Lentezon met zegen
Vloeit van nucht'ren hemeldouw,
Om de jeugd van 't jaar te streelen,
En haar minnesmart te heelen,
Op den voorgang van uw Trouw,
Die u, door geoorlofd kussen,
Noopt uw eerb'ren gloed te blusfchen.

Ga, gy zyt reeds 't wachten moë,
't Wenschlyk uur is ook gebooren,
Daar u uit een vollen HOOREN
Vloeit een fchat van weelde toe.
Ga, op 't hemelsche behaagen,
Nu de Liefde u gunftig wacht,
En uw kuifchen bruiloftsnacht
Schoonder fchept als 't licht der dagen:
Blyde Hymen treed voor uit,
Volg hem met uw fchoone Bruid.

*Den IIIden van Grasmaand,
MDCXCI.*

O P H E T H U W E L Y K
V A N D E N H E E R E
H E N D R I K D E R O O ,
E N M E J U F F R O U W E
J O A N N A K A T H A R I N A A R C Q .

Myn Zangheldin, verheugd om uw gelukkig paaren,
Groet, ô D E R O O ! van ver u met uw Gezellin,
Wiens onbesproken deugd verwon uw hart en zin,
Daar niets uw gaaven, noch haar glans kan evenaaren.

De Koopfortuin mag u doen zwerven door de baaren,
En kroonen met geluk; maar echter 't is de Min
Die al uw hoop voert ter gewenschter haven in,
En zulk een schoonen Schat voor u alleen kwam spaaren.

Nu smaakt ge, aankweekende haar' en uw kuifchen brand,
In haar genooftchap, weêr het zoet van 't Vaderland,
Daar ze u, van handelzorg vermoeid, verkwikt by poozen.

Zo vind ge uw eigene dan op een vreemde kust.
Uw Echt zy steeds op Aard een Hemel vol van lust,
En, zonder doorenen, een bed van zachte roozen.

MDCXCIII.

OP

OP HET HUWELYK

V A N D E N H E E R E

PHILIPPE DE LA FONTAINE,

E N M E J U F V R O U W E

ANNA WOLFGANG.

Zo treed F O N T E I N dan meê in 't heilig Echtverbond,
Die nooit zyn ziel zo diep, zo teêr getroffen vond,
Van 't Vrouwenbeeld en haar bekoorelyke lonken,
En al de aantreklykheên zo mild aan haar geschonken,
In Parady slucht, van den grooten Zegenaar,
Die de eerste Bruiloftswys aanhief voor 't eerste Paar,
Den Bruigom maakte van verbaasdheid opgetoogen;
Hy zag, en twyfelde, mistrouwende zyne oogen,
De Schoone voor hem staan, die straks, door kracht van min,
's Mans hert vermeest'ren kon; en d'eernaam van Mannin
Hier door verkrygende, aan haar Erfnakomelingen
De heirbaan toonde, om meê naar dien triomf te dingen.

De

112 H U W E L Y K S Z A N G E N .

De aanminnige ANNA, noch in 's leevens dageraad,
 Zo voegchelyk van leeft, van zeden als gelaat,
 Waar in haar goedheid, geeft en deugd is klaar te leezen,
 En al wat ooit wierd in een kuische Maagd gepreezen,
 Behaalt die zegepraal meê op haar Bruigoms hert.
 Daar 's niets in haar, waar van hy niet verwonnen werd,
 En niets in hem, waar meê hy kan zich zelf verweeren.
 Hy, die zo sterk schein, laat zich van een Maagd verheeren;
 En, zich noch vleijende in zyn nederlaag, smeekt hy
 Als 't overwonnen past, om gunst en medely
 Zyn Overwinster, die zich fier houd voor zyn klaagen.

Maar ANNA, vreesst gy niet de heimelyke laagen
 Van uw Verwonneling, daar ge op uw zege stout
 En zorg'loos, licht te veel uw eigen kracht vertrouwt?
 Och! vrees vry; 't los geluk kan voor en tegen loopen;
 En alles is door zweet en goed beleid te koopen;
 Terwyl de hoopende hardnekkig alles waagt,
 Den kans doet keeren, en de zege met zich draagt.
 't Gelukt hem, en gy moet u eind'lyk overgeeven
 Op uwe beurt: wat baart het vrucht'loos tegenstreeven?
 Hoe noode dat gy van uw waarden Vader scheid,
 Die op u rusten liet de zorg van 't huisbeleid,
 Hoe zeer gy hem wenscht tot een levenssteun te strekken;
 Hem, die u 't leeven gaf; noch voelt ge u zelve trekken
 Van sterker magt, die tot het Huw'lyk u beriep,
 En volgt de Man na, dien de Hemel voor u schiep.
 Ja, volg hem na, (hy 's waard van u te zyn verkooren)
 Hem, die als gy wierd uit zo braaven Stam gebooren:

Hy

H U W E L Y K S Z A N G E N. 113

Hy is uw weêrmin waard; ja hy, die van zyn jeugd
 God leerde kennen, en zyn fchepf'len, uit de deugd,
 En 't billyk oogmerk van den Schepper te beminnen,
 Om nooit, als in zyn Naam, het Huw'lyk te beginnen;
 Het heilig Huwelyk, dat, van Hem ingewyd,
 Al 't menfchdom en 't heelal voor ondergang bevryd,
 Gellachten, ftammen fmelt in een, en aan doet groeijen.

Wat zegestroomen ftaan van zelf u toe te vloeijen
 Uit uw F O N T E I N, terwyl gy met hem maar alleen
 Hoopt op de Heilfontein des leevens, die verfcheen
 Op 't Galileefche feeft, met duizend vruchtb're ftraalen
 Van hartverkwikkend nat, en vreugde zonder paalen.
 Zo moet uw Bruiloft van dit Euangelylicht,
 Waar voor 't verzierde licht van Hymens fakkel zwicht,
 O Eensgezinde! zyn gezegend en omfcheenen,
 De vrucht verwachtende van uw volmaakt verëenen.
 Uw blydfchap, vrede en rust zy ongeftoord; uw min
 Bestendig, en in 't eind zo fchoon als in 't begin.
 Zo moet nooit leevens laft te zwaar uw Huw'lyk drukken.
 Zo moet u alles, wat gy onderneemt, gelukken.

*Getrouwd den XXIII^{ſten} van Zomer
 maand, MDCXCIII.*

P

OP

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

P I E T E R K O O L A E R T ,

E N M E J U F F R O U W E

E L I S A B E T H H O O F M A N .

T erwyl de Huwlyksgoôn, en hun gewyde Reijen
 Den braaven K O O L A E R T en zyn fiere Bruid geleijen,
 Met bruiloftszangen, naar 't geheiligd Echtältaar,
 Pas in een enkelde eeuw zo hoogbegaafd een Paar
 Te zaamen voegende; is myn Zangster opgetoogen,
 En van verwond'ring stom, noch twyfelende of 't loogen,
 Of waarheid zy, of droom 't geen haar de Faam trompet:
 't Dunkt haar niet moog'lyk dat de schrand're E L I Z A B E T H ,
 Die op Parnas reeds is zo ver, zo hoog gestegen,
 Der Zanggodinnen Eer, die tegens alle Negen
 Alleen zo onvermoeid durft dingen naar de kroon,
 De Griekfche Saffo, en haar toverende toon,
 In eeuwig Liergedicht, aan 't Spaaren fcheen te boven.
 Te zullen ftreeven, en noch meerder te belooven,

Z o .

Zo haaft die groote hoop veryd'len zou, en 't oor
Den Minnaar leenende, meê treên op 't minnespoor!

Moet ik met laffe palm en mirth dan zien verfiere
Haar hairlok in de plaats van kraakende lauwrieren?
Wat baat het of men dicht in veelerleyë taal,
En doorbreekt, als de Zon, met schoone ftraal op ftraal,
Die 't kwynende heelal groet met een blyden morgen,
En houd noch fchoonder dag voor ons gezicht verborgen?
Wat baat het of men op gedachten vliegt om hoog,
En maakt zich zelf een fpoor ver boven 't fterf'lyk oog,
Om langs die heirbaan fteeds den zangprys weg te draagen?
Wat baat het of men aan Apollo kan behaagen,
Of onôphoud'lyk word met Hippokreen gevoed,
En voor de laagen van de domme Nyd behoed?
Wat baat het of men ziet zyn dichtaâr eeuwig vloeijen
Van leevend fap, zyn lof gelyk zyn glory bloeijen,
En zynen naam langs de aarde omzweeven op zyn Dicht,
Van daar de Zon in 't ooft verryft, tot dat ze 't licht
In 't weften doovende, haar rustplaats heeft genoomen?
Wanneer 't de Liefde luft is 't alles omgekoomen.

Dit valt E L I Z A B E T H te beurt, die, van de Min
Steads fchuw, van 't Huw'lyk was zo groot een vyandin.
Zo ziet men 't bloode Hart vaak voor den Jaager fchrikken:
Schoon 't vliegt den wind voorby, 't valt echter in zyn ftrikken,
Of 't loopt al hygende de jachtfpriet in den mond,
Tot dat het nederzygt, doorboord met wond op wond.

Moest dus Kupido van haar hart meê triomfeeren?
Kon zy dan tegens hem zich zelve niet verweeren?

116 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Hem, die noch onlangs haar zo zeer te vreezen plag?
 Verschrikte hy, hoe onbedacht, niet voor 't ontzagh
 Dat in haar wezen speelt met zulk een fier vermoogen,
 Noch voor 't vergoode vuur, dat schittert uit haar oogen?
 Zo zy met Pallas heeft de wapenen gemeen,
 Waarom of zy hem niet verandert heeft in steen?
 Zo waar hy straks gestraft om zyn vermeetelheden:
 Of is zy, die in geeft, verstand, en braave zeden,
 Minerve alleen gelykt, met haare hand, de veêr
 Op 't gloryveld van haar papier, en niet de speer
 Gewoon te voeren, met geleerde en snelle trekken?
 Waarom of Pallas zelf haar dan niet kwam bedekken,
 Voor 't stout geweld der Min, met haar scheutvrye schild?
 Zo had die licht haar kracht daar vrucht'loos op verspilt:
 Of kon hy meer met list, als magt, haar ziel verheeren?
 Och ja! my dunkt ik zie hier door hem triomfeeren;
 Ik zie! hoe hy haar hart betovert, en verblind
 Haar de oogen tot dat zy getroffen is, en mint.

Kupido, die haar wis wil raaken, en verwinnen,
 Doet, door zyn Moeder, eerst een aanval op haar zinnen;
 Zyn Moeder, die hy had al overlang geklaagt
 Dat zyne en haare magt getrotst wierd van een Maagd,
 Die, als een andere Minerve, al haar gedachten
 Aanspande, om haar waardy voor eeuwig te verachten.
 Doch Venus op zyn raad, vermomt zich zelf, en hy
 Maakt zich onzichtbaar, en bekleed zyn Moeders zy;
 Die, wyl ze, als Protheus, zich in allerlei vormen
 Herscheppen kan, komt, om ze beter te bestormen,

Haar

Haar in Minerves schyn, te vooren, daar ze op 't land
 In eenzaamheid navolgt, op Nederduitschen trant,
 Den grooten Flakkus, en gezeeten onder 't lommer
 Van Spaarens bladerryk geboomte, zonder kommer,
 Geen achterdenken heeft van 't geen men haar bereid.
 Nu pryft ze, op 's Dichters wys, al de bekoorlykheid
 Der lieve Lente, en maalt met duizenden van kleuren
 't Sieraad dier Schoone, en al haar aangename geuren:
 Dan, voor 't gewoel der Stad, 't Landleeven, om het zoet
 Dat steeds de maatigheid geeft aan 't geruift gemoed
 Des blyden Akkermans, die rust op groene zooden:
 Of volgt hem na, waar dat zyn Klio 't lof der Goden
 En Helden opspeelt, met een ongemeenen zwier,
 Terwyl al 't vee vast staat te luist'ren naar haar Lier,
 De boomen naar haar toon zich schynen te beweegen,
 En 't vrolyk Spaaren, tot haar Dichteres genegen,
 Zo onbedwongen vloeit, en dartelt als haar maat.
 Zy ziet haar dan, en meent dat Pallas voor haar staat;
 Zo wel gelykt zy haar. De Maagd is opgetoogen
 Van Pallas zo naby te aanschouwen met haar oogen,
 En groet cerbiedig haar met eene wellekom.
 Ze omhelst haar, en Dione omhelst haar wederom,
 En zoekt 't vergiftig vuur hier door in haar te kweeken.
 Maar HOOFMAN ziet geenszins de slang in 't kruid versteeken.
 Zo draagt het bloozend ooft, dat, met een schoonen schyn,
 Van buiten 't goud braveert, van binnen boos venyn.

De Listige valt straks haar vryheid aan met vraagen,
 En zegt: ó Maagd! die u alleen op 't land durft waagen,
P 3
Vreest

118 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Vreeft gy de Saters niet, die hier, in duin en dal,
 In bos en heggen, zich verschuilen over al?
 't Is al te veel gewaagd, zo gy 't gevaar wilt myën.
 Zie hoe Pomone op 't land, geduurig schuw voor 't vryën,
 Word van Vertumnus, als een oude Vrouw vermomd,
 Belaagt, en eindelyk hem in zyn armen komt:
 Hoe Sirinx, wyd vermaard by al de Boomgodinnen
 Van 't groot Arkadisch woud, ruim zo vervaard voor 't minnen,
 Die zo veel Saters had haar trouw geweigert, ziet
 Zich snel van boschgod Pan vervolgd, verkeerd in riet.
 Zy trekt, dus vraagende, de Schrand're wat ter zyden;
 Zy, die het voorbeeld van Arachne poogt te myden,
 Eert Pallas godheid, en poogt nederig en stil,
 Op 't wenken van haar oog, te draaven naar haar wil.
 Zy volgt, en Venus streelt haar oor met Minnezangen;
 Der Goden vryëry ontdekkende, en 't verlangen
 Van blonden Febus, daar hy om zyn Dafne blaakt:
 Hoe vader Jupiter de schoone Europe schaakt;
 De fiere Jagtgodin gevoelt de minnesmarte
 Van haar Endymion te deerlyk diep in 't harte:
 Hoe schoone Klitië om haar Febus liefde sterft,
 En, in een Zonnebloem verkeerd, te noode derft
 't Geliefde Licht, en volgt, schoon nimmer te achterhaalen,
 Hem na, en spiegelt zich geduurig in zyn stralen:
 En, even of zy haar wou dreigen, maalt zy af,
 Hoe Anaxaretès, haar wreed gemoed ten straf,
 Om Ifis, die nooit kon haar wedermin verwerven,
 In steen verkeert, als zy hem ziet uit wanhoop sterven:

En

En honderd andere voorbeelden zonder end.

Zy, zulk een dart'len toon van Pallas ongewend,
 Begint te twyf'len of zy Pallas wel mogt hooren;
 Maar al te laat, reeds zynde in 't hart gekwetft door de ooren.
 De Minnemoeder zegt, terwyl de Maagd bedeeft
 Van een verborgen kracht verov'ren voelt haar geeft:
 'k Ben Venus, en myn Zoon heeft u, hoe onbezonnen
 Gy ons veracht, door my, in Pallas fchyn, verwonnen:
 Schoon zyne magt had lang vergeefs op u gedoelt,
 't Gelukt hem nu, en ik ben in myn wraak verkoelt.
 Hy, die u heeft gekwetft; zal u ook weêr geneezen.
 Leer my nu meerder als de ftuurfche Pallas vreezen.
 Zy zwygt. Waar op de Min Heer KOOLAERT (welkers hart,
 Om haar, zo lang bedekt kwynde aan zyn minnesmart,
 En tot wiens voordeel hy had alles ondernoomen,)
 Te voorfchyn brengt van daar hy achter 't loof der boomen
 Zich fchuil hield, in zyn hart met hoop en vrees belaân,
 Of naar zyn wenfch de lift der Liefde zou beflaan.
 De Minnaar ziet haar aan, en durfde naauwlyks denken,
 Uit diep ontzagh, wat hem Kupidio wilde fchenken.
 Hy zucht van min: zy blooft van fchaamte in haar gelaat,
 Dat even zich vertoont zo als de Dageraad,
 Met roozen opgetooid, haar blonden Minnaars waagen
 Ontmoetende, zyn oog noch meer poogt te behaagen.
 Zy buigt dan eindlyk voor het noodlot haaren zin,
 En leert nu, op haar beurt, alleen de taal der Min;
 Om, als haar Bruidegom, van vryery te fpreken,
 Zyn gloed te blusfchen, en weer tevens aan te kweeken;
 Dien

Dien schoonen gloed, welke al de laffe minnery
 Der Goôn braveert, en uit haar schrand're Poëzy,
 Haar taalgeleerdheid, geeft en wysheid was gebooren,
 Die 's ligchaams schoonheid ver voorby streeft in 't bekooren.

Gy, gy, zult nu voortaan zyn haar Apol, en 't licht,
 O Bruigom! geeven aan haar toverend Gedicht,
 En steeds een dubb'le vreugd genieten van uw blaaken:
 Haar schoonheid zal uw oog, haar zang uw oor vermaaken:
 Gy zyt een Voedsterheer van dat geleerde vier:
 Terwyl ze u en haar min zal, op haar schelle Lier,
 Vereeuwigen, en met bekoorelyke toonen
 Uw lof verheffen, als uw hand haar vlyt zal kroonen,
 Met mirth en lauwerier gemengeld door elkaâr.

Ga heen, gelci uw Bruid naar 't heilig Echtaltaar,
 Uw Bruid, die onvermoeid uw liefde zal waardeeren,
 Als 't eenig voorwerp van haar wenschen en begeeren:
 En schoon de Zangberg haar lieft zien zou ongepaard,
 Ze acht u haar Dichteres, en de Eer van 't Spaaren waard.

*Veriend in Haarlem, den XXIIIsten van
 Oegstmaand, MDCXCIII.*

O P H E T H U W E L Y K
 V A N D E N H E E R E
 A B R A H A M B L A A U P O T ,
 E N M E J U F F R O U W E
 E L I S A B E T H B R U I N .

Zo valt Heer BLAAUPOT meê het Huwlykslot te beurt,
 En zulk een schoone Bruid, gelukkig uitgekeurd;
 Van zo veel and're alleen zyn eenigste behaagen,
 Om haar zyn hart, zyn trouw en vryheid op te draagen
 Al tevens, zuchtende in de zachte slaaverny
 Der Liefde, die alom voert de opperheerschappy;
 Terwyl zyn voorbeeld aan de waereld klaar laat blyken,
 Dat niets, wanneer 't haar lust, haar listen kan ontwyken.

Dushielp het BLAAUPOT niet, dat hy, met zorg en vlyt,
 In nutte bezigheên sleet onvermoeid zyn tyd,
 Zyn zinnen scherpende, in het Beursbedryf ervaaren,
 Op rekenboeken, en het ruim vertier der waaren,
 En, schuw voor d'Echt, en al 't verlokkingend zoet der min,
 Alleenlyk streelde met de Koopfortuin zyn zin;
 De Koopfortuin, die lang zyn Stam, in zuiv'ren wandel
 Geroemd, vermaard maakte in een uitgebreiden Handel.
 Dit was zyn liefste lust, en lag hem naaft aan 't hart,
 Tot spyt der Liefde, al lang van hem te veel gefart,

Die op haar voordeel legt om eens hem zo te treffen,
 Dat hy nooit weêr zich op zyn vryheid zal verheffen.
 Hier toe had zy geenzins haar kracht, maar lift van doen,
 Om, in zyn schrand'ren geest, eer hy iets kon vermoên,
 Een trek tot huwen en beminnen in te drukken.

Op dat haar toeleg dan te beter mogt gelukken,
 Hervormt de schrand're zich voorzichtig in Merkuur,
 Den Koopgod schynende van wezen en natuur,
 En voor Diones zoon onmogelyk te kennen:

Hy bond, in plaats van op zyn rug, de vlugge pennen
 Aan zyne voeten: boog en pyl, waar op hy stout
 Elk trotst, veranderde in een slangeroê, daar't goud
 Op afblonk in een gloed van zuiv're minnestraalen:
 Zo blinkt de zon, wanneer zy in het nederdaalen,
 Door een robynen gloed, verft met een blyden lagch
 De kimmen, en belooft een aangenaamen dag.

't Was nanacht; menschen, vee en vogelen getoogen
 In diepe stilheid, als de schaduwen aan de oogen
 Veel grooter schynen dan by 't volle middaglicht,
 Als hy met ernst verscheen voor 's Jongelings gezicht,
 Die tusfchen fluimeren en waaken, vry van zorgen,
 En 't Beursgewoel, verwachtte een zegenryken morgen.

Hy roept: Heer BLAAUPOT, op! (terwyl hy 't minnevier
 Kweekt onuitbluflyk in zyn hart;) hoe! legt gy hier
 Dus ledig, steeds gewoon met een voorzichtig oordeel,
 Voor 't kraaijen vanden haan, van winst, verlies en voordeel,
 Verftandig d'evenaar te houden op zyn maat,
 Wel weetende hoe dat de kloeke Dageraad,

Die

Die in een nis van goud verschynt, slechts is genegen
 Den vlytigen, terwyl de traage mist haar zegen.
 Op, op! geniet 't geluk dat ik u heb bereid.
 Ik zal de grootste proef van myn genegenheid
 U deezen dag doen zien. Ik heb voor u beschooren
 Een Schat, wiens waarde en deugd alle oogen kan bekooren;
 Een Schat, dien gy alleen, ja gy alleen zyt waard;
 Een lieve Lentebloem, die, haaren geur langs de aard'
 Verspreidende, uitsteekt, als de lelyën der daalen,
 Met haar sieraad, van al 't gebloemt' mag zegepraalen.
 'k Heb ze uit meêdogendheid u toegelegd, alleen
 Om dat gy in myn dienst u kwyvende als voorheen,
 Mogt, moede en afgesloofd, hier by uw zorg verpoozen,
 En, zonder doornen, op een bed van zachte roozen,
 D' opgaanden dageraad van haar ontlooken jeugd
 Genieten, smeltende in geöoreloofde vreugd.
 Waak op, eer 't word te laat: zie de eereyke stammen
 Voor eeuwig aangekweekt in kuische minnevlammen.
 En, schoon u deeze taal te vreemd luid in uw zin,
 De koopmanschap heeft met vryaadje en eerb're min
 Altoos geen vyandschap: zy kunnen zaamen paaren;
 En Telgen winnen daar zy alles voor vergaaren,
 Waar in zy zien zich zelf onsterf'lyk afgemaald,
 En al haar arbeid, zorg en yver ruim betaald.
 Op, volg het voetspoor na dat ik u zal bereiden,
 Waar langs 't Geluk u zal naar zo veel voordeel leiden;
 't Geluk! dat u draagt in zyn armen onvermoeid;
 Terwyl dat alles u zo mild is toegevloeit.

Dus spreekende drukt hy hem in zyn hart en zinnen
't Beeld van ELIZABETH, wel waardig om te minnen,
Met al de gaaven van haar ligchaam en gemoed.

Hy, van zyn fluimering ontflaagen, voelt een gloed,
Die onweérstaanlyk is, door al zyn aad'ren heenen;
En, meenende dat hem de Koopgod was verscheenen,
Niet denkende op bedrog, besluit hy, in dien staat,
Gelyk hy was gewoon, met diep ontzagh, zyn raad
En hem te volgen, waar dat hy hem heen zal trekken.
Dus kan de Liefde in hem een nieuwe drift verwekken.

De zon verdreef wel, met haar alverkwikkend licht,
De bruine schaaduwen van 's aardryks aangezicht;
Maar zyne keur schept slechts in BRUIN alleen behaagen;
BRUIN die veel schooner als de zon voor hem komt daagen.
Een heimelyke trek jaagt hem naar 't voorwerp toe,
Op 't spoor der Liefde, die zyn Leidsvrouw is, nooit moe
Om haar zyn wenschen en verlangen te openbaaren.
Hoe schuw, hoe koel de Maagd is voor de min en 't paaren,
Hy rust niet eerder, na lang smeeken en gebeên,
Voor hy bezitter van zo veel bekoorlykheên,
Waar meê Natuur beschonk die Schoone, (hoog gepreezen
Om haar welleevendheid en schrand'ren geest,) mag weezen:
Hier in stelt hy voortaan al zyn geluk en eer.
Doch Liefde, die hem heeft gekwetst, geneest hem weêr.
't Is hem genoeg dat zy de zege heeft bekoomen,
En zyne fierheid, door haar list, wist in te toomen;
Terwyl ELIZABETH, van 's Minnaars smart geraakt,
Noch eindelyk, om zyn verdiensten, zedig blaakt,

Erken-

Erkennende zyn deugd, oprechte trouw en liefde,
Die haar allengs het hart, hoe ongevoelig, griefde.
Zo word de winter, hoe gestreng, hoe fier van aart,
En onbewoogen, door een lentelucht, bedaart,
En weggedreeven al de wreede noorder buijen,
Daar 't speelziek windetje, geteeld in warme zuijen,
Verzacht het aardryk, dat gered uit zynen nood,
De jeugd der zon ontvangt in zynen vruchtb'ren schoot.

O Bruidegom! die nu alleen zyt opgetoogen
In 't zuiver blank van BRUIN, en haar bekoorlyke oogen,
Daar zo veel teed're min, zo lief een glans uitstraalt,
Steeds maakende uw geluk en blydschap onbepaald,
En uwen Bruiloftsnacht zo schoon als 't licht der daagen,
Om eindeloos uw min en oogen te behaagen!
Gy moogt de vruchten nu genieten van uw trouw,
Met dubb'len woeker, en den frisfchen morgendouw
Des minnellyken monds, de bloemen van haar wangen
Afplukkende, voldoen uw wenschen en verlangen.
De blyde Hymen baant u beiden 't minnespoor.
Gelieven, gaat dan daar hy u treed gunstig voor.

Zo vloeije uw Huw'lykslot, van 's Hemels gunst verkreegen,
Geduurig toe een stroom van allerlei zegen.
Zo groei, zo bloei uw liefde in eindelooze lust,
Die steeds word aangekweekt, en nimmer uitgebluft.
Zo moet ge u eigen zelf en gaaven zien herleven,
Tot heil van uwen Stam, in Kinderen en Neeven.

*Veriënd den XX Isten van Sprokkel-
maand, MDCXCIV.*

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

A N T O N I R U T G E R S ,

E N M E J U F F R O U W E

M A R I A R U T G E R S .

Vond ooit de Liefde, die de Waereld houd in stand,
 En 't leeven koestert met een aangenaamen brand,
 Geslachten, Stammen houd in wezen, door het trouwen,
 Om 't Schepsel eindeloos in 't Schepsel te onderhouden,
 Voor haaren toeleg iets volmaakter als dit Paar?
 O neen! zy, die het voert naar 't heilig Echtaltaar,
 Kon voor haar glory niets van meerder waarde keuren,
 Noch grooter zege haar in eeuwigheid gebeuren.

M A R I A word dan meê de Min ten doel gestelt,
 En haare vryheid, door een minnelyk geweld,
 Verkracht, hoe zeer zy poogde ook buiten dwang te leeven
 Van trouwverbintenis; hier baat geen tegenstreeven.
 Hoe onvermoed ze op 't recht der vrygeboornen staat,
 Bevind zy dat de Min zich niet verachten laat.

En

En zelden dat Natuur een Maagd zo veel sieraaden
 Van geeft en schoonheid geeft, om dat zy onberaaden,
 Steeds eenzaam, stil en koel, ver buiten huwlyksvreugd,
 De schoone bloesem van haar opgelooken jeugd,
 Die 't zedig aanschyn siert met lelyën en roozen,
 Aan niemand gunnende, zou fier verwaarelozen.
 Neen, de allerfchoonste zyn vaak 't eerst verflaafd aan Min,
 Dit toont M A R I A, die zy sluipt ten boezem in;
 Terwyl Heer R U T G E R S, die alleen van haar schoone oogen
 Het licht ontfangt, door haar bekoorelyk vermoogen
 Te deerelyk geraakt, en kwynende aan zyn leed
 En minnesmarten, al zyn vlyt en zorg besteed,
 Of 't hem gebeuren mogt zyn Schoone te behaagen.
 Hy, die by elk den roem van 't Maatspel weg kan draagen,
 Zo ver de Fluit van Pan zwicht voor Apolloos Lier,
 Speelt voor haar ooren met een aangenaamen zwier;
 Terwyl de Liefde zelve, om 's Minnaars trouw te kroonen,
 Stelt op zyn snaaren de beweegelykste toonen,
 Welke op zyn lyden, liefde en hoop bevallig slaan,
 En dwingt de Jongkvrouw tot gehoor. Dus vangt hy aan:
 O Schoone, die myn hart al lang zo teder griede,
 En ongevoelig vlucht hartnekkig voor de Liefde!
 Leer, leer eens hoe het al moet minnen op zyn beurt:
 Hoe al 't gefchaapene zich zelf een weêrgaâ keurt;

En yder met verstand zyn jeugd gebruikt in 't bloeijen;
 Hoe 't al van liefde zucht. De fiere roozen gloeijen
 Van liefde, wenschende, in d'opgaanden daageraad,
 Geplukt te zyn, eer dat in d'avondstond vergaat
 Haar glans en schoonheid, die alle oogen moeten minnen.
 Hoe zeer gy vlied, ik hoop nochtans u te overwinnen,
 Door trouwe dienstbaarheid, door smeeken en gebeên.

Dus speelende trekt hy haar hart door de ooren heen,
 Dat zyne gaaven en verdiensten word geneegen.

Zo wist Amphion eer de steenen te beweegen;
 En Orpheus alles te bedwingen door zyn spel,
 Hoe onbeweegelyk, onbuigzaam, schuw en fel.
 Zo bragt Arion zee en winden aan 't bedaaren,
 Wanneer hy, langs het Vlak, op zyn Dolfyn gevaaren,
 De blanke Meeremins en Tritons schoone Bruid
 Verlieven deê op zyn bekoorelyk geluid.

O Bruidegom! nu zal M A R I A, als voor deezen,
 Niet ongevoelig voor uw trouwe liefde wezen.
 Gy zyt Verwinnaar van zo veel bekoorlykheên.
 Gy leeft voor haar, en zy leeft nu voor u alleen.
 Speel nu 't triomflied op uw toverende snaaren:
 Uw vriendelyke Bruid zal met uw klanken paaren
 Haar stem, in Maatzang hoog geroemd, uw min ten prys,
 Elkander leerende de toonen en de wys,

Om

Om met vergooden klank, in 't ryzen en in 't daalen,
 Uw zielsverlangen, en haar tederheên te maalen,
 En 't lot van 't Echtverbond, van haar al te onbedacht
 Voorheen geschuwd, daar ze uw geleeden smart verzacht,
 En 't u, na zulk een lang verlangen, mag gelukken
 De goude vruchten van uw schoone hoop te plukken:
 Gelyk de Zeeman, die, na 't doorgestreeën verdriet,
 't Genot van zyne zorg met dubb'le winst geniet,
 En aan een stille reê de bulderende vlaagen
 Vergeetende, geruft de zon ziet vrolyk daagen.

't Vloeit alles u van zelf nu toe in volle vreugd.
 't Is al met u, en met uw lieve Bruid verheugd,
 Uw lieve Bruid, met u uit eenen Stam gesprooten;
 Dien braaven Stam, die van u wacht roemwaarde Looten,
 Met uw bevalligheên, uw geeft en deugd versierd.

De Huw'lykshymen, die uw blyde Bruiloft viert,
 Voorfpelt uw paaren, by zyn toortslicht, allen zegen,
 En vergenoeging met geen schatten op te weegen.

Nu smelt de Min, die haar geheim u maakt gemeen,
 Uw zielen, zinnen, en uw naamen onder een.

*Getrouwd den IIIden van Lente-
 maand, MDCXCIV.*

R

TER

T E R B R U I L O F T E
V A N D E N H E E R E
J A C O B D E F L I N E S ,
E N J O N G K V R O U W E
A G A T H A V A N D E R V U L T .

Wat is doch eenzaamheid, die 't mensfchdom moet verdrieten,
En 's leevens last verzwaart, by 't aangenaam genieten
Van de allervriendelykfte en fchoonfte halsvriendin,
Die met vergoode vreugd gedachten, hart en zin
Doorftaalende, eindeloos, in lief en leed, kan baaren
Een vergenoegen, met geen fchatten te evenaaren?

Zo waard een huw'lykslot vloeit nu D E F L I N E S toe:
Hy vind het eindelyk, van zyn verlangen moê.
De fchoone V A N D E R V U L T , vervult zyn zielsbegeeren,
En 't keurig oog kon nooit volmaakter triomfeeren.

Gy, Huw'lyksgoden, die geplaatft in hooger licht,
De bruiloftsreijen, op den klank van 't maatgedicht,
In blyde fchaduwten van palm en mirthekroonen,
Ten dans leid op dit Feeft, begunftigt nu myn toonen.

Wat minnaar zag ooit zyn geluk dus onbepaald,
Als Heer D E F L I N E S , van Diones gunft beftaald,

Die

Die voor zyn Huw'lyk, tot zyn glory heeft verkooren
 Een Bruid, die haar gelykt, hoe schoon ze ook wierd gebooren?
 't Was eind'lyk tyd dat zy hem eenmaal, door haar magt,
 De hand bood; hem, die nooit haar luister heeft veracht,
 Maar zuiver toegewyd, met alle plegtigheden,
 Zyn eersten huw'lyksband, van 't Noodlot afgesneeden.
 Zy acht zyn ongeveinsde en zyn grootmoedige aart,
 En hem de Schoonste, die ooit Neêrland kende, waard.

Terwyl zy dit voor hem besluit, ligt hy te maalen
 Op 't eenzaam ledekant, daar zyn gedachten dwaalen
 En speelen op de liefde en 't huwen; met verdriet
 Zich ziende alleen, daar 't al een wedergaâ geniet,
 Om naamen, stammen en geslachten te bewaaren,
 Wyl alles bloeit en blyft in wezen door het paaren:
 Hy streelt zich zelve met een aangenaam bedrog,
 En meent dat hy omhelst een schoone Bruid: maar, och!
 Dat zoet verdwynt, zo haast en vlug, als zyn gedachten.
 Zo vond zich Pan voorheen bedroogen, en zyn klagten,
 Met zyn Beminde, die hy, uit een teed're zucht,
 Te omhelzen dacht, terstond in yd'len wind en lucht,
 Eer hy de lieve maagd eens rept, te snel vervloogen.
 D E F L I N E S, zynde van dit denkbeeld opgetoogen,
 De Liefde opöfferende al tevens hart en zin,
 Zo nadert hem gezwind de Moeder van de Min.
 Haar oogen schooten vuur en niet als minnestraalen:
 Zo kwam zy eertyds, in de Phrygiaansche daalen,
 Verschynen voor 't gezicht van Priams schoonsten Zoon,
 Daar zy hem mild heeft, voor zyn oordeel, aangeboôn

132 H U W E L Y K S Z A N G E N.

De Griekſche Helena, de waereld door gepreezen.
 De zon blonk nooit zo klaar, noch prachtig, als haar wezen.
 Zy ſpreid, door 't ſlaapvertrek, alom waar dat zy ſtaat,
 Een roozegeur: hy kent ze ſtraks aan haar gelaat,
 En flonkerend gezicht, dat nimmer hem te vooren
 Zo gunſtig aanzag. Dus liet zy zich eind lyk hooren:
 Schep moed, gy zult haaft met de Schoonſte zyn getrouwd.
 Wat goelykheên, die ooit een minnaar heeft beſchouwt,
 En welverdienden dat zy wierden aangebeden;
 't Zyn ſchaduw en alleen van haar bekoorlykheden,
 Waarom dat duizenden vergaan van minnepyn,
 Te ſchoon geſchaapen om een ſterfelyk menſch te zyn.
 Wat glans zich Paris mogt in zyn Griekin belooven,
 Zy ſtreeft haar meerder, als de dag den nacht, te boven:
 En, zo ge een ſchets van haar eiſcht op dit oogenblik,
 Zy is zo ſchoon van zwier en aangezicht, als ik.
 Maar zy, in 't bloeijenſt van haar friſche lentejaaren,
 Leefde altoos eenzaam, ſchuw voor 't minnen en voor 't paaren.
 Doch ik, ik zal dat koel en zedige gemoed
 Haaft toonen hoe 't Heel al beſtaat door mynen gloed.
 'k Zal haar uw deugden en verdienſten, waardig te achten,
 Uw edelmoedigheid en trouw in haar gedachten
 Afmaalen, en uw beeld diep drukken in haar hart;
 Op dat het kwyne, als 't uw', van teed're minneſmart.
 Zy leer meê, op haar beurt, van liefdevlaagen karmen,
 En valle in uwe, als ik in myn Adonis armen.
 Ga naar de Gouwe, die zo mild haar zilver nat
 Vermengt met de Yffel, en bevloeit de vrucht'b're Stad,

Wiens

Wiens weelige akkers en gezegende landouwen
 Van honig vloeijen: daar zult gy die Schoone aanschouwen:
 Daar, in dit Hollandfch Tempe, en tweede Idalifch dal,
 Blinkt zy, gelyk de zon; zy, die u minnen zal.
 'k Wil zelf u derwaarts heen geleiden: volg myn fchreeden.
 Zy zwygt, en gaat: hy volgt, verliefd reeds door haar reden.
 Hy ziet de fchoonfte Maagd, en vind in haar alom
 Een fchat van gaaven: zyn verwond'ring maakt hem ftom,
 En, van dit licht verblind, gelooft hy dat zyn oogen
 Niet zien al 't geen zy zien te klaar; en, opgetoogen,
 Kan hy zich echter van 't aanschouwen niet verzaân,
 En durft, uit eerbied, zyn gezicht pas op haar ftaan;
 Veel minder van naaby den glans van 't hemelfch wezen
 Genaaken: hy begint dat godd'lyk vuur te vreezen,
 't Welk alles blaakt, en hem, met snellen fchicht op fchicht,
 Uit haar aanbiddelyk en deftig aangezicht,
 Te diep in 't harte treft: hy mag met reden fchroomen:
 't Is hem bewuft hoe 't aan Prometheus is bekoomen,
 Die 't hemelfch vuur voorheen dorft naad'ren al te ftout.
 Maar Venus, op wiens woord hy moed grypt, en vertrouwt
 Om, zonder vrees voor ftraf der Goôn, met haar te fpreken,
 Komt in den boezem van fchoone A G A T H A ontfteeken
 Een zelfde drift als zy gevoelde, toen ze Adoon
 Eerft aanzag, en verliefde op dat beminlyk fchoon.
 Zy opent haar 't gezicht, vertoonende aan haar zinnen
 Wie dat het is die haar zweert eeuwig te beminnen;
 Wat vreugd, wat heil haar uit zyn echt te wachten ftaat,
 Die om haar deugd zo wel haar vryd als fchoon gelaat;

134 H U W E L Y K S Z A N G E N.

En, met zyn hand, haar ook zyn hart komt op te draagen,
Dat eind'loos trachten zal haar oogen te behaagen.

De Schoone ziet reeds wat zy doen of laten moet,
En, niet meêr twyfelende aan zyn getrouwen gloed,
Zal ze onuitblusfchelyk die poogen te onderhouden,
En eeuwig op zyn deugd en liefde zich vertrouwen.

Nu kent Heer J A C O B pas zich zelf, in deezen stand;
Zyn vreugd is onbepaald: hy trouwt ze aan zyne hand,
En zwaait aan zyn Pandore, op 't altaar van Aftarte,
't Gewyde wierook toe van zyn ontfteeken harte;
En zegent duizendmaal en duizendmaal het uur
Waar in hy heeft bekoort dat Proefftuk van Natuur,
't Welk met haar glans verdooft het licht der zonneftraalen,
Door vlugge pennen, noch penfeelen af te maalen;
Wyl zy is enkel geeft en fchoonheid, zonder kunst.
Die fchat valt hem te beurt, door Cithereâas gunft,
En al 't vernoegen dat ooit minnaar heeft ontfangen.

Ga, overfchoone Bruid, voldoe het teêr verlangen
Van uwen Bruigom, die verdient te zyn gepaard
Aan u, hem meerder als een gantsche waereld waard.

*Gerrouwd den XXXften van Lente-
maand, MDCXCIV.*

TER

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

D^R. L U D O V I C U S D E D I E U ,

E N J O N G K V R O U W E

A D R I A N A S I X .

De blyde Bruiloftsrei, steeds schuw voor krygsbedryven,
 Zingt nu, in schaduwen van Palmen en Olyven,
 Daar Hymens toortslicht met een schooner luister straalt,
 Hoe Heer D E D I E U van zyn Beminde zegepraalt,
 Zyn A D R I A N E , alleen al 't voorwerp van zyn wenschen,
 Zich zelve ziende de gelukkigste aller menschen,
 Terwyl de Schoone, die het daglicht zelfs verheugt,
 Erkent zyn wysheid, trouw, wellevendheid en deugd,
 Daar niets zyn liefde noch zyn vreugd kan evenaaren,
 Nu hunne harten en hun zinnen zaamen paaren,
 En zyne schoone hoop gekroont word door haar gunst.

Zo ziet ge, ô Bruigom! hoe volmaakt ook in de kunst
 Der Kruideryën, om hun aart en kracht te ontleeden,
 (Hoe zeer gy 't voetspoor van uw Vader na komt treden,
 Dien schrand'ren Eskulaap, die zo lang aan het Y
 Was hoog geächt, en strekte een Licht der Artzeny,)
 Hoe weinig dat uw kunst weet raad tot minnepynen:
 Terwyl gy yders last verlicht, blyft gy zelfs kwynen,

Zo

Zo diep in 't hart gekwetst, daar niets uw smart verzacht,
 En Venus zoon, te trots op zyn vermoogen, lagcht
 Met een Geneesheer, die zich zelf niet kan bevryden,
 Maar hem alleen om hulp moet smeeken in zyn lyden.
 De weetenfchap, aan elk zo heilzaam, baat u niet;
 Terwyl gy zelfs verkwynt van hartzeer en verdriet.
 Hoe zeer gy door Natuur en haar geheimeniffen
 Dringt, met een arendsoog, hier kan uw wiskunft misfen:
 En zelve word gy nu een leerkind van de Min,
 Vast ondervindende met welk een klein begin
 De minnevlam floeg snel door alle uw aders heenen,
 Ontfteekende in uw ziel een trek om te verëenen.
 Zo kwynde Apol, die eerft de kracht der kruiden vond,
 Te deerlyk in zyn borft van Dafnes glans gewond,
 Daar de al te fchuwe Maagd is snel vooruit gevloogen:
 En, fchoon hy volgt haar fpoor, op 't licht der blinkende oogen,
 Hy zoekt nochtans vergeefs verkoeling van zyn vier,
 In koele fchaduw van d' onwelkb'ren lauwier,
 Waar in zy word verkeert, verachtende zyn liefde.

Maar de onweërftaanb're Min, die u de borft doorgriefde,
 Ziet u vernederd voor haar krachten, en met een
 Meêdoogend aan: zy leert, door smeeken en gebeên,
 U de overfchoone S i x, waar door zy boeide uw zinnen,
 Ten einde van uw hoop en wenfchen, overwinnen,
 U toonende hee zy, door een verborgen brand,
 Het leeven koestert en de Waereld houd in ftand;
 En dat haar hand alleen kan kwetsfen en geneezen.

Gy hoeft nu geenszins haar afkeerigheid te vreezen,

Uw

Uw jonge Dafne vlucht niet meer: gy wint het veld:
 Zy is verwonnen door een aangenaam geweld:
 Haar teder hart noch in het vryën onbedreeven,
 Kwynt, eer zy 't denkt, van min, en moet zich overgeeven;
 En wezende reeds met haar minnekwaal belaân,
 Neemt zy voor eeuwig u tot haar Geneesheer aan.
 Terwyl ze u ongeveinsd haar lyden wil ontdekken,
 Bespeurt gy in het zoet der vriendelyke trekken
 Van 't zedig wezen, meê verlichting voor uw wond,
 Op nieuw ontvangende aan haar minnelyken mond
 Het lieve leeven; en gy leeft nu uit de lonken
 Van haar verliefd gezicht, waar van gy voelt de vonken,
 Wat achting dat zy heeft voor uw getrouwen gloed.
 Gediensigheid wint gunst: gy heerscht in haar gemoed.
 't Is u geoorlooft, van haar lippen, hals en wangen,
 De bloemen met haar waas, na zulk een lang verlangen,
 Te plukken, daar zy in haar levensdageraad
 Verschynt, als een Aurore in frisheid van gelaat,
 Waar in uw oogen steeds zich onverzaad'lyk weiden.
 Zy geeft u, met haar hand, haar hart: gy moogt ze leiden,
 Op 't licht van Hymens toorts, daar u de Liefde wacht,
 En 't al vol vreugd is om zo schoon een bruiloftsnacht;
 Een nacht, wiens zuiv'ren glans braveert het licht der dagen,
 Zó gunstig aan uw wensch en eenigste behaagen.
 Men wacht dan Telgen, uit zo waard een huwlyksvlam,
 Tot vreugd van uw Geslacht, u zelf, en Amsteldam.

*Vriend den Isten van Hooi-
 maand, MDCXCIV.*

S

OP

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

M^R. JOAN VANDEN BEMPDEN,

GEHEIMSCHRYVER DER STAD AMSTELDAM;

E N J O N G K V R O U W E

ESTER ELISABETH TULP.

Nooit blonk de Liefde met meer luister te Amsteldam,
Die, door een langgewenschte en zuiv're Huwlyksvlam,
Doorluchte Stammen zal beschermen en bevryden
Voor alle omkeeringen en 't hevig woën der tyden.

O Zanggodinnen! die de Bruiloftsrei, by 't licht
Der eed'le Huw'lykstoorts, bezielt met vloeiend dicht,
Geeft dat myn Duitfche Lier een hoogen toon laat hooren
Op 't heilryk Paar, zo zeer geroemd als welgebooren.

Heer VANDEN BEMPDEN, die geheel te leeven schein
Om al zyn zorgen te besteeden voor 't Gemeen,
En, by het Stadsgeheim, in Staatsbedryf ervaaren,
Zyn vryheid, buiten dwang van 't Huw'lyk, te bewaaren,
Voelt zich getroffen en verwonnen van de Min.

Zy sluipt, door 't schrandere brein, allengs ten boezem in,
Hem

Hem dwingende om ook haar geheimen meê te leeren,
 En, schoon hy zelve schynt gebooren tot regeeren,
 Tot onderdaanigheid het edele gemoed.
 Hy blaakt dan, maar hy blaakt van een verheven gloed.
 Stads willekeuren en handvesten zyn zyn zinnen
 Voortaan een last: hy geeft zich over om te minnen;
 En, reeds verlegen in zyn kwaal om troost en hulp,
 Verkwikt de Min hem met een eerst ontlooken T U L P,
 Uit duizenden alleen, met duizende sieraaden,
 Begunstigd van Natuur en tevens overlaaden,
 Verdoovende, met haar gewyden zonneglans,
 De bloemen van de Mei, en Venus roozekrans,
 Of liever Venus zelf. Waar dat zy komt verschynen,
 Heer VANDEN BEMPDEN voelt terstont zyn zorg verdwynen.
 De Zon schuw vry de Bloem, door haaren naam bekend,
 Die op haar spoor treed van 't begin tot 's waerelds end;
 Hy volgt zyn schoone T U L P steeds na, of 't haar mogt lusten
 Dat zy hem eenmaal in haar schaduwe liet rusten.
 Waar hy zich wend of keert, zy speelt voor zyn gezicht,
 En, zyne ziel erkent geen ander levenslicht
 Als haar schooneoogen: hy schynt steeds haar stem te hooren,
 Als hy haar wezen derft, zo krachtig in 't bekooren:
 Nu vangt hy in zyn hart dat goddelyk geluid,
 Daar de Echo nooit hem in zyn zoet verbeelden stuit:
 Dan roemt hy by zich zelf haar onwaardeerb're zeden,
 Haar edelmoedigheid, zo vol aanvalligheden,
 En goedheid van haar hart, die, door 't vermoogend licht
 Van 't aldoordringend en aanbiddelyk gezicht,

By beurten blinkt en blaakt. Dus poogt hy te verzachten
 Zyn teêr verlangen: maar hoe voelt hy zyn gedachten
 Verwonderd en verrukt als hy zich zelf vertoont,
 By 's ligchaams glans, wat geeft en wysheid in haar woont,
 Als hebbende onvermoeid die goddelyke toogen,
 Die nooit verwelken noch verand'ren, ingezoogen
 Van haar Vrouw Moeder; die by 't adelyke bloed,
 Waar uit zy sproot, ook heeft in 't rustige gemoed.
 Alle eed'le gaaven, die zo groot, zo hoog verheven,
 De vrouwelyke kunne alom te boven streeven.

Van zo veel s.lichten voelt hy innerlyk de pyn.
 Hy kan onmooglyk van haar afgescheiden zyn:
 Nochrans durft hy haar pas, uit diep ontzagh, genaaken.
 Een minnaars hert, hoe fier, word bloode in 't heevig blaaken.
 Hy ziet wat eed'le trek door 't vriendlyk aanschyn speelt,
 Maar denkt met een dat ze is uit hemelzaad geteeld,
 Of aardfche goden, die tot groot bedryf geschapen,
 Om hunne deugd zo wel als 't ridderlyke wapen
 Uitmunten, zynde alom in Amsteldam geächt,
 Daar 't heilig bundelrecht in 't wydvermaard Geslacht,
 Na Grootvaâr Tulp, is in den Grooten Six verheven,
 Voor eeuwig staande in 't hart der Burgeren geschreeven.

Hoe zeer de Schoone voor hem vlucht, hy volgt haar treên
 Noch sneller, stierende aan vrouw Venus zyn gebeên;
 Vrouw Venus, die voorheen stuitte Atalante in 't loopen,
 Als zy Hippomenes, na zyn verdrietig hoopen,
 Beschonk met haare gunst, waar op hy had vertrouwt.
 Maar VANDEN BEMPDEN, dien geen appels rood van goud
 Ont-

H U W E L Y K S Z A N G E N. 141

Ontbrecken, eifcht geenszins die vrucht om te achterhaalen
 Zyn Zielzon, reeds gewoon den glans van zulke ftraalen:
 Hy fmeekt alleenlyk om te zien haar hart en zin,
 Veel koeler als de sneeuw, ontfteeken tot zyn min.
 De Minnemoeder maakt haar dan tot hem genegen;
 Haar, die zyn deugd waardeert, ten top van eer gefteegen;
 Terwyl het Scheepryk Y erkent zyn kloek verftand,
 Van de eed'le Wiften, fteun en roem van 't Vaderland,
 Die zyn verdienften wou erkennen en zyn gaaven,
 Gevorderd, daar hy 't fpoor der Nederlandsche Braaven,
 Opvolgende, ook voor 't heil zal waaken van den Staat.
 Zy mint dan, en hy leeft die min uit haar gelaat,
 Onmoog'lyk kunnende zyn blydfchap meer bepaalen.
 Hy ziet zyn trouwe min met wedermin onthaalen,
 En maar alleen voor hem haar levens morgenftond
 Bekoorlyk blinken met den bloefem in den mond.

Zo moet de Schoonfte TULP, terwyl hy haar ziet gloeijen
 Van minnevreugden en verlangen, eind'loos bloeijen
 In eed'le Afzetsels, die zo waard een Huw'lyksvlam
 Verftrekken tot ieraad, en heil van Amfteldam;
 Die op der Vad'ren fpoor, in 't loffelyk regeeren,
 Meer zullen 't algemeene als eigen nut waardeeren.

*Vriend den Xden van Oogft-
 maand, MDCXCIV.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

H E R M A N N U S K O N I N G ,

E N M E J U F F R O U W E

J O A N N A M E D O U .

Zo maakt gy uw JOANNE uw Schoone, uw Uitverkooren,
 Die opgetoogen in uw gaaven, trouw en min,
 In 't heil verheugd is, dat uw Echt haar spelt te vooren,
 Heer KONING, eindelyk tot uwe Koningin.
 De Waereld zie vry d'op- en ondergang der Grooten,
 En welk een rol de Min speelt op haar Schouwtooncel
 In beurtverwisf'ling: 't geen voor de eeuwen is beslooten
 Staat pal; elk krygt het zyne, en gy zo waard een Deel.
 Schoon 't u gelukt dat ge al de Waereld kunt behaagen,
 Vernoege zynde in het heil dat u de Hemel gunt,
 En nimmer zich uw hart door geldzucht liet belaagen,
 Noch hebt ge uw grootsten wensch en blydschap in de *MUNT.
 En uw JOANNAAS lot is nooit zo hoog gestegen,
 Als nu ze een KONING heeft tot Echtgenoot verkreegen.

T O E G I F T .

Geluk, vernoegeu, weelde en vreugd volg' steeds uw paaren.
 Wat afgunst u ooit heeft JOANNAAS min misgunt,
 Nu hoeft ge uw wenschen noch verlangen meer te spaaren,
 O Bruigom! want uw haan kraait KONING in de MUNT.

Vriend den VII^{den} van Slachtmaand, MDCXCIV.

** Zinspeeling op de Herberg van dien naam, waar in de Bruid Kasteleinesse was.*

H A R .

H A R D E R S Z A N G

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E.

J A C O B A L E W Y N G H Y Z E N ,

E N J O N G K V R O U W E

J U L I A N A V A N D E R S C H E L L I N G .

R Y K L O F .

O p, Doris! laat ons nu met maatzang, bly van zin,
 En onberoerden geest, eens zingen van de min,
 Die schrand're MAAGDEROEM, weleer van minneklagten
 En liefde afkeerig, nu gevoelt in haar gedachten.
 Kom, help my: laat ons in dit aangenaame dal,
 By 't vrolyk ruischen van deez' zilv'ren waterval,
 Die reeds u voorzingt, en de maat wyft aan uw snaaren,
 De vreugd gevoelende van haar gelukkig paaren,
 Aanheffen dat het klinkt. 't Is lang genoeg getreurd.
 Den roem van Albion liet ge immers op zyn beurt,
 In schuwe schaduwen van lykcyprisen hooren?
 Gedoodverfd in uw Dicht, toen alles schein verlooren
 Met Heldenharts verlies, die vrucht'loos zucht en klaagt,
 Om zyne Deugdbaak, van wiens lof al 't Aardryk waagt,
 En eeuwig heugen zal. Laat deeze blyde lommer,
 En nieuwe maar, uw luit en hart ontflaan van kommer.
 Onze akkers, ons geboomt', zo lang van hun sieraad
 Ontbloot, verand'ren nu allengs weêr van gelaat:

De

De Zon vertoont zich, met meer glans aan onze kimmen,
 De doodfche fchaduw en bleekbesturven fchimmen
 Verdryvende, als den nacht, van 's waerelds aangezicht,
 Verkwikkende, vol vreugd, al 't menfchdom met dat licht,
 En 't hart van 't aardryk met haar nieuwherbooren ftraalen,
 Dat, reeds ontvonkt, haar vuur aan weiden, duinen, daalen
 Gulhartig meêdeelt, en de winterkouw verzoet.
 Op, Doris! MAAGDEROEM gevoelt dien zelfden gloed.
 Vergeefs, vergeefs dronk ze uit een Bron der Zanggodinnen;
 Dat heilig water blufcht den gloed niet van haar zinnen.

D O R I S.

O Ryklof! die, met uw bekoorelyk geluid,
 Altoos den zangprys wint door uw beroemde fluit,
 't Is alles luifterziek daar gy uw toon laat hooren,
 De bosfchen, beemden en de boomen krygen ooren;
 Die wekt voor douw, voor dag, den Lecurik uit den flaaip.
 Gy hebt my lang vertelt, hoe die verliefde Knaap,
 De wakkere EERRYK, hier plag meenigmaal te waaren,
 Zyq eigen haardfteên, ftulp en ftallingen liet vaaren,
 Om fchoone MAAGDEROEM, in dit gezegend oord,
 Te volgen, van haar deugd, haar glans en geest bekoord:
 Hoe gy, met deernis toen dien braaven Borft zaagt kwynen,
 Van dat de blonde Apol de donk're nachtgordynen
 In 't oosten opfchoof, en dit landschap overblonk,
 Tot hy aan d' avondftond, in 't weften nederzonk,
 Om zyn verliefden gloed in Thetis fchoot te blufchen;
 Hoe dikmaals gy hem 't kruid, waar op zy trad, zaagt kufsen,

- De

De Godheên van dit Woud aanroepen in zyn smart;
 Hoe onbeweeglyk dat de fiere bleef van hart;
 Gelyk Anaxareet, die, zonder medelyën,
 De Min braveerde, schuw voor paaren en voor vryën.
 Zing op, terwyl al 't veld, en 't vee hier met ons rust,
 En 't Boschgodinnendom zich nederzet met lust,
 Al meê nieuwsgierig om te hooren hoe de Liefde
 Haar, met Minervaas speer en schild gewapend, griefde,
 Die onvermoeid trad op Dianaas staatig spoor,
 Geen vryërs geevende in ons Leeuwendaal gehoor;
 Zelfs wyzen Damon niet, misdeeld van vee noch haaven,
 Die, uit een diep ontzagh, voor haar verstand en gaaven,
 Haar wydde kuifsch, als aan een godheid, nimmer moê,
 Al de eerftelingen van zyn stal en vruchten toe;
 Terwyl haar eed'le geest, op hemelsche gedachten
 Verheven, al het laffe op 't aardryk kon verachten,
 En nooit op 't jongspel by den maaneschyn verscheen;
 Die nu van Woudheer voor Pomone is aangebeên,
 Dan voor Diana, haar gelyk in zwier en zeden,
 Wanneer die ryzige van leeft door 't veld kwam treden,
 Den morgen groetende en het aangenaame licht,
 Door 't orgel van haar keel, en glans van haar gezicht,
 De Boschgoôn dankende voor hunnen milden zegen;
 En, meest tot eenzaamheid, minst tot gewoel genegen,
 Gaf, afgezonderd, aan haar geest den ruimen toom,
 't Zy dat ze met haar hand, veel blanker als de room,
 Op boomschors dichten schreef, van Febus zelfs te roemen,
 Of teelde een gantsche Lent' van onverwelkb're bloemen,

T

De

De Lely, Hyacinth, de Roos, Narcis, Adoon,
 De Maagdelief, de Tulp, en Tyloos, even schoon,
 Van Bloemmaagd met zo veel verwondering gepreezen
 Als zy verdwaald den schyn aanschouwde voor het wezen;
 Waar in de wakk're Bie zich meer als eens bedroog,
 En meer als eens daar op om lekk'ren honig vloog.
 Zy strekte een voorbeeld aan de Nymfen en de Knaapen,
 Wier zinnen verder niet gaan weiden als haar schaapen;
 En, in te ontdekken of Menalkas Duifje vryd,
 Of Haasje Boschman mint, verslyten hunnen tyd,
 En 't licht der reden in een mist van traagheid smooren.
 Zy, zy scheen maar alleen ons Vlek tot eer gebooren,
 Van wyzen Waarmond, hier alom geroemd op 't Land,
 Van wien zy, met de melk, ook inzoog het verstand.
 Myn oor plag veelyds aan haar wyzen mond te hangen,
 Of goude snaaren; 't zy dat ze, in haar schelle zangen,
 En zuiv're klanken, bragt de vryheid, naar waardy;
 Op 't eeraltaar, of fier de huwlykslaaverny
 En min verachtende, waardeerde 't eenzaam leeven:
 Als of Natuur haar al die gaaven had gegeven,
 Dat zy ze alleenlyk zou verslyten, zonder vrind,
 Terwyl al 't vryerschap haar, en zy niemand mint.
 Voldoe dan, Ryklof, ons verlangen en begeeren,
 En zing wie MAAGDEROEM zal eind'lyk minnen leeren.

R Y K L O F.

Zy heeft het reeds geleert: ô ja, haar boezem blaakt:
 De Min heeft zich reeds voogd van haare ziel gemaakt.

Wie

H U W E L Y K S Z A N G E N. 147

Wie kon zyn Noodlot, dat hem natreed, ooit ontvluchten?
 Zy strekt reeds de Echo van haar EERRYKS minnezuchten.
 Haar hart, onlangs zo koud als ys, ontdooit en smelt,
 Gelyk de winterfaceuw, by lenteweêr, op 't veld.
 Haar onverschillendheid is, als een mist, verdweenen:
 Zo schielyk breekt de Zon door donk're wolken heenen:
 Zo schielyk brengt Natuur het leeven in het kruid,
 Dat, minziek wordende, barst tevens weelig uit.

Gedienstige EERRYK, die ten einde was van hoopen,
 En moê van vruchteloos de Lieffte na te loopen,
 Gelyk de schaduw 't lyf; ging, naar der vad'ren zeên,
 Zo dra de wakk're haan al 't land opkraaide, treên
 In onze Landkapel, om Juno, in het midden
 Der Huwlyksgoôn, voor 't laatst, zyn Vryster af te bidden.
 Hy brengt twee Duiven, wit als melk, op hun altaar,
 En wacht van haare gunst en hand zyn Wederpaar.
 Zy knikt hem toe: zo word zyn blyde hoop herbooren,
 't Orakel laat hem dus 't besluit van 't Noodlot hooren:
 Uw MAAGDEROEM is, door een heimelyk gebied,
 Getroffen, en zy zal uw kwynend zielsverdriet,
 Eer dat Aurore op nieuw weêr doorbreekt in het oosten,
 De Zon den daauw oplekt, gencezen en vertroosten.
 Zo spreekt het; en hy ziet de waarheid van 't besluit.
 Zy is, eer de avond komt, en 't vee op stal, zyn Bruid.
 Dat nu de Zangberg vry verheffe zyne snaaren,
 Nu MAAGDEROEM zal met standvasten EERRYK paaren.
 't Is alles nu voor hem, voor hem alleen gespaard;
 Zy acht hem, voor zyn trouw en dienst, zich zelve waard,

En schuwt niet meer, maar zoekt de schaduwen der elzen,
 Waar onder Venus haar Adonis plag te omhelzen;
 En, neêrgezeten op een bed van mirtheblaân,
 Kan zy haar oogen, in zyn gaaven, pas verzaân;
 En, als of 't voorbeeld van Diones jammerklagten,
 Om schoone Adonis ramp, verscheen in haar gedachten,
 Beveelt hem teder aan de voorzorg van de Goôn,
 En siert zyn hairen met een frische roozekroon.
 Dat al de Zangberg vry verheffe zyne snaaren,
 Nu MAAGDEROEM zal met standvasten EERRYK paaren.

Zy speelt zelf yder voor, en stelt op haare Luit
 Een minnetoon, die haar verliefd verlangen uit.
 Zy, die in Neêrduitsch Dicht bragt Nazoos Treurgezangen,
 Blyft, meê verliefd, nu aan zyn Minnedeunen hangen,
 En streelt haar Bruigoms oor met ongewoone vreugd;
 Daar alles is op 't land hersteld in nieuwe jeugd,
 Om in een volle zee van wellust zich te baaden.
 De koeijen zyn met melk en vetten room belaaaden,
 Met wol de schaapen, die vast graazen ongeteld.
 De gryze Melker zingt een bruiloftslied langs 't veld;
 En Pan, die lang vergeefs om zyn Sirinx ging kwynen,
 Gevoelt een nieuwe vreugd, en nieuwe minnepynen:
 Hy speelt op kunstig riet met wasch aan een gekleefd.
 De Saters dansen meê: de vrolykheid herleeft.
 Dat nu de Zangberg vry verheffe zyne snaaren,
 Nu MAAGDEROEM zal met standvasten EERRYK paaren.

De schelle Filomeel zingt, met een blyden zin,
 Haar zuster Prognés leed, en Thereus dolle min

H U W E L Y K S Z A N G E N. 149

Vergeetende, 't geluk dat hen nu ftaat te wachten,
 Niet uit te drukken met gedichten, noch gedachten.
 Zie, Cithereâas glans verguld ons Leeuwendal.
 De blonde Flora beurt, op zulk een bly gefchal,
 Het hoofd ten bedde uit, die in onderaardsche hoolen,
 Met Ceres, haar Vriendin, om Proferpyn liep doolen,
 En ftrooit een bloemtapyt, waar langs het heilryk Paar
 Treed vrolyk heenen naar 't geheiligd Echtaltaar;
 Daar Pan, behoeder van het veld, hem komt voorfpellen,
 Dat hunne Boomgaard fteeds van pruimen en moerellen
 Zal overweegen, en de koorenschuur van graan;
 Hun wyngaardranken jaar op jaar zyn overlaân
 Met rype Muskadel; het bloozend ooft zal groeijen
 Van zelf hen in den mond, hun akker weelig bloeijen;
 Hun vee, tot aan den hals, in 't vruchtbaar klaver treên,
 En zy fteeds wezen met ons huwlykslot te vreên;
 't Zy dat ze in 't zomerweêr elkaâr in 't veld verzellen,
 Of aan de winterhaart hun minnevreugd vertellen,
 Of in 't geliefde Krooft, in zeden, in gelaat
 En deugden hen gelyk, zich spieg'len onverzaad.
 Dat al de Zangberg vry verheffe zyne fnaaren,
 Nu MAAGDEROEM zal met standvaften EERRYK paaren.
 't Is bruiloft: bruiloft is 't op 't land en in de ftal.
 De blydfchap vliegt vaft voort langs bosch, langs duin en dal.
 O Doris, de avond daalt: laat ons by tyds geleijen
 Het vee te rust, en ons vervoegen by de Reijen,
 Daar elk 't verliefde Paar naar 't bruidsbed danft en speelt,
 En alles in de vreugd van hunne bruiloft deelt.

Verleend den Xden van Grasmaand, MDCXCV,

T E R B R U I L O F T E
V A N D E N H E E R E
J O A N T E Y L E R ,
E N J O N G K V R O U W E
M A R I A V A N G E L E Y N .

Zo triomfeert gy dan, Heer T E Y L E R , van uw wenschen.
De Liefde maakt u nu den blydften aller menschen ;
Zy kroont uw schoone hoop : 't gelukt uw minnegloed ,
Om , in een volle zee van onnadenklyk zoet ,
Haar vlam te blusfchen , en op nieuw weêr aan te kweeken ,
Daar niets uw liefde noch verlangen kan ontbreken .

M A R I A , blinkende in een aangenaame jeugd ,
Gelyk een lenteroos , met zo veel glans als deugd
Beschonken van Natuur , welke al de keurigfte oogen
En harten trok , door een bekoorelyk vermoogen ,
Scheen onverwinlyk voor de Liefde en haare kracht ,
Te fier van geeft , om 't oor te leenen aan de klagt
Eens Minnaars , welkers hart zy heeft gewond door de ooren ;
Als of ze alleen maar om te blaaken was gebooren ,

En

H U W E L Y K S Z A N G E N. 151

En zelf zo koud als ys te blyven, daar 't faizoen
 Van haare leevenslente en 't jaar, beide even groen,
 Haar boezem moeft van zelf ontdooijen en ontvonken.
 Heer T E Y L E R S hart leeft door haar vriendelyke lonken.
 Nu pryft hy haar gelaat, dan haaren wakk'ren geest,
 Die fchoon gehuisveft is in 's ligchaams braave leeft,
 Zo ryzig en volmaakt gefchaapen, waard te minnen;
 Geduurig drukkende in zyn hart en teed're zinnen
 Dit waardig Voorwerp, dat hem al 't genoeg teelt.
 Maar als zy met haar zang zyn ooren bind en ftreelt,
 En 't orgel van haar keel, in 't ryzen en in 't daalen,
 Laat duizend orgelen en duizend nachtegaalen,
 Met beurtverwifeling van toon en maat, gelyk
 Bekoorlyk hooren op een goddelyk muzyk,
 Is zyne vreugd niet geen gedachten na te fpooren,
 Die in haar fchelle keel hoort klinken hemelkooren,
 En, meêr als ooit geboeid, haar wenfcht tot zyne Bruid.
 Zo bleef Ulyfes, door het aangenaam geluid
 Van Circes fchellen toon, betoverd en gevangen,
 En, zynen fchrand'ren geest ten trots, al tevens hangen
 In haare boeijens en verkwikkend minnezoet.

Nu vind zich T E Y L E R , gantfch verheerd van zynen gloed,
 Daar hy M A R I A door geen dienften kan beweegen,
 Maar onverzetlyk ziet; te deerelyk verlegen
 En buiten raad, terwyl zyn hoop, met zucht op zucht,
 Gelyk een rook, fchynt te verydelen in lucht.
 Geleerdheid, die hy had tot nu toe aanbeden,
 En fteeds, gewapend met het heilig licht der reden,

Ge.

152 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Gevolgd op 't deftig fpoor der Griekfche en Roomfche taal,
Verftrekt hem tot een laft: ze is vrucht'loos voor zyn kwaal,
Daar hy is bezig met de minnetaal te leeren.

Maar Liefde, die zich van M A R I A ziet braveeren,
Belooft den Minnaar, die haar aanbid in zyn hart,
Haar magt en byftand aan, meêdogend met zyn fmart,
Om haar, van 't Lot hem voor een wedergaâ befchooren,
Meê, onder 't zingen, tot zyn weêrmin te bekooren.

Hy, in een Nachtegaal hervormd, lokt haar gehoor
In fchaduw van 't geboomte, en zingt haar geefstig voor.
Zy, steeds gewoon, als zy haar kunst in top wil heffen,
Om alle toonen met de haare te overtreffen,

Zingt, voor geen lift beducht, op liefelyke maat,
Het lof der vryheid, 't nut van d' ongetrouwden ftaat,
En 't onverschillend hart, van zorgen onbeflommerd,
't Geluk afmaalende in een leeven onbekommerd;

En meent dat zy dit lot voor zich heeft uitgekeurt.
Maar Liefde zingt haar toe, en antwoordt op haar beurt,
Wat aardfche zaligheid in 't huw'lyk is gelegen,
En welk een blydfchap, met geen fchatten op te weegen,
Wanneer 't getrouwde Paar, in alles lotgemeen,

Smelt ziel, fmelt zinnen en gedachten onder een,
Onfterfelyk leevende in gewyde minnevlammen,
Uitbreidende 't Heelal in d' aanwas van de ftammen;
Daar de onverschillende zichzelven altoos pynt,
En, zonder vreugd en hoop van 't zoet genot, verkwynt.
Dus zingende, kon zy de fchrand're Maagd bekooren.

• Nu is ze, ó T E Y L E R ! meê, als gy, gewond door de ooren,
En

En geenzins meer zo koel, noch fier, gelyk voorheen:
 Zy ziet in 't eind wie haar zo lang heeft aangebeên,
 Reeds in uw gaaven en uw deugden opgetoogen.
 Dank, dank de Liefde, die, met de ooren, ook haar oogen
 Geöpend heeft. Ze erkent uw min, zo trouw als teêr.
 Gy mint haar, en zy mint, op haare beurt, u weêr.
 Nu zal zy onbeschroomd uw hart en ooren streelen,
 En, meê als gy verliefd, steeds minnewysjes kweelen,
 Herhaalen duizendmaal een duizendmaal het woord
 Van liefde, en al wat meer een minziek hart bekoort:
 Ze ontdekt u reeds haar gloed, haar vreugd en teêr verlangen
 Op aangenaam muzyk en toverende zangen;
 Terwyl gy haar geleid daar Hymen u verwacht,
 En zyn gewyde toorts verlicht uw bruiloftsnacht;
 Nacht, die veel meerder aan uw oogen kan behaagen,
 Als 't blinkend morgenlicht van al uw leevens daagen;
 Nacht, die u toelaat, na veel hoop en zielsverdriet,
 Dat gy de vrucht van uw triomf en min geniet.

*Getrouwd den XII^{den} van Zomer-
 maand, MDCXCV.*

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

R E I N I E R S C H A A P ,

E N J O N G K V R O U W E

K A T H A R I N A M A R I A B L A E U .

S C H A A P vind voor zich, na lang hoopen,
Daar de Liefde zegepraalt,
Nu een beemd van wellust open,
Om te weiden onbepaald.
Laat vry and're minnaars vreezen,
Voor een blaauwtje, of blaauwe schein,
B L A E U T J E zal zyn smart geneezen;
B L A E U T J E is nu de vreugd alleen
Van zyn zinnen, van zyn oogen,
Zynde in zulk een schoonen gloed,
En geluk reeds opgetoogen,
Zwemmende in een zee vol zoet;
Nu 't zyn liefde mag gelukken,
Van haar schoonen hals en mond,
D' eersten bloesem af te plukken,
In haars leevens lentestond,

Als

H U W E L Y K S Z A N G E N. 155

Als een frifche roos ontlooken.
Zie den daag'raad van haar jeugd,
Zo bekoorlyk doorgebrooken,
Met een onnafpoorb're vreugd,
Zynen minnewenfch beftraalen,
Schooner als een zonnefchyn,
Met geen dichten af te maalen.
't Luft de fchoone KATHARYN,
Zyne gaaven te waardeeren,
En zy acht zichzelf hem waard,
Daar zy hem laat triomfeeren,
En aan zyne deugden paart.
Gaat, Gelieven, met uw beiden,
In zo blyd een bruiloftsnacht,
Daar de Liefde u zal geleiden,
En vrouw Venus u verwacht,
Om uw teed're fmart te heelen.
Wilt dan voor uw braaven Stam
Aangenaame SCHAAPJES teelen;
SCHAAPJES, die uw minnevlam
Zullen eeuwig aan doen groeijen.
Zo moet fteeds uw welvaart bloeijen.

Voor N. N.

*Verfend den XVIIen van Wym-
maand, MDCXCV.*

O P H E T H U W E L Y K
 V A N D E N H E E R E
 D A V I D A M O U R Y ,
 E N J O N G K V R O U W E
 M A R I A V A N L E N N E P .

Nooit muntte oprechte liefde en trouw, voor 't echtaltaar,
 Volmaakter uit, noch blaakte in een volmaakter Paar,
 Dat, door geheiligde en onlesb're minnevlammen,
 Zichzelf verëeuwigt en zyn wydgeroemde Stammen,
 Die schooner bloeijen door zo waard een huwlyksmin.

M A R I A word in 't eind gewaar, hoe fier van zin,
 Wat haar verheven geest, en 't licht van haar schoone oogen
 Op een gemoed, 't welk al haar waarde kent, vermoogen;
 En eind'lyk dat zy niet vergeefs is aangebeên.
 De schoone Maagd, al wat bekoorlyk is alleen
 Bezittende, onderhield steeds zedig haare zinnen
 Met nutte bezigheên, niet denkende om het minnen,
 De vryheid kiezende voor 's huw'lyks slaaverny;
 Terwyl zy echter brengt in haare heerschappy
 Alle oogen die haar glans aanschouwen, en alle ooren
 En zinnen, die het mag gelukken om te hooren,
 In zielverrukkende muzyk, haar schel geluid.

Heer A M O U R Y wenscht mede om zo begaafd een Bruid,
 En

En blyft, standvastig in zyn min, eerbiedig hangen
 Aan de aangenaame stem, en zoete toverzangen
 Van zyn Sirene, die door 't oor hem kwetste in 't hart.
 Hoe menigmaal zoekt hy, by 't Voorwerp van zyn smart,
 Verlichting voor zyn kwaal, om zyne trouw te kroonen.
 Maar, och! hoe snel vervliegt zyn hoop, gelyk de toonen
 Die haare schelle keel op nooten vormt, in lucht.
 Schoon hy, daar zy geruft kweelt vrolyk, droevig zucht
 Om weérmin; echter kan 't hem noch wat blydschapbaaren
 Dat hy met haaren galm den zynen noch mag paaren,
 Terwyl zy dag op dag zyn minnewond vergroot.

Maar Min, die eind'lyk de Verliefdén helpt in nood,
 Begeert niet dat zy, met haar fierheid, hem noch langer
 Braveeren zal. Zy, zich herscheppende in een Zanger,
 Genaakt haar in dien schyn daar hy een Wysje keurt,
 En nood haar om met hem te zingen beurt om beurt;
 Terwyl Heer A M O U R Y, lang meesterlyk ervaaren,
 Gelyk een Orpheus, in het Maatspel, zyne snaaren
 Op 's Mingods toonen stelt, en volgt hem na vol kunst,
 Op zyn bevel, om eens te winnen haare gunst,
 En van haar afkeer, in het ryzen, in het daalen
 Der galmen, eindelyk naar wensch te zegepraalen.
 De Min acht ze al bekoord zo dra zy leent het oor.
 Zy hoort. Men speelt en zingt haar dus bekoorlyk voor:

Laat, ó Schoone! u eens verwinnen.

Leer gebruiken uwe jeugd:

Leer eens paaren, en beminnen

De aangenaame huwlyksvreugd.

V 3

't Mensch-

't Menschdom moet bestaan door trouwen,
En de waereld onderhouden.

Liefde is de allereerste regel,
Sterker dan de tyd en dood;
Krachtiger dan eenig zegel,
Voor de halsvriendin, in nood:
Zy, zo trouw verliefd als teder,
Troost den lieven halsvriend weder.

Min trotst allerlei gevaaren.
Zie Leander hoe hy streeft,
Om zyn Hero, door de baaren,
Die veel sterker lieft als leeft.
Zie hoe Hippomeen, na 't hoopen,
Krygt zyn Atalant door 't loopen.

Liefde laat zich niet verachten.
Yder leer haar wet en les,
En erkennen haare krachten.
Zie haar Anaxarettes,
Die haar magt dorst trots braveeren,
Al te straf in steen verkeeren.

De eed'le roos, alom gepreezen,
Groeit om 't groenen van haar jeugd;
Bloeit om eens geplukt te wezen,
Daar zy gloeit van minnevreugd.
Laat, ô Schoone! u dan verwinnen:
Leer eens paaren, en beminnen.

H U W E L Y K S Z A N G E N. 159

Zo zong de Liefde, en is, zo dra als zy haar de oogen
Geöpend, en het hart gewond had, snel vervloogen,
Haar zinnen latende vervuld van deezen toon.
Zy word haar kwaal gewaar, en, wezende ongewoon
Het minnen, gantsch ontfeld. Het vuur blinkt uit haar wezen.
Vergeefs poogt zy zichzelf met zingen te geneezen:
De Nooten schynen voor haar oog te staan in brand,
Daar het Muzykboek valt uit haar verbaasde hand,
En zy, die onlangs wift van vryën noch ontfarmen,
Hem, welke is zo verliefd van hart als naam, in de armen.
Ze erkent de gaaven van dien Minnaar op haar beurt.
Niets is 'er meer op aard, dat zy zo waardig keurt
Als u, ó Bruidegom! als u. Gy hebt verkreegen
Uw wensch, uw hoop, en niets staat uw verlangen tegen.
Pluk nu de vruchten van uw liefde en haare jeugd.
Leef, met uw schoone Bruid, in eindelooze vreugd.
Herleef, gezegend Paar, in Dochteren en Zoonen,
Die uw volmaakte min en echt met glory kroonen.

T O E Z A N G

OP HET ZELFDE HUWELYK.

O Bruiloftsreijen! wilt nu speelen:
Stelt maat en snaaren: maakt geluid:
Wilt blyde minnedeuntjes kweelen:
Roemt 's Bruigoms waarde, en't schoon der Bruid;
En zegen 't uur, waar in haar zinnen
Genegen wierden om te minnen.

't Be-

't Begaafde Bruidje, waard te kroonen,
 Slaat zelf de maat, en treed u voor,
 Met haar bekoorelyke toonen:
 Zy streelt haar 's Minnaars hart en oor,
 Die, op zyn toverende snaaren,
 De vreugd laat klinken van zyn paaren.

Heer A M O U R Y S verliefd verlangen,
 Wenscht om de karsen van haar mond,
 De roos en lely van haar wangen,
 In haares levens morgenstond,
 Zo schoon, zo blinkend opgerezen,
 Met zyne lippen af te leezen.

Gy ziet reeds hoe de Huwlyksgoden
 De twee Gelieven, alles waard,
 Op minneweelde en vreugde nooden,
 Waarom zelfs Jupiter op de aard'
 Daalt neder in een goude regen,
 Tot schoone Danaë genegen.

Terwyl ze elkander vriend'lyk kussen,
 Op maat en klanken, keer op keer,
 Om hun verliefde vlam te bluschen,
 Zo zuiver, zo volmaakt als teer;
 Moogt gy, ó blyde Bruiloftsreijen!
 Hen zingende naar 't Bruidsbed leijen.

*Verfend den XI^{den} van Winter-
 maand, MDCXCV.*

TER

TER BRUILOFTE
 VAN DEN HEERE
 DAVID RUTGERS
 ISA AK Z,
 EN JONGKVROUWE
 DEBORA BRUIN.

Wyzien Heer RUTGERS, op zyn beurt, dan meê beminnen.
 Een jonge Schoonheid blaakt den braaven Borst van binnen,
 Hy, die zyn dagen, vry van minnezorgen, flect,
 Ziet haar, en zucht; en is verliefd eer dat hy 't weet.
 Wie brand zich niet die 't vuur te na komt aan de vonken?
 Hy leert de kracht van twee schoone oogen en haar lonken
 Erkennen, en wat glans in 't geestig vrouwebeeld,
 En 't hemelsch aangezicht van zyn Pandore speelt.
 Terwyl hy wenscht om, als Prometheus, in haar harte
 Te ontsteeken 't minnevuur; en, voelende zyn smarte,
 Trooft hy zichzelf, geruft in 't algemeene Lot.
 Hy ziet hoe yder wenscht naar 't minnelyk genot,
 De kuische Weêrgaâ kust met vreugde, en hoe het vryën
 Veeltyds de zorg verzacht der kommerlyken tyën,

X

Den

162 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Den bloei aankweekende van vruchtb'ren ftam by ftam.
 Dus kwynt hy zorgeloos aan zyn geliefde vlam,
 Die alles wat wel eer zyn oordeel kon behaagen
 Uit zyn gedachten en zyn zinnen kan verjaagen.
 Hy is die R U T G E R S nu niet meer, die kort voorheen
 Het Huwlyk haatende, zyn vryheid minde alleen.
 Zyn yver, die steeds fcheen in 't Beursgewoel te leeven,
 In 't heil der Koopmanschap en Wisselwinft bedreeven,
 Verflaauwt gevoeleloos; en, voor een ander vuur
 Verwisfeld, denkt hy niet als aan zyn hartkwetsfuur.
 De fchoone D E B O R A is nu alleen zyn poogen:
 Daar wenscht hy na: ze is 't licht en 't leeven van zyn oogen,
 De blydfchap van zyn hart, waar in zy leeft als ftraalt,
 Met al haar gaaven en volmaakteên afgemaald.

Nu komt zy aan zyn liefde eens vriendelyk verfchynen
 In zyn gedachten: dan ziet hy dien glans verdwynen,
 Beneveld van de vrees: zo ziet men 't zonnelyk
 Door duift're wolken vaak verdreeven voor 't gezicht.
 Dan neemt hy, heel verrukt, de fchaduw voor het wezen,
 En, 't zy zyn hoop zinkt in 't verfchiet, of, weêr verreezen,
 Zich grooter toont aan zyn verbeelding van naby,
 Hy vleit zichzelven met deez' harsfenschildery.
 Tot dat de Liefde, die zo diep hem niet in 't harte
 Gewond heeft, om dat hy vergaan zou aan zyn fmarte,
 Zyn min verzekert dat zyn zuchten zyn verhoord,
 En hy genieten zal de Maagd, die hem bekoort.
 Wat kan een Minnaar, als hy wanhoopt, meer vertroosten?
 De Dageraad blinkt nooit zo klaar in 't bloozende Oosten,
 Daar

Daar zy al 't aardryk met een held'ren dag begroet,
 Als deeze ftraal van hoop in zyn verliefd gemoed;
 Terwyl hy, voor zyn min, ziet, na een nacht van fchroomen,
 Diendag van vreugd, dat licht door BRUIN te voorfchyn koomen,
 Door dat bekoorlyk BRUIN, fchoon zy steeds ftil en koel,
 Zo vriendelyk als kuifch, van 't dartele gewoel
 Der jeugd afkeerig, dacht om vryën noch om paaren,
 Zynde in de liften van de Liefde niet ervaaren
 Zy kent geen Nafó, of zyn minnekunft: haar jeugd
 Munt uit, gelyk een baak van zeden, glans als deugd,
 Daar ze onder 't Jufferschap verwondert yders oog:
 Zo klaar fchynt Venus Star, met fchoonheid overtoogen,
 Ver boven al het Heir des Hemels, met haar licht
 En fchitterenden glans in 's waerelds aangezicht.

Nu laat hy teder haar zyn minneklagten hooren.
 De Liefde, die haar voor zyn huwlyk heeft verkooren,
 En nimmermeer geluk aan bloode minnaars geeft,
 Maakt hem vrymoedig, daar zy vruchtloos wederftreeft
 Zyn trouw; terwyl ze in hem ziet blinken, tot zyn voordeel,
 Een edelmoedige aart, een fchranderheid van oordeel,
 Oprechte deugd, die hem in 't hart door 't aanschyn ftraalt,
 En zulk een braaven zwier, gelyk men Paris maalt,
 Wanneer hy Helena zyn min poogt op te draagen.
 Zo kan hy eindelyk aan haar gezicht behaagen,
 Daar zy hem heufch ontfangt en toelagcht, mede ontvonkt.
 Dus heeft Dione haar Adonis toegelonkt;
 De fchoone Adonis, al 't vermaak van haare zinnen,
 De Liefde, daar ze elkaár om 't hevigfte beminnen,

Vervoert hen beiden reeds in duizend tederheên,
En zelden trouwt zy zo volmaakte Twee aan een.

O Bruidegom! die van uw hoop moogt triomfeeren,
Wie kan uw huwlyksheil ontvouwen of waardeeren,
Nu gy zo groot een Schat verkrygt in uw bezit?
Waar blonk ooit BRUIN zo schoon, wiens blankheid 't zuiver wit
Der sneeuw tart, of den glans der lely, welkers straalen,
By zomierzonnefchyn, in hofwaranden praalen?
Nu mengt de Min het blos in 't blank van haar gelaat,
Daar ze in uw oogen fchynt een nucht're dageraad.
Haar leevenszon, pas in haar lente doorgebrooken,
Is, als een rooze knop, voor uwe liefde ontlooken.
De Wintervorst kleed' vry al de aard' met zyn lievrei;
Dat fremt uw liefde niet: uw Bruid gelykt de Mei;
De blonde Mei, als zy, verfierd met nieuwe glansfen,
Verschynt, en alles blaakt, terwyl de Nimfen dansfen,
De bruiloft houdende daar zy met Veldknaap trouwt,
En door haar vruchtbaarheid de waereld onderhoud.

Nu is 't, Heer DAVID, u geoorloft, na lang blaaken,
Met vreugd de vruchten van uw trouwe min te smaaken;
En schoon de Wysfel heeft uw Voesterwieg bereid,
't Gelukt nu d' Amstel dat ze u 't blyde Bruidsbed spreid,
Uw Huw'lyk zegent, en te moet ziet schoone Looten,
Die u gelyken, en uw Naam en Stam vergrooten.

Verliefde Twee, die met genoeg en zaamen paart,
't Geluk dat reeds u volgt, verlaate u nooit op aard.

*Veriënd den III den van Sprokkel-
maand, MDCXCVII.*

O P H E T H U W E L Y K
 V A N D E N H E E R E
 M I C H I E L E L I A S,
 E N J O N G K V R O U W E
 M A R I A M A R G A R E T A
 W I L T S C H U T.

De Liefde op nieuw gezind, tot heil van Amfteldam,
 Door 't heilig Huwelyk, uit een doorluchten Stam,
 Te teelen Telgen, die, met onbeneveld oordeel,
 Grootmoedig en oprecht, het algemeene voordeel
 Bezorgen moogen voor hun eigene belang,
 Trof Heer MICHIEL in 't hart, dat zo lang, buiten dwang
 Van huwlyksflaaverny, fleet zonder min zyn leeven;
 Dat hart, waar in de deugd ten top van eer verheven,
 Blinkt zo inwendig als uitwendig van gelaat,
 Op 't edelmoedig spoor zyns Vaders, die den Raad
 Van 't magtig Amfteldam een Kato kon verftrekken,
 Terwyl hy 't heilig Recht handhaafde, zonder vlekken;
 Noch by de Burgery in 't leeven na zyn dood:
 En, waard de deugden van 't Geflacht waar van hy sproot,
X 3
En

En nooit ontäarde, speelt hem 't zuiver bloed in de aad'ren,
 Van Grootvaâr Pancras, de eer van Amstels Burgervaad'ren,
 Daar 't Kapitoel zyn naam in eeuwige achting houd.

De Liefde, ziende hem, met weêrzin, ongetrouwd,
 Tot schaâ des eed'len Stams, opöfferen zyn dagen
 Aan 't algemeen, en zorg voor Amstels Weezen draagen,
 In hunnen nood gevoed, en armoê niet veracht,
 Poogt hem met wys beleid aan WILTSCHUTS braaf Geslacht
 Te huwen; doende hem straks om MARIA kwynen
 Van minnezorgen, en de Aanvallige verschynen
 In zyn ontrusten geeft, waar hy zich ook bevind.
 Hy voelt, geloovende zichzelf pas, dat hy mint,
 En, ongewoon van liefde om eene maagd te zuchten,
 Een ingebeeld vermaak, en duizend ongenuchten,
 Die, tuschen hoop en vrees, hem pynen, daar hy haakt
 Naar 't minlyk Voorwerp, daar de oprechte borst om blaakt.

Wat raad? Niets kan zyn smart geneezen of vertroosten;
 't Zy dat de Dageraad doorbreekt in 't bloozende oosten,
 En d' angst op nieuw verdryft van 's aardryks aangezicht,
 En menschen, vee en plant, in 't alverkwikkend licht,
 Zichzelf verheugen, daar, met aangenaame klanken,
 't Gevogelt lieflyk zingt, en leert zyn Schepper danken,
 Voor 't zoet genot, waar meê de alteelende Natuur
 Hen paart, en kweekt door een verborgen trek hun vuur;
 Of dat de zorg voor het gemeen hem brengt voor oogen
 Een ander denkbeeld: och! vergeefs is al zyn poogen,
 Gevoelende, hoe koel hy zich alom vertoont,
 Een onuitlesb're vlam die in zyn boezem woont:

En

En zo hy noch een trek heeft tot de Zanggodinnen,
 Die, met een heilig vuur, vervulden zyne zinnen.
 Als hy van de aard' gevoerd, met zyne schelle Lier,
 Zyn zorg uitspannende, verwon den lauwerier;
 Het is alleen om 't met zyn liefde te evenaaren.
 Hy denkt hoe Febus zelfs met Daphne zoekt te paaren,
 En vryd, met godlyk Dicht, haar volgende op haar spoor;
 Maar leert hier uit hoe zwaar een minnaar krygt gehoor;
 Terwyl zyn Daphne, steeds beducht voor minnelaagen,
 Zichzelf, om 's Minnaars klagt te hooren, niet durft waagen.
 Ze is schuw voor hem, en toont zyn liefde een fier gelaat,
 Daar zy haar Kunne in kloek vernuft te boven gaat,
 Zo veel de Morgenstar verscheelt by mind're Lichten,
 En voor de goude Zon de zilv're Maan moet zwichten.
 Zy schynt een andere Minerve als haare naald,
 Of vlugge tekenpen Natuur naar 't leeven maalt,
 En maakt verbaafd; daar zy, door 't kunstige bootfeeren,
 Vormt beelden, welke alleen de spraak en geeft ontbeeren;
 En streeft Pigmalion in kloek vernuft voorby,
 Die op zyn eigen werk verliefde uit hovaardy.
 Haar nedrig hart kon zich aan trotsheid nooit vergaapen,
 Hoe schoon ze is van Natuur op voegb're leeft geschapen,
 En Pallas zelf zo wel van stand als geeft gelykt,
 Zynde in 't schoon lichaam noch met schooner ziel verrykt,
 Die uitmunt in verstand, in deugd en eed'le zeden.
 Wat minnaar keurde haar niet waard om aangebeden
 Te worden, en haar heel op te off'ren dienst en ziel?

Geen wonder dan, dat zo veel gaaven Heer MICHIËL
 Be-

Behaagen, noopende zyn zinnen en gedachten,
 Om naar de weërmin der vergoode Maagd te trachten.
 Hy volgt M A R I A na, gelyk de schaduw 't beeld.
 En schoon de Fiere zich aan zyn gezicht ontfteelt,
 De Min, fcherpzinnig, weet haar echter na te spooren,
 En toont haar dat zy voor E L I A S is gebooren;
 Dat hy, dat hy alleen is haar bezitting waard,
 Om onaffcheidelyk met haar te zyn gepaard;
 Dat dit geluk, hem, door een hooger magt, gegeven,
 Haar is onmoogelyk om meer te wederftreeven.
 Zo dat zy eindelyk, van min verrukt, bespeurt
 Wat fchooner huwlykslot en heil haar valt te beurt.

O braave Bruidegom! nu mag 't uw wensch gelukken
 De lieve vruchten van uw minnehoop te plukken,
 Gelyk den Bouwheer, die, na 't uitgeftaan verdriet
 Van vrees en hoop, een fchat van goudgeel graan geniet.
 Dank, dank de Min, die u, ter goeder uure, griefde,
 Nu fchoone W I L T S C H U T, meê niet fchootvry voor de Liefde,
 Schoon zy met Pallas fchild bedekt fcheen, uwen druk
 Verlicht, en ftelt in u haar eenigfte geluk.
 De Liefde fchildert reeds haar teder zielsverlangen,
 Met eenen minnegloed, op 't leevend blos der wangen;
 Gelyk de morgenftaal het aanfchyn van den dag.
 Met welk een vriendlykheid, en aangenaamen lagch
 Deelt ze in uw vreugd! daar ge in een goude nis van ftraalen,
 De Huw'lyksgoôn ziet op uw bruiloft nederdaalen,
 Tot glory van uw Trouw, met mirth, lauwrier en palm,
 Uw Liefde kroonende; waar op een blyde galm

Uit

H U W E L Y K S Z A N G E N. 169

Uit Febus Heiligdom, en zyn gewyde Kooren,
 Om uw geluk verheugd, klinkt in uw minzieke ooren;
 Daar alles gaat ten rei, en Hymen treed voor uit,
 Die, met de Min, danst op de maat van dat geluid;
 Terwyl de Vredeson bestraalt uw Bruilofskroonen,
 En de Yfroom, hoorende den weërgalm van die toonen,
 (Daar hy de lieve Vrede ontfangt in zyn paleis
 Van blinkend paerlemoer, de Schoone reis op reis
 Omhelst met kus op kus, en 't licht dier vriendlyke oogen
 Trekt d' oorlogsdamp op, daar zyn glans meê was betoogen,)
 Verschynt uit zyne kil: de olyfkroon fiert zyn hoofd,
 Daar hy u met uw Bruid, zo hoog van hem geloofd,
 Gelyk uw wyze keur, toejuichen komt zyn zegen,
 En uw Geslacht, dat lang zyn welvaart was genegen,
 In yver nooit verflaauwd, van weldoen nooit verzaad,
 't Geluk voorfpeelt, dat uit uw Trouw te wachten staat:
 Tot de eed'le Grysaart, door de vreugd heel opgetoogen,
 Verstomt, en 't hart, uit pligt genoopt, noch spreekt door de oogen;
 Terwyl hy Telgen uit uw liefde ziet te moet,
 Tot heil van u, en zyn doorluchten waereldvloed.

Verëend den Isten van Wynnaand,
 MDCXCVII.

T

OP

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

JOANNES VANDER MERSCH,

E N J O N G K V R O U W E

PETRONELLA VAN OOSTERWYK.

Zo ziet men hoe de Min de Waereld wetten ftelt,
 En alles overwint en dwingt met zoet geweld,
 Daar zy de harten, door gewyde minnevlammen,
 In een smelt, en bewaart een reeks van braave Stammen
 Voor 't algemeen verderf van d'onverzaadb'ren Tyd.

De fchoone PETRONELLE, al lang bemind, gevryd,
 Als de eer van 't Jufferfchap van yder aangebeden,
 Scheen fchootvry voor de Liefde en haar aanloklykheden,
 Schuw zynde voor de klagt eens Minnaars, die geraakt
 Van haar bevalligheid en gaaven, hevig blaakt.
 Wat fpoor een ander houd met boerten, jokken, speelen,
 Het tydverdryf der jeugd; niets kan haar meer verveelen,
 En niets dat minder op haar eed'le ziel vermag:
 De Fiere rekent dus verlooren haaren dag,
 Daar 't heil der koopmanschap alleen bepaalt haar zorgen
 In nutte bezigheid, die met den vroegen morgen

Be-

Begint, en eindigt op den laaten avondftond;
 Nadien ze, op 't spoor van haar Vrouw Moeder, ondervond
 Dat voor de traagen en flaphartigen geen zegen
 Gebooren word, maar door de vlytigen verkreegen,
 Die schrand're Moeder, die in Zydeweevery,
 Gelyk een Pallas, streeft met kloeker geeft voorby
 Beroemde Handelaars, en hun Vernuftelingen;
 Scherpzinnig wetende door alles heen te dringen;
 Verftrekkende een Sieraad der Beurs van Amfteldam.
 Doch dit dient maar alleen tot voedsel aan de vlam
 Van VANDER MERSCH, die, mede in koopmanschap ervaaren,
 In zyne vroege jeugd reeds, boven zyne jaaren,
 Is ryf van oordeel: dit tuig 't koopryk Engeland,
 't Geen zynen Handel op een wenschelyken stand
 Eerft vestigde, eer de Min een drift voedde in zyn zinnen,
 Door een geheime kracht, om OOSTERWYK te minnen,
 Hem trekkende naar 't Y, de uitheemsche luchtstreek moê.
 Leander streefde dus naar schoone Hero toe,
 Om door de onstuime zee te Sestos aan te landen.
 En schoon zyn Handel aan de vaderlandsche stranden
 Vermeedert, wezende steeds van 't geluk verzeld,
 Noch schynt hem winst verlies, zo lang zyn ziel, bekneeld
 In minneketenen, zyn Schoone niet kan winnen.
 Wat al verand'ring baart de Liefde in zyne zinnen!
 De Beurs en 't Rekenboek, zyn grootste lust voorheen,
 Zyn hem een last: de Liefde is meester nu alleen
 Van zyn bedryven, en 't Beminde van zyn harte;
 Terwyl hy dag op dag vermeedert zyne smarte,

172 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Zich zelfs verkroppende van vrees en yd'le hoop.
 Wanneer de blonde Apol, die elk trooft in zyn loop,
 In Thetis armen wenscht zyn heeten gloed te blusfchen,
 En zy den Halsvriend, met omhelzen, streelen, kusen,
 Voor eene welkomgroete, in 't kristalyn paleis
 Verheugd te ontvangen van zyn moeijelyke reis,
 Vast daalende in haar schoot; dan ryzen zyne zorgen,
 Die slaapeloos den nacht doorbrengt tot aan den morgen,
 En geenen dag erkent als daar zyn Zon verschynt,
 En geenen nacht dan als de Aanvallige verdwynt
 Voor zyn gezicht, met haar bekoorelyke stralen:
 En zo ze een lonkje van ter zyde op hem laat daalen,
 Meent hy dat zyn geluk geen ander evenaart,
 En acht haar meerder als alle aardfche schatten waard.
 Hy, opgetoogen in zyn kwynende gedachten,
 Stort aan de Huwlyksgoôn zyn bede, en zyne klagten
 Voor 't oor van zyn Beminde, in zyne wanhoop, uit.
 De droevige Echo kaatft den galm van dat geluid
 Meêdoogend na; terwyl ze aan haare minnepynen
 Gedenkende, helaas! te ontydig floeg aan 't kwynen,
 Haar ligchaam smeltende in een yd'len klank en lucht.
 Maar P E T R O N E L L A, hoe zy 't minnelot ontvlucht,
 Gevoelt allengs dat haar Natuur niet heeft gegeven
 Zo veele gaaven, om in eenzaamheid het leeven
 Te flyten buiten Echt, en eindlyk in haar hart,
 Van hooger magt beftierd, de weêrpyyn van zyn fmart.
 Het wort'len is vergeefs in haare fiere zinnen.
 Zy geeft zich over om te leeren wederminnen,

En

H U W E L Y K S Z A N G E N. 173

En buigt eerbiedig voor het hemelsche besluit ;
 Terwyl de Min haar straalt ten ooge en aanschyn uit.
 Heer VANDER MERSCH', nu mag uw liefde zegepraalen.
 Met welk een vriendlykheid ziet gy uzelf onthaalen !
 Hoe ongeveinsd schenkt zy u met haar hart haar hand !
 Hoe edelmoedig kroont ze uw zuiv'ren minnebrand !
 En, door uw deugd verrukt, omhelst en kust ze u weder.

En gy, ó Bruid, die zo volmaakt bemint als teder !
 Wat dubb'le vreugd bestraalt uw blyden Bruiloftsdag !
 Dag, daar uw Moeder eerst het lieve licht op zag,
 Nu haar Geboortezon, met schooner glans verscheenen,
 Blinkt door uw Bruiloftskroon van mirth en palmen heenen.
 Dat lieve licht schein nooit in haar gezicht zo schoon ;
 En, drie en vyftig jaar nu zynde, ontvangt ze een Zoon
 In uwe Weêrhelst, daar zy ziet haar Stam vergrooten.
 Roemwaarde Twee, zo moet ge eerlang, in schoone Looten,
 Zien haar grootmoedigheid en gaaven afgebeeld,
 Daar tevens haar verstand, en uwe deugd in speelt.
 Zo daale op uwe Min en Echt Gods milde zegen !
 Zo blyf de Koopfortuin u, en uw Stam genegen.

*Vriend den XXII^{den} van Herfst-
 maand, MDCXCVII.*

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
JOANNES VOORDAAG,
EN MEJUFFROUWE
LEONORA VERZYL.

O braave Bruid! gy, die zo lang den maagdestaat,
Ver boven 't huwelyk en 't minnen, dorst waardeeren,
De Liefde menigmaal in 't aangezicht braveeren,
Vind dat men eens verliefd moet wezen, vroeg of laat.

De Liefde wreekt zich, en hoe lang van u verfsmaad,
Zy laat VOORDAAG uw hart en zinnen overheeren,
En zyne liefde van uw fierheid triomfeeren.

Hoe zoet aanschouwt gy hem tot boeting van zyn smaad!

Uw trouwe Minnaar fchynt, door dit geluk, herbooren,
Verheugd in 't lot, hem van des Hemels gunst beschooren,
Daar, voor alle eeuwen, wierd gestaaft uw beider min.

Roemwaardig Paar, nu moogt ge uw minnezorg verzachten,
En welk een voorspoed niet van uwe Trouw verwachten!

Die, nooit te laat, van God gezegend, neemt begin.

TER ZELFDER
BRUILOFTE.

Gy mint, na lang beraad, in uwe rype Jaaren,
Noch pas VOORDAAG, en leent zo braaf een Minnaar 't oor,
Daar alles fremt tot ys, schoonöogde LEONOR,
Ontlaat uw koude borst, en voed een vlam in de aären.

Heer Bruidegom, wat kan de Min al wond'ren baaren!
't Gelukt u, die, zo wys, haar tot uw Lief verkoor,
Daar uw standvastigheid nooit wankelde van 't spoor,
Met haar, die zo veel deugd en gaaven heeft, te paaren.

De Grieken voerden wel tien Jaaren oorlogs uit
Om eene Maagd, maar gy wint door geduld een Bruid,
Die achteen Jaar uw liefde en hoop kon wederstreeven.

Nu ziet gy 't uur, zo lang van u gewenscht, met vreugd,
En LEONOR, verliefd op uw verstand en deugd,
In u, VOORDAAG haar Licht, en 't Leeven van haar leeven.

MDCXCVII.

TER

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

J A C O B F E I T A M A ,

E N J O N G K V R O U W E

S A R A V A N L E N N E P .

D e Liefde, van den hemel afgedaald,
 Waar door al de aard' bestaat en adem haalt,
 Verheugt, verkwikt, gelyk een blyde morgen,
 Het Menschdom van bekommerlyke zorgen.
 Wat viel de last van 't leeven zuur en zwaar,
 Indien het, door een vriend'lyk Wederpaar,
 Door 't lieve licht van twee aanminnige oogen,
 Waar in een straal van 't goddelyk vermoogen
 Blinkt door en door, met eenen hemelgloed,
 Niet wierd vertrooft, verlicht en bly verzoet!
 Gezelligheid doet aarde en hemel bloeijen,
 En, stam op stam geënt, in wasdom groeijen,

Daar

Daar zy de hoop bekroont met vrucht op vrucht,
 Waarom toch lang in eenzaamheid gezocht,
 En 't vuur, 't geen 't hart zo diep is ingebooren,
 Door fierheid steeds te ontkennen en te smooren?

Dit overdacht Heer J A C O B, vroeg en spaâ;
 Terwyl hy vryde om eene Wedergaâ,
 Een Bruid, die hem een Paradys op aarde
 Verstrekken mogt, een Noodhulp groot van waarde,
 Door welkers schoon en aangenaam gezicht
 Hy wierd van zorg en 't beursgewoel verlicht.
 Wat baat hem 't groot vertier der ryke waaren,
 En de aardkloot met zyn handel om te vaaren,
 Die veelyds, met geluk, zyn arbeid kroont,
 Blyft zyne min, met weêrmin, onbeloond?
 Wat schat kan zyn verliefde ziel verblyën?
 Wat zegen, daar 't hem tegenstroomt in 't vryën?
 Schoon alles gaat op zee voor wind en stroom,
 't Ontlast hem niet van harteleed noch schroom,
 Zo lang zyn min blyft fukk'len op de baaren
 Der minnezee, gedreigd in veel gevaaren
 Met schipbreuk, vaak geflingerd heen en weer.

De oprechte Borst, waar in de deugd en eer
 Gegrondvest is, begaafd met braave zeden,
 Een kloek verftand, en edelmoedigheden,
 Hoopt echter noch, in deez' gesteltenis,
 Hoe fier, hoe schuw zyn schrand're SARE ook is,
 Hoe zeer zy vliede en lagch' met zyne kwaalen,
 Door trouwen dienst haar eenmaal te achterhaalen.

Z

Hy

Hy volgt haar na, gelyk een Jaager 't spoor,
 Die 't vluchtig hart uit zyn gezicht verloor,
 En niet eer ruft, verhit in zyn verlangen,
 Voor hy 't op nieuw ontdekt heeft en gevangen.

Waar snelt gy heen? roept hy zyn SARA toe:
 Zyt gy noch niet van my te ontvluchten moê?
 Hou stand, myn Lief; en leen uw minnaar de ooren,
 En weiger niet zyn minneklagt te hooren,
 Daar elk gaat heen met zyn verliefde buit,
 En ik zo lang moet zuchten om een Bruid.
 Of meent gy steeds te blyven onbewoogen?
 En dat u 't licht, die glans dier vriend'lyke oogen,
 Dat blank en blos van wangen, hals en mond,
 Die frisfche jeugd, in 's levens morgenfond,
 Ontlooken als een bloem der lentehoven,
 Waar van myn min zich eindloos mag belooven
 Zo groot een vreugd als vrucht; die eed'le geeft
 Noch schooner in een schoone ligchaams leeft
 Uitblinkende, u alleenlyk is gegeven,
 Om zonder min en huwelyk te leeven?
 O neen! Natuur is nimmermeer zo wreed.
 Och! dat gy eens, meêlydend met myn leed,
 Op 't voorbeeld mogt van and're minnen leeren.
 Elk, buiten u, voelt zich van min verheeren:
 En, zonder liefde, is 't leeven weinig waard.
 Zie, alles blaakt in hemel en op aard'.
 De Zon, de Maan en al der Starren reijen
 Op haare beurt, beminnen, streelen, vleijen

En

En munten meê in liefde en teêrheid uit;
 Daar Febus vaak, met zorg, om eene Bruid,
 De lokken tooit en spiegelt in de baaren;
 Daar 't Aardryk op verliefd, meê wenscht te paaren.
 Het water blaakt; Neptuin, uit minnewee,
 Belonkt en kuscht zyn Amphitrite uit zee:
 En is 't somtyds met hard kristal omtoogen,
 't Smelt licht, en word van teêrheid weêr bewoogen;
 Terwyl uw hart, tot ys gestremd, alleen
 Blyft onbeweegd en doof voor myn gebeên.
 Och! of gy eens myn beê, mogt gunstig wezen!

Dus klaagt zyn min, noch tusfchen hoop en vreezen.
 De Aanvallige, zo schrande van beleid
 Als oordeel, staat in opgetoogenheid,
 En overweegt zyn trouw aan haar gebleeken;
 Noch nooit in zyn standvastigheid bezweeken,
 Pal staande op zyne deugd, gelyk een rots
 Voor 't zeegeweld, de haat en nyd ten trots.
 't Gaat wel: de Liefde in 't eind verlicht haar oogen;
 Die met geen wolk van afkeer meer betoogen,
 Verkwikken zyn verlangen met een licht
 Van lieve hoop, daar alle glans voor zwicht.
 Zo breekt het licht door duist're nevels heenen.
 Zo stilt de lucht als 't onweêr is verdweenen.
 En hy, die noch geen eind zag in zyn leed,
 Voelt zich gered, geheeld eer dat hy 't weet.
 Zo kan somtyds een Zeeman, door de winden
 En baaren diep in nood, met vreugde vinden,

Eer hy 't verwacht, een zegenryke ree,
Vergeetende aan het land 't gevaar der zee.

Geen blydschap is zo groot, noch op te weegen
Met de uwe, nu ge uw wenschen hebt verkreegen,
Heer F E I T A M A, daar gy uw S A R A kust,
En vind by haar de haven van uw rust;
Waar in uw min, verwelkomd, aâm mag haalen,
Door oogen vol van zoete minnestraalen,
Daar zy u, als een lieve Hartvrindin',
Omhelst, verkwikt, en troost met wedermin;
Terwyl het vuur van haar verliefd verlangen
Aanminnig blinkt in 't leevend blos der wangen;
Daar zy een lente, in dit verdord saizoen,
Verftrekt, en maakt den barren winter groen.

Volmaakte Twee, wier harten zuiver gloeijen,
De Liefde, welke uw Echt doe eeuwig bloeijen,
En voor u is van 's Hemels troon gedaald,
Maake uw geluk en blydschap onbepaald.

*Vrienden den Van van Louwmaand,
MDCXCVIII.*

H U W E L Y K S Z A N G E N. 181
T E R B R U I L O F T E
V A N D E N H E E R E
P I E T E R V A N S O M E R D Y K ,
E N M E J U F F R O U W E
H E S T E R A P O S T O O L .

Nooit blonk de Liefde met bekoorelyker ſtraalen,
Die op een nieuw ſchynt van den hemel af te daalen
Op 't vrolyk aardryk, dat alom ontvonkt en vryd,
Daar alles deelt in 't heil van deeze herbooren tyd;
En 't uw oprechte trouw mag eindlyk meê gelukken,
De lieve vruchten van uw minnehoop te plukken,
Heer S O M E R D Y K , terwyl uw lieve H E S T E R , moê
Van weig'ren, valt verliefd uw zielsverlangen toe,
Om uwe min met palm en mirtheblaân te kroonen.
Hy, die geneigd was u zyn gunſt en hulp te toonen,
Zag met meêdoogen u, en uwe lentejeugd
Vaſt bloeijen, zonder 't zoet der kuiſche huwlykſvreugd:
En ſchoon gy, jong, noch ziet uw leevenszon eerſt daagen;
Een ongetroude ſtaat kon nimmer u behaagen,
Gy overdacht hoe dat een leeven ongepaard,
O Bruidegom! geen ruſt maar alle zorgen baart,

182 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Hoe dat gezelligheid, een schets van 't zalig leven,
 Is, voor alle eeuwen, aan den mensch tot troost gegeven;
 Terwyl de Man leeft door de hulp van zyn Mannin,
 Hem strekkende tot een getrouwe Halsvriendin,
 In Edens Lustpriëel begonnen, onder 't lommer
 Van 't lustverwekkende geboomte, zonder kommer
 In 't zalige genot, door 's Hoogstens gulden mond
 Zo dier bevestigd in des waerelds morgenstond.
 Doch welke Goelykheên u wierden opgedraagen,
 Wat Schoonheid dat gy preeft, niets kon uw hart behaagen,
 Door hooger magt bestierd, als H E S T E R: zy alleen
 Is 't voedsel van uw vlam, door haar aanminnigheên;
 Die H E S T E R, om haar deugd en gaaven waard gepreezen,
 Zo vriendelyk van taal, van oogen als van wezen;
 Zo schrander van vernuft, als vlug en ryk van geest,
 Die voeglyk uitblinkt in een schoone ligchaams leeft.
 Geen wonder dan dat zy uw zinnen kan ontfteeken,
 En gy gedienschtig haar om wederliefde smeeken.
 Gy blyft standvastig, hoe ze uw bede en min ontvlucht',
 En roept: Myn Schoone! ei! zie hoe 't al van liefde zucht
 En blaakt, als myne borst; hoe Aarde en Hemel vryën,
 Die in de minnevreugd zich koest'ren en verblyën:
 Zie, hoe de Zon, die gloeit van liefde om 't hoofd, belonkt
 Het minziek Aardryk, dat, van haare warmte ontvonkt,
Niet

H U W E L Y K S Z A N G E N. 185

Niet aflat, om die zucht tot paaren en tot teelen
Aan Boomen, Planten, Vee en Bronnen meê te deelen,
Daar 't al van minneweelde en blydschap is vervuld:

Terwyl de Lente zich met groene loovers hult,
Voordansfende aan den Rei der nimphen en der knaapen,
En Amarillis zich aan Tyter kan vergaapen,
Blyft gy alleen te koel van zinnen en van hart.

Dit treft de Fiere, die gevoelig van uw smart,
En van een zelfden gloed beheerscht word in haar zinnen,
Met eene zuiv're trek tot paaren en beminnen;
Erkennende in uw min het hemêlsche besluit.

De liefde straalt haar reeds ten ooge en aanschyn uit,
Daar uwe blydschap is ten hoogsten top gereezen:

Uw lieve H E S T E R zal uw hartewond geneezen,
En gy de vruchten van de bloesem uwer hoop
Afplukken onverlet. Zo zy uw huwlyksknoop
Van God gezegend, die u zaamen komt te voegen.

Zo bloeije uw liefde in een geduurig vergenoegen.
Nooit worde uw minnevreugd gestoort door ramp of druk.
Zo vind ge in 't Huwelyk een onbepaald geluk.

*Verfend den XIIIden van Gras-
maand, MDCXCVIII.*

TER

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

J A C O B U S D E V O S ,

E N M E J U F F R O U W E

C A T H A R I N A V A N D E R Y P .

DE V O S , begaafd met oversnel vernuft ,
 Wiens wys beleid hem alles doet gelukken ,
 Die nergens voor verzet staat noch veruft ,
 Tracht voor zyn min een schoone vrucht te plukken .
 Hy zoekt alom een voorwerp naar zyn zin .
 Wat Goelykheên aan zyn gezicht verschynen ,
 Niets smaakt zyn keur , noch prikkelt zyne min ;
 Terwyl hy om een Weêrgaâ schynt te kwynen ,
 Te zuchten om zyn uitverkooren Deel ,
 Een Schat althans verborgen voor zyn oogen ;
 En zoekende in het Spaarens Lustpriêel ,
 Getrokken door een bovenaardsch vermoogen ,
 Ziet hy en vind het Denkbeeld van zyn hart :
 De aanvallige K A T R Y N kan hem behaagen :
 Zo komt zyn Zon , die allen luister tart ,
 Als 't Lentelicht , voor zyne min te daagen ;

Die

H U W E L Y K S Z A N G E N. 185

Die schoone Telg, uit onbesprooken Stam
Gebooren, en gekweekt in braave zeden,
Naar 't eerlyk bloed geëard, van waar zy kwam,
In 't bloeijen van haar jeugd, reeds RYF van reden.

Nu trekt DE V O S al zyn vernuft by een,
Om deeze Maagd, zo schoon, voor zich te winnen;
Of 't mooglyk waar, met zyn gediensfigheên,
Tot zyne gunst te neigen haare zinnen.

Hy 's onvermoeid; terwyl hy, dag op dag,
Zyn hoop trekt uit de aanbiddelyke lonken

Van haar gezicht, haar vriendelyken lagch,
En heusch onthaal, zo gunstig hem geschonken;

't Zy dat haar hand zo gunstig 't Speeltuig roert,
Of zyne ziel, door haare schelle zangen,

En 't orgel van haar keel om hoog gevoerd,
Aan 't schoon muzyk blyft van haar snaaren hangen.

Maar dit verstrekt tot voedsel van zyn gloed,
Die zuiv're gloed, gelouterd aan de reden,

Gekweekt in een oprecht en trouw gemoed,
En duizenden van haar aanvalligheden.

't Lust nu zyn ziel, verrukt reeds in de vreugd,
Hem noch verboën, te weiden zyn gedachten

In 't schoon sieraad van haare lentejeugd,
En al wat ooit een minnaar mag verwachten.

Dan ziet hy weêr hoe verre dat verscheelt
De inbeelding en de schyn van 't waare wezen,

De schaduw van 't aanbiddelyke Beeld,
't Geen maar alleen zyn smarte kan geneezen.

DE V O S, hoe loos van zin, leert echter hier,
Hoe zwaar 't vaak is aan 't minnewit te raaken,

Wanneer een Maagd, van zinnen koel en fier,
Wel vlammen sticht, doch zelve is schuw voor 't blaaken.

Maar wat vermag oprechte en trouwe min
 Doch eindlyk niet? Zy kan de minnelaagen
 Niet langer van DE Vos ontgaan, daar ze in
 Zyn gaaven vind alleen haar welbehaagen.
 Zy acht hem haar genegenheden waard,
 Daar ze uit verwacht, door 's Hemels milden zegen,
 Een Paradys, vol hemelvreugd, op aard',
 Met geen geluk noch schatten op te weegen.
 De Schoone draagt zich billyk naar den Tyd,
 Die op een nieuw ontsluit zyn groene deuren:
 De lieve Lente, aan Venus toegewyd,
 Mag heden min en wedermin gebeuren.
 Al de aard' verzacht gelyk het fiere hart
 Der Bruid, die, VAN DE RYP lang overlaaden,
 Als 't winterweêr, voor eeuwig schein verhard.
 Nu smaakt DE Vos haar weêrliefde en genaaden;
 Nu smelt haar ziel in zynen minnegloed,
 Steeds aangestookt, en nimmer uit te dooven,
 Die eeuwig haar verliefd verlangen voed.
 Wat vreugd, wat heil moogt gy u niet belooven,
 Volmaakte Twee, uit zulk een Echtverbond!
 Des Hemels gunst bestraale uw wenschlyk paaren,
 En vloeije u toe, geduurig stond op stond,
 Tot heil van u, en 't zegenryke Spaaren,
 Dat, heel verheugd, om uw gewenschte min,
 Wyd, met gejuich, uw blyde bruiloft in.

*Vriend in Haarlem, den XIIIsten van
 Grasmaand, MDCXCVIII.*

TER

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
DAVID VAN MOLLEM,
EN JONGKVROUWE
JACOBA VAN OOSTERWYK.

De Min zocht lang, door een verborgen kracht,
Van MOLLEMS Stam, aan d' Amstel hoog geächt,
Door een oprechte en eerlyken wandel,
En van 't Geluk gezegend in zyn Handel,
In naam en braaf bedryf zo wyd vermaard
Als 't zeilryk Y de waereld ommevaart,
Voor d' ondergang der tyden te bewaaren,
Gelyk 't Heelal, door vryën en door paaren.
Hy treft dan eerst Heer DAVID in de borst,
Die, ongeveinsd, van schynschoon nooit bemorft,
De deugd bezit in onbesprooken zeden,
In ryk vernuft, gegrondvest op de reden,
Zo heusch als groot en edel van gemoed.
Maar hy, die voelt zo ongewoon een gloed,

Aa 2

Poogt

Poogt dien terftond in zyn geboort' te fmooren,
Schoon hy reeds half zyn vryheid acht verlooren,
Doch wie kan van de Liefde zich ontfiaan?
Hy, met zyn kwaal en hartewond belaân,
Te groot om die voor yder een te ontveinzen,
Raakt, zittende in zyn eenzaamheid, aan 't peinzen,
Terwyl zyn geest gaat weiden zonder toom,
Aan 't fluimeren, en half in zoeten droom:
Het daglicht was op 't aardryk aan 't verdwynen
Als hy voor zich de Liefde zag verfcynen,
Zo hagelwit van vlerken als gelaat,
Daar de avondftond geleck een dageraad
In zyn Vertrek, dat blonk van zo veel luifter:
Een diamant gloeit even zo in 't duifter
Als haar gezicht met zuiv'ren ftraal op ftraal,
Van haaren mond vloeide eene minnetaal,
Die hem in 't eind klonk luid genoeg in de ooren.
O Jongeling (fprak zy) tot deugd gebooren!
Ziet gy niet dat uw Stam verlooren gaat?
Daar alles leeft in weelde nooit verzaad,
En groeit, door liefde en weêrliefde aan te kweeken,
Blyft gy van zo veel heil en vreugd verfteeken,
Terwyl ge uw jeugd dus buiten d' Echt verflyt.
't Is nooit te vroeg, als 't wel is dat men vryt.

H U W E L Y K S Z A N G E N. 189

De Tyd komt als een bliksem voort te vaaren.
 De groene jeugd past allerbest het paaren,
 En u het meest, als d' oudsten van uw Stam,
 Wat baat het dat gy, zonder minnevlam,
 Uws Vaders Huis en Koopmanschap helpt schraagen,
 En reukeloos u eigenzelf durft waagen
 Langs de Alpes, wit besneeuwd en grys van hair,
 Wiens steilte schynt een afgrond van gevaar;
 Den Tyberstroom, en Napelsche Landsdouwen
 Reift om en om; zo gy 't niet schraagt door trouwen;
 Verrykt en kroont met duurzaam Krooft op Krooft,
 Dat Grootvaârs spoor opvolgt, en zyt ten trooft?
 Schoone OOSTERWYK, een Roem der fiere Maagden,
 Die aan uw oog en hart zo lang behaagden,
 Uit achting voor haar deugd en geeft alleen,
 En waardig om te worden aangebeên,
 Is u, van 't Lot, tot eene Bruid beschooren:
 Gy zult haar hart verzachten en bekooren.
 Gy, gy alleen uit veele waard gekeurd,
 Zult haar wel haast doen zuchten op haar beurt.
 Wil my en 't Lot niet langer wederstreeven.
 Hier zweeg zy stil, en schiep een ander leeven
 In zyne ziel, die nu veel sterker blaakt.
 Terwyl hy van zyn sluimering ontwaakt,

En vind de Liefde, als zynen droom, verdweenen,
 Volgt hy het Licht, dat klaar hem is verscheenen,
 't Geen hem reeds ging in Paradyslucht voor,
 En baande naar J A C O B A 't minnespoor:
 Die staat verbaafd, zo dra zy hoort ontdekken
 De reden die hem derwaarts komt te trekken,
 Met zyne min, zo teêr, zo trouw als groot,
 En wat het Lot reeds over hen befloot.

J A C O B A, die, als Pallas, koel van zinnen,
 Te lang veracht het huwelyk en 't minnen,
 Haar tyd verslyt in eed'le bezigheên,
 Die 's Moeders vlyt zorgvuldig na komt treên,
 En haare deugd inzuigt met zo veel voordeel;
 In snel vernuft, in wakkerheid van oordeel
 Uitmuntende, en, met aangenaamen zwier,
 In mannelyk bedryf, zo schoon als fier;
 Kan kwaalyk zich tot minnen overgeeven:
 Maar, wordende van hooger magt gedreeven,
 Die niemand hier bencên kan wederstaan,
 Hoort zy zyn klagt en teed're zuchten aan.
 Welspreekens kunst, die alles kan bekooren,
 En van natuur den Minnaar aangebooren,
 Komt nu te pas, en dringt door haar gemoed.
 De Vogelaar fluit vaak zo zacht, zo zoet,

Om 't Vogeltje, tot zyn vermaak, te vangen.
 Zo blyft ze ook in zyn minnestrikken hangen,
 Daar hy ze in 't eind, door zyne deugd, verwint,
 En door al wat een wyze Maagd bemint.
 Ze erkent althans het onbepaald vermoogen
 Der Liefde, heel verrukt en teêr bewoogen,
 Met 's Minnaars kwaal tot in haar hart begaan;
 En, kunnende niet meer hem wederstaan,
 Valt zy, door een beminnelyk ontfarmen,
 Van MOLLEM, van verlangen moê, in de armen;
 En hy verkrygt zo aangenaam een Bruid,
 Die hem verkwikt, gelyk de daauw het kruid.
 Nu mag hy vry zich onbepaald vermaaken,
 De zoete vrucht van zyn gezegend blaaken
 Afplukken, en zyn Bruiloft wyden in.

Zo moet ge eerlang het oogwit van de Min,
 Roemwaarde Twee, in rechtgeäarde Looten,
 Bevestigen, en uwen Stam vergrooten.
 Zo blyve uw naam, uw roem en deugd bekend.
 Zo zy uw liefde een Bruiloft zonder end.

*Verleend den XXVIIIsten van Winter-
 maand, MDCXCVIII.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

J O H A N N E S V I S S C H E R ,

E N J O N G K V R O U W E

K U N I R A V A N H O E K .

D e braave V I S S C H E R zal nu nimmer H O E K ontbeeren,
 In zyne minnevangst en blydschap onverlet.
 Wat wonder dat het al toevloeit naar zyn begeeren?
 Een wyze V I S S C H E R vischt heel zelden achter 't net.
 Geen plaats in 's waereldsrond voldeed ooit zyn verlangen,
 Niets schein aan zyne keur zo aangenaam, zo vry
 Als deeze schoone H O E K , waar in hy blyft gevangen,
 En wiens bekoorlykheid verzacht zyn slaaverny.
 V a n zo volmaakt een H O E K voelt hy zyn borst doorsteeken
 Met wond op wond; terwyl haar lieve lentejeugd,
 Versierd met zo veel glans, zyn minnedrift kan kweeken,
 En voeden zyne ziel met eindelooze vreugd.
 Hier vind hy nu alleen zyn eenigste behaagen.
 Geen *Nieuwer Hoek*, waar op de Vecht roemt en al 't Land,
 Zal ooit, hoe mild het bloeij', zo schoone vruchten draagen,
 Als V I S S C H E R S H O E K , waar in de Liefde weelig plant.
 Gelukkig V I S S C H E R , om uw deugd alom verheven,
 Kweek jonge V I S S C H E R S E N V A N H O E K E N , door uw vlam,
 Waar in, voor eeuwig, met uw gaaven, zullen leeven
 Twee Stammen, lang vermaard in 't koopryk Amsteldam.
 Nu juicht de Vecht en 't Y: niets stroomt hun blydschap tegen.
 Zy wenschen V I S S C H E R , met zyn H O E K , een dubb'len Zegen.

Veriënd den XVII^{den} van Sprokkelmaand, MDCXCIX.

T E R

TER BRUILOFTE
 VAN DEN HEERE
 ABRAHAM HOORENS,
 EN JONGKVROUWE
 KATHARINA LINNICH.

De braave HOORENS, die in vryheid flect zyn jeugd
 Aan de aangenaame Vecht, daar ze aan haar groene boorden,
 Bewaakt van Utrechts Dom, de harten noopt tot vreugd;
 Of schoon als noch de Min en Echt hem niet bekoorden,
 Voekt in zyn ziel, door een verborgen kracht, verwekt
 Een minnezucht, die hem tot vryën noopt en paaren;
 Terwyl hy kwynende zyn minnekwaal bedekt,
 Niet wetende waar hy die veilig zal verklaaren,
 En klaagen daar hy mag verwachten hulp en trooft.
 Niets geeft vernoegen aan zyn rustelooze zinnen;
 't Zy hem de stille nacht, die yders zorg verpooft,
 Geen rust gunne, of de dag doorbreeke aan 's hemels tinnen,
 Hy te Utrecht zoekt vergeefs na d'Oorsprongk van zyn vlam:
 Want haar, die voor zyn liefde en Echt is uitgekooren
 Ter goeder uure, moet hy vinden te Amsteldam;
 Ze is van het Noodlot hem tot eene Bruid beschooren.
 Een hooger magt trekt hem dan derwaarts; en de Vecht,
 Die zilverklaare Vecht, wiens schoonheid meenig griede,
 Volgt HOORENS tot aan haar Gebuurstroom, om zyn Echt
 Van ver te zien, als een Getuige van zyn liefde;

Bb

En

En hem waardeerende, hem, die eerst aan haar boord
Kreeg 't leeven, met zo veel verdiensten hoog gepreezen,
Wenscht zy dat hem aan 't Y een schoone Maagd bekoort,
Nu 't haar mislukt is om zyn wonden te geneezen.

Dit eischt de Liefde van de heufche KATHARYN,
Wiens schoonheid is gepaard met noch veel schooner zeden;
Wiens morgenjeugd blinkt als een lentezonneschyn,
Zo vrolyk van natuur als vol aanvalligheden.

Hy ziet die Schoone pas, of voelt door al zyn bloed,
Dat zy, dat zy het is die hem de ziel doet blaaken;
En blusfchen kan alleen zyn zuiv'ren minnegloed,
En door haar weêrmin hem op aard' gelukkig maaken.

Hy vryt de Maagd: en zy, die onlangs, even fier
De Min braveerende, het ongetrouwde leeven
Ter eere kransfen vlocht beloovende zo dier

Dat zy zou nimmermeer haar vryheid overgeeven,
Vind dit besluit wel haast verydeld, daar de Min
Haar te Utrecht lokt, en maakt bewoogen met de klagten
Des Minnaars, wiens verstand en deugd hy in haar zin

Afmaalt, en 't heil dat ze uit zyn liefde en trouw mag wachten.
Hier worstelt zy vergeefs: haar weêrstand is om niet:
Zy kan geenszins zich voor die magt der Min beschermen;

Terwyl hy over haar gemoed reeds voert 't gebied,
En leert de Fiere in 't eind zich over hem erbarmen,
Om zyn getrouwe min, die zo lang stand behiel.

Hier krygt hy 't heilryk Ja, en op een nieuw het leeven
Met zyn beschooren Deel, zyn Bruid, zyn tweede Ziel,
Die, van een zelfden trek en kuische drift gedreeven,

Hem, door haar vriendlykheid en deugden, ruim zo waard,
Goedaardigheid, verstand, en huiszorg, naar de reden,
Geduurig wezen zal een Paradys op aard',
Dat bloeijen zal in vreugd, in voorspoed, heil en vreden.

Zie

H U W E L Y K S Z A N G E N. 195

Zie nu, Heer H O O R E N S, wat geluk u valt te beurt:
Het vloeit u toe, als uit een overstroomende ader.

Uw lieve L I N N I C H, die u tot een Weêrhelft keurt,
Verlaat, uit liefde, om u haar Vaderstad en Vader.

Zo blyft uw blydschap en genoeg en onbepaald.
Zo kent gy geen en dag als 't licht der zuiv're lonken

Van haar schoone oogen, in uw boezem diep gedaald;
Terwyl 't u is gelukt den haaren meê te ontvonken.

Zo deelt de Lentezon haar vuur aan 't Aardryk meê,
Dat hard en onbeweegd, niet denkende om te paaren,
Word, door het streelen van dat blaakend vuur, gedwee,
Waar voor 't onmooglyk is zich zelve te bewaaren.

Bekoorelyke Bruid, zo tred u alles voor;
De onnozele Natuur leert u van liefde bloozen.

Uw Bruidegom geleyë u langs 't geliefde spoor,
Dat van de Minnegoôn reeds is bestrooid met roozen.

't Word tyd, Gelieven, bluscht en kweekt uw kuifchen gloed:
't Gelukkig uur is van uw bruiloftsvreugd verscheenen,

Daar 't u bereid een stroom van weelde en huwlykszoet:
Gaaf, smaakt de vruchten van uw wenschelyk verëenen;

Terwyl dat alles juicht om d'aangenaamen brand
En 't heilryk Huwelyk van L I N N I C H en van H O O R E N S.

Onze Amstel danst nu met den Vechtstroom hand aan hand.
De Bisschoplyke Stad met haar verheven torens

Bekroont het waardig Paar met zegengroet op groet,
Veel schoone Telgen ziende uit hunne min te moet.

*Veriënd den XXIsten van Zomer-
maand, MDCXCIX.*

O P H E T H U W E L Y K
V A N D E N H E E R E
A B R A H A M V E R H A M M E ,
E N J O N G K V R O U W E
K A T H A R I N A D E N E U F V I L L E .

De Min, die door zyn vuur de waereld houd in stand,
Verwekte zelden een bekoorelyker brand,
Om aangenaam van liefde en zoete hoop te kwynen,
Noch deed ooit Huw'lykszon met grooter glory schynen,
Als in uw harten, ô Gelieven! die zo bly
Uw min hoort toegejuicht van 't Spaaren en het Y;
Die beide best hun stand en handel onderhouwen,
Als ze onderling hun Zoons en Dochters zaamen trouwen.

Gy, Huw'lyksgoden, die de onnozele Natuur
Beschermt, en de eed'le drift van haar voortteelend vuur
Met zegen overstroomt; gy, die de braave Stammen
Van dit roemwaardig Paar, door zuiv're minnevlammen,
Zo heilryk onderhield, dat ze, op een dankb're wys,
Hun Zily're Bruiloften reeds vierden, u ten prys;
Vergunt dat ik, op 't spoor van uwe zegegalmen,
In blyde schaduwen van groene maagdepalmen,
Lauwrier en mirtheblaân, by 't blaakend bruiloftslicht,
Met u, haar liefde mag inwyden door myn Dicht.

V E R H A M M E , in d'eêlsten bloei van zyne lentejaaren,
In minnekwellingen en zuchten onërvaaren,

Die

Die zynen tyd versleet in nutte bezigheên,
 En leerde al vroeg, tot heil van Haarlem en 't gemeen,
 De waarde Koopfortuin omhelzen; voelt zyn zinnen
 Nu van de Min, die hy braveerde, meê verwinnen.
 Maar 't is geen wonder dat zyn hart van liefde kwynt,
 En zuchten leert, zo dra voor zyn gezicht verschynt
 De schoone KATHARYNE, aan d' Amstel aanbeden,
 Om haar bevalligheid, haar zuiv're ziel en zeden,
 Haar minlyke ommegang, die alle harten trekt,
 Haar leevendig verstand, dat zich van pas ontdekt,
 En blinkt, met vriendelyk ontzagh, in 't geestig wezen,
 Daar ze, als een dageraad, is vrolyk opgereezen
 In 's leevens blyde lente en lieve morgenjeugd.
 Zo pronkt een nucht're roos, die zelfs den dag verheugt,
 En, door haar geur en blos, ver boven elk te roemen,
 Den prys der schoonheid strykt als koningin der bloemen.
 Zy, die de Zedigheid en Wysheid volgt op 't spoor
 Met yver, leende nooit aan minneklagten 't oor:
 Haar onverschillend hart bemint, noch haat het vryën;
 Terwyl dat hy verteert aan zyn verborgen lyën
 En vuur, dat, smeulende in zyn borst, breekt eind'lyk uit,
 Van heufche blooheid en ontzagh niet meer gestuit,
 Den teugel vierende aan zyn vlam en minnekwaalen.
 Zo barst een snelle stroom, die binnen zyne paalen
 Om aâmtocht zwoegde, met een onverwacht geweld
 Ten kerker uit, en bruischt al schuimende door 't veld.

Vermaaklyk Spaaren, gy, die met uw groene dreeven,
 Geruste schaduwen en geuren, voed het leeven

198 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Der droeve en kwynenden van liefde, moè gezocht,
 Hen speelevoerende in een lieffelyke lucht;
 Gy zyt getuige van V E R H A M M E S minneklagten,
 Als een die graag zyn leed en lyden woud verzachten:
 Maar al het heilzaam nat van uwen zily'ren vloed
 Heeft geen vermoogen tot verkoeling van zyn gloed.
 Gy moogt uw Voedsterzoon, aan uwe borst gezoogen,
 Gekoefterd en gekweekt, uit hart'lyk mededoogen,
 Een echo strekken op zyn zuchten; maar zyn vlam
 Verwacht van d' Amftelstroom, waar aan zy oorsprongk nam,
 Alleen verkoeling, daar de Liefde op haare wicken,
 Zo dra de dag begint te bloozen en te kriecken,
 Hem heene voert, om in zyn lieve K A T H A R Y N
 Zyn dag, zyn licht, zyn vreugd en leevenszonnescbyn,
 Met veel verkwikkender en aangenaamer stralen,
 Te zien verryzen voor zyn liefde, zonder daalen.

De Beurs van 't koopryk Y, die noch zo onlangs schein
 Al zyn vermaak, en hem trok dikwils derwaarts heen,
 Om 's Vaders Handel, al de waereld omgedraagen,
 Op 's Vaders voorbeeld, met zyn yver te onderschraagen,
 Vergeet hy nu aan 't Y. Geen dierb're schat op aard',
 Noch Koopfortuin is iets hem by haar weérmin waard.
 Haar tegenwoordigheid alleen kan hem vermaaken.*

De Aanminnige verkwikt ter goeder uur zyn blaaken;
 Daar zyn oprechte liefde en zyn gediensfigheid,
 Reeds plaats wint in haar hart, en voor den Minnaar pleit.
 Gelukkige V E R H A M M E, uw Lief, van u verkooren,
 Streeft, by de gaaven van natuur haar aangebooren,

Haar

Haar Kunne in oordeel en verhevenheid voorby,
 Zich niet vergaapende aan een laffe vleyery;
 Terwyl uw Trouw aan haar verdienften opgedraagen,
 Met een standvastig hart, haar zinnen kan behaagen.
 Wat kan uw hoop, uw wensch en min meer tegenstaan,
 Nu haar sneeuw Witte hand u kroont met mirtheblaân,
 En 't u gelukt om in triomf met haar te paaren?
 Nu speelt zy, bly van geest, op haare schelle snaaren,
 Voor uw verliefde ziel; voor u, terwyl uw zin,
 Heel opgetoogen, door haar trouwe wedermin,
 Aan 't zielvervoerende geluid blyft lief'lyk hangen;
 Gelyk Ulyses aan zyn Circes toverzangen.
 Haar schoon muzyk heeft nooit zo zoet, zo zacht gestreelt,
 Hoe zeer geroemd, als nu ze uw min ter eere speelt.

 Gelieven, welk een vreugd mag u voortaan gebeuren!
 Wat lot, wat zaligheên zoud gy voor de uwe keuren?
 Gy ziet uw Bruiloftsdag verwelkomt en onthaald,
 Met zegenwensch op wensch: uw weelde is onbepaald.
 Plukt, plukt de vruchten van uw hoop en zuiv're liefde,
 Tot glory van de Min, die u zo teder griefde,
 Om aan te kweeken uw bekoorelyke vlam,
 Tot heil van Haarlem en 't vermoogend Amsteldam,
 Die, zaamen smeltende hun vreugden en gedachten,
 Met open armen, uit zo waard een Echt verwachten
 Gewenschte Telgen, die van uw bevalligheên,
 Verstand en deugden nooit verbafterd, voor 't gemeen,
 Op hun Grootvaad'ren spoor, grootmoedig moogen leeven.
 Zo moet de Liefde, noch 't Geluk u ooit begeeven.

Vriend den XXIVden van Louwmaand, MDCC.

TER

TER BRUILOFTE
 VAN DEN HEERE
 JOAN VAN LENNEP,
 EN JONGKVROUWE
 ANNA HUGAERT.

De Liefde, deed al lang de waereld zien,
 Dat niemand haar vermoogen kan ontvliên.
 VAN LENNEP mag, gepreezen in zyn wandel,
 Vry, ongehuwd, aanvaarden 's Vaders Handel;
 Zyn yver zien met winst op winst beloond,
 Zich gunstig van de Koopfortuin gekroond:
 Wat is 't? indien hy, buiten hoop van Erven,
 Leeft zonder min, en wedermin moet derven
 Van eene Gaâ, die, weêrgaâloos, zyn jeugd
 Leid in een beemd van zoete weelde, en vreugd,
 Daar hy mag, op een bed van zachte roozen,
 Van doornen vry, al 's leevens zorg verpoozen;
 Gelyk Apol, die 's avonds in den schoot
 Van Thetis zinkt, zyn lieve Mingenoot,
 By wie zyn licht, verflaauwd, kan adem haalen,
 Om 's morgens weêr met grooter glans te praalen.
 Dit overdenkt de braave Jongeling,
 Die zo veel gunst van 's Hemels gunst ontving,
 Ter goeder uur, met zulk een wenschlyk voordeel,
 Een ryk vernuft, en schrandtheit van oordeel,

Een

Een hart, dat nooit schein van de deugd ontäard,
 En alles wat hem maakt een Schoone waard.
 Men ziet, met recht, hem ernstig hier op peinzen,
 En wyl hy is een haater van het veinzen,
 Zo schynt hem straks ten ooge en aanschyn uit
 Een wensch, en hoop op zo volmaakte een Bruid.
 Wat ooit voorheen hem kon vernoeging geeven,
 Nu poogt hy niets, als om getrouwd te leeven.
 Maar Amsteldam, dat zo veel Goelykheên
 Voed in zyn schoot, is voor zyn keur te kleen.
 Een heimelyk gebied, noch nooit begreepen
 Van 't scherpste brein, hoe klaar en fyn gesleepen;
 Een sterke drift, door onnaafpoorlyk vuur
 In 't Paradys gesprooten van Natuur,
 Die d' eersten Man en Minnaar zweefde in de aären,
 Trekt hem, van 't Y, naar 't zielverkwikkend Spaaren,
 Waar aan hy zyn verlangen vind gevoed.
 Die schoone Stroom, zo aangenaam, zo zoet,
 Waar uit de Min haar oorsprongk heeft genoomen,
 Ontdekt wel haast zyn liefde, hoop en schroomen;
 En, kennende in zyn blinkend kristalyn,
 Wel eer op 't Y verliefd, de minnepyn,
 Begunstigt hy zyn wensch. Wat heil, wat zegen
 Voorspelt hy niet den Minnaar, zo verlegen!
 En, eindelyk, zyn heilryk Echtverbond!
 Hy, hangende aan de orakels van zyn mond,
 Streelt bly hier meê zyn zinnen en gedachten.
 Wat mag hy niet verhoopen, niet verwachten,

Ge

Daar

Daar die hem tot een trouwe Noodhulp strekt,
En, met veel gunst, zyn Schoone aan hem ontdekt?
Nu staat hy stom, verbaasd en opgetoogen,
Aanschouwende de kracht van ANNAAS oogen;
Die oogen, daar een glans en gloed in speelt,
Niet van een aardfch, maar hemelfch vuur geteeld,
Die zelfs den dag verheugen met haar lonken;
Daar ze alles kan verlieven en ontvonken,
Gelyk de Lentezon de minzieke Aard'.
Maar ze acht geenszins haar weêrliefde iemand waard,
Als of haar 't lot nooit huw'lyk had beschooren,
En zy zo schoon was om zichzelf gebooren.
Dies kreunt zy zich aan 's Minnaars klagt, noch smart;
Terwyl dat hy haar aanbid in zyn hart;
Haar, zo volmaakt van geest, verstand en zeden,
Welleevenskunst, verbonden aan de reden,
En deugd, die uit haar voeglyk aangezicht
Straalt vriendelyk, met een bekoorlyk licht.
Wat doet hy niet, om haare fiere zinnen,
Door zyne trouw en dienften, te overwinnen?
Hoe meer dat zy voor zyn gebeden vlucht,
Hoe meer dat hy haar volgt, met zucht op zucht;
Gelyk de schaduw 't licht der zonnestraalen,
Om eenmaal van haar hart te zegepraalen.
't Gelukt hem: hy gaat fryken met den buit,
Verkrygende zo schoon, zo lief een Bruid;
Een Bruid, die vol van vuur, vol geeft en levens,
Voed al zyn lust en zyn verlangen tevens;

Een

H U W E L Y K S Z A N G E N. 203

Een Bruid, recht zo, gelyk hy met verstand
Heeft afgebeên van 's Hemels gunst en hand.

Heer Bruidegom, wat Zangnimf kan waardeeren
Uw heilryk lot? Nu moogt gy triomfeeren,
En kusen, aan den minnelyken mond
Van uw Pandore, uw kwynend hart gezond.
De morgen van haar jeugd, pas doorgebrooken,
Ziet gy voor u zo aangenaam ontlooken;
Voor u alleen, gelyk een Lentezon;

Terwyl een gloed, ontfonkt aan 's leevens Bron,
Haar zinnen noopt, om uwe min te onthaalen,
Te omhelzen met een vreugd, niet af te maalen.

Nu juicht het Y en 't Spaaren, hand aan hand,
Die, voelende den weêrfchyn van uw brand
In hunne kil, op 't zoch van 't water dansen,
Waar in de glans speelt van uw bruiloftskransen,
Terwyl dat zy, met zegengroet op groet,
Uw Echtverbond zacht stroomen te gemoet.

Roemwaardig Paar, van ééne vlam ontfteeken,
Nooit moet u min, noch wedermin ontbreken,
Noch alles wat een heilryk huw'lyk maakt!

Zie, hoe voor u het licht van Hymen blaakt,
Zo zegenryk, als 't immer heeft gescheenen.
Ga, pluk de vrucht van uw volmaakt veréenen.
Kweek Telgen aan, die, op haar beurt en tyd,
Den roem der Beurs verftrekken onbenyd;
Waar in uw Naam, uw Echt en Stam mag bloeijen,
Zo lang de Zee zal om den Aardkloot vloeijen.

Vrienden den XIVden van Lente maand. MDCC.

Cc 2

TER

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

J O A N D E R U U S S C H E R ,

E N J O N G K V R O U W E

M A R I A T E Y L E R .

Zou de Min niet triomfeeren,
In zo schoon een lentetyd,
En de jeugd het minnen leeren,
Daar zelfs Aarde en Hemel vryd;
Yder binden, yder leiden,
Aan een aangenaamen band,
Niet te scheuren, noch te scheiden;
Hart in hart, en hand aan hand
Zaamen smelten, zaamen voegen,
Met een onbepaald genoeg?

Recht: zy is 't alleen, ja zy,
Die de Waereld, door het paaren,
Door zo lief een slaaverny,
In het Menschdom moet bewaaren;
Zy, die 't zegenryke vuur,
Dat eer de ongewyde handen
Van Prometheus stond zo duur,
Onöphoudelyk doet branden,
En in eeuwig wezen houd,
Van Natuur haar toevertrouwd.

Heer

Heer de R U U S S C H E R voelt zyn zinnen,
 Eindelyk door deezen gloed
 Meê ontsteeken en verwinnen,
 Zweevende door al zyn bloed,
 Klaarder straalende door de oogen
 En zyn wezen, als de dag,
 Als het licht aan 's hemels boogen;
 Eerende, met diep ontzagh,
 Het vermoogen van de liefde,
 Die zyn hart gevoelig griefde.

Ja zy trof hem zo gewis,
 Dat nu zyn gedachten strekken,
 Om al Mins geheimenis
 In haar oorsprongk klaar te ontdekken,
 Die eerst, met het Vrouwebeeld,
 In een nis van goude straalen,
 Daar een hemelgloed in speelt,
 Kwam op 't aardryk nederdaalen:
 En dit goddelyke licht
 Opent zyn verliefd gezicht.

Laat Narcisfus zyn gepreezen,
 Om zyn schoonheid, als de zon,
 En 't bekoorelyke wezen
 Spieg'len in een waterbron,
 Van Nimf Echo niet te grieven;
 Laat hy, zonder hoop, en roem,
 Op zich zelve dwaas verlieven,
 En verand'ren in een Bloem,
 Die, by bronnen, en by beeken,
 Noch schynt eige min te kweeken:

Heer de R U U S S C H E R, wiens verstand,
 Deugd en gaaven elk bekooren,
 Schoon in zo volmaakt een stand,
 Als Narcisfus was, gebooren,
 Niet op eige min verzot,
 Kwynt, van eed'ler drift gedreeven,
 Teder, om 't geliefd genot
 Van een Beeld, alom verheeven.
 Maar, wie is die schoone Maagd,
 Die hem boven elk behaagt?

T E Y L E R, is 't die hem doet blaaken,
 T E Y L E R, die zyn ziel alleen
 Kan bekooren en vermaaken;
 T E Y L E R, vol bevalligheên,
 Ryp van oordeel, ryk van zeden,
 Van vernuft, van deugd en geest,
 Vast gegrondvest op de reden,
 Schoon van leeden, schoon van leeft,
 Heusch, en, boven haare jaaren,
 Reeds in huisbewind ervaaren.

Zulk een Schoonheid, alles waard,
 Met geen schatten op te weegen,
 Noch te wiss'len met al de aard',
 Krygt zyn min met zo veel zegen;
 Daar zy, meê in 't hart gewond,
 't Lang gebeden Ja laat slippen
 Van haar minnelyken mond,
 En bekoorelyke lippen;
 't Ja, dat als een hemeldouw
 Vloeit, en vestigt zyne trouw.

Nu kan niets uw min weêrstreeven,
 Noch uw vreugd, ô heilryk Paar!
 In de lente van uw leeven,
 In de Lente van het Jaar;
 Die uw Bruiloft in komt wyën,
 Met haar eerste jeugd en groen,
 Dat alle oogen kan verblyën,
 In dit minnende saizoen,
 Waar in Venus wierd gebooren,
 Die uw liefde noopt met spooren.

Blyde Bruidegom en Bruid,
 Mild met 's Hemels gunst beladen,
 Voor uw voeten groent het kruid,
 Mirthe- palm- en roozebladen.
 Alles schynt een Paradys.
 Hoor den Leurik kwinkeleeren,
 Zingende, op een minnewys,
 Uw gezegende Echt ter eeren;
 En de blonde Mei verscheen
 Nooit zo vroeg, noch schoon voorheen.

Ziet de Zon meê bruiloft houwen,
 Die het teelzieke aardryk kust.
 Plukt de vrucht dan van uw trouwen;
 Leeft in eindelooze lust;
 Wilt uw braaven Stam vergrooten,
 (Stam, om zyne deugd vermaard,
 Daar gy beide uit zyt gesprooten;)
 Met een Zoon, van eed'len aart,
 Eer de Zon, met vruchtb're straalen,
 Weêr in 't Lentekleed zal praalen.

Vriend den XI^{den} van Grasmaand, MDCC,

TER

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

D A N I È L H O O R E N S
C O R N E L I S Z .

E N J O N G K V R O U W E

M A R G A R E T A B L O K .

Men ziet de Min veelmaal ten troon van 't hart geraakt,
 Met welk een ernst ook van een fiere maagd gewraakt,
 Die, als een B L O K , schynt ongevoelig voor de klagten
 Eens minnaars, wetende van deernis noch verzachten,
 Tot dat zy eind'lyk, om te paaren van Natuur
 Geschapen, voelt de kracht van haar alvoedend vuur:
 Gelyk de moeder de Aard' genoopt word tot verëenen,
 Als Febus lentezon dringt door haar aad'ren heenen,
 De harde boezem zacht ontklaart van lieverleê,
 Tot zy gevoelig haar gezicht, uit minnewee,
 Ten hemel slaat, om zich te baak'ren in de stralen
 Van zynen gloed, en hem met wedermin te onthaalen.

Zo

Zo schoon een lot valt u, Heer HOORENS, meê te beurt;
 U, die een Voorwerp, zo volmaakt, hebt uitgekeurt,
 En, zo verstandig als standvastig in uw vryën,
 't Gewenschte loon geniet van uw verborgen lyën.
 Uw edele inborst, vlyt, oprechte trouw en deugd,
 Die steeds het licht was en de leidstar uwer jeugd,
 Geduurig blinkende in uw eerlyken wandel,
 Geroemd, bemind, geächt, gezegend in uw Handel,
 Is waardig zulk een Schat en roemenswaarde Bruid,
 Waar in de huiszorg munt, met zo veel deugden, uit:
 Een aangenaam gezicht, een voeglykheid van wezen,
 Dat klaar de deftigheid geeft van haar ziel te leezen,
 Gehuisvest even schoon in 's ligchaams schoone leeft,
 Zo ryzig van gestalte als zacht van aart en geeft.
 Met welk een vriendlykheid, met welk een groot vermoogen,
 Houd zy uw zinnen door die gaaven opgetoogen!
 Gy denkt niet meer aan uw geleden minneleed.
 O neen! zo trouw een dienft, zo onvermoeid besteed,
 Acht gy een oogenblik; terwyl 't u mag gelukken,
 Met zulk een wederzyds genoegen, af te plukken
 De lieve vrucht van uw verlangen, hoop en vreugd;
 En, door uw smeeken, in den zomer van uw jeugd,
 Op geene losse min gegrondvest, ryp van reden,
 Uw BLOK, weleer verhard, te buigen en te kneeden,

210 H U W E L Y K S Z A N G E N .

Als leenig wafch , waar in een gloed van weêrmin speelt.
 Pigmalion kon zyn yvoore Blok , zyn Beeld,
 Zo koud als ys , dus door gebeden , en 't ontfarmen
 Der Huwlyksgoden , met zyn minnevuur verwarmen ,
 Bezielen , blaaken , doen verlieven , en verblyd
 Zyn bruiloft vieren met een welluft onbenyd.

Zo zegenryk een vlam weid vrolyk door al de aären
 Van uw ontvonkte BLOK , genegen om te paaren:
 Nu vind ze in uwe trouw een aangenaame ruft ,
 En in uw liefde haar vermaak , haar zoetste luft ;
 Uw liefde , die zich als een Ceder op mag beuren ,
 Van zynen wortel niet te scheiden noch te scheuren.

O eensgezinde Twee ! zo bloei , zo groei uw vlam
 In Telgen , tot sieraad van uw geroemden Stam ,
 Die eeuwig moogen , ryk begaafd met deugd en zeden ,
 Als hunne Vader , en Grootvader Blok , befteden
 Haar vlyt en yver voor het heil der Koopvaardy ,
 En 't algemeene nut , der Koorenbeurs aan 't Y.
 Zo zy uw Trouwverbond gezegend naar zyn waarde !
 Leeft lang , leeft vrolyk in een Paradys op aarde ;
 Daar alles juiche , en wyde uw blyde Bruiloft in ,
 En 's Hemels Rechterhand bevestige uwe min.

*Veréend den VIII^{sten} van Oogst-
 maand , MDCC.*

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

ABRAHAM DE CRAAMER,

EN MEJUFFROUWE

JOHANNA VAN VREDENBURG.

Heer DE CRAAMER, heel verlegen
 Om een Huiskleinood, zoekt vast,
 Onder 's Hemels milden zegen,
 Als 't een schrander CRAAMER past,
 By zyn kennisten en vrienden,
 Of hy 't eind'lyk naar zyn zin;
 Van 't geluk geleid, mogt vinden,
 Diep getroffen van de min.
 Maar wat lot is hem beschooren!
 Hy vind aan het koopryk Y
 Niets dat kan zyn hart bekooren:
 Welke waaren van waardy
 Zich ook opdoen voor zyne oogen;
 Niets staat hier DE CRAAMER aan,
 Die niet gaerne was bedroogen,
 Als van oordeel wel beraân,

D d 2

Om

Om zyn heusheid, waard gepreezen,
Van oprechte trouw en deugd,
Die steeds uitblonk in zyn wezen
Van zyn allereerste jeugd.
Hy, die geene hoop laat vaaren,
Trekt in 't eind van Amsteldam
Naar het Haarelemmer Spaaren,
Of hy daar zyn wensch bekwam.
Na veel onrust, na veel zorgen,
Na veel oorlogs in zyn ziel,
Van den avond tot den morgen,
Die zyn zinnen onderhiel,
Mag hy zyn gewenscht verlangen,
En dat onwaardeerlyk goed,
In een V R E D E N B U R G ontfangen,
En de rust van zyn gemoed.
V R E D E N B U R G, waar uit al tevens
Glory, glans en luister straalt,
Vol van deugd, vol geest en levens,
Naar waardy nooit afgemaald,
Laat D E C R A A M E R vrolyk binnen,
Die hier vind al 't geen hy zocht,
En geduurig zal beminnen,
En waardeeren, nooit bekocht.
Na veel smeeken en gebeden,
Gaat hy stryken met den buit,
Buit zo vol bevalligheden.
Raad wat is 't? een schoone Bruid,

H U W E L Y K S Z A N G E N. 213

In zyn hart reeds hoog verheven.
Zulk een schat dient in de kraam
Van D E C R A A M E R, die het leeven
Geenszins is zo aangenaam
Als het vriendelyk vermoogen
Van haar aanschyn en gelaat,
Lippen, boezem, hals en oogen,
Frischer als de dageraad,
Blyder als de zonnestraalen;
Daar zy hem met wedermin,
En met kusjes komt onthaalen,
Eens van liefde, ziel en zin.
Gaat, elkanders smart dan heelen,
Braave Twee, en voor uw Stam,
Wyze en wakk're C R A A M E R S teelen,
Zegetekens van uw vlam;
Daar uw gaaven in herbooren,
Blinken moogen, u ten prys.
Niets moet uw geluk verstooren.
Gaat, om 't Liefdeparadys
Van uw huw'lyks lekkernyën,
Mild gezegend, in te wyën.

*Vriend den VIIden van Herfft-
maand, MDCC.*

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

J A C O B V A N V O L L E N H O V E N ,

E N J O N G K V R O U W E

E N G E L T J E P A L M .

Bruigom, zie den dag verscheenen;
Dag, meer waard voor uw gezicht
Als uw eerste levenslicht,
Dag, waar op gy zult verëenen
Met een ENGEL van een maagd,
Die de deugd in 't aanschyn draagt.

Dag, die u doet triomfeeren,
Dag, die, lang van u verwacht,
Zal, voor noch veel schooner nacht,
Naar uw wenschen en begeeren,
Om uw min ten dienst te staan,
Nu veel vroeger onder gaan.

Zie, Apol daalt ondertusfchen:
Hy verlangt zo wel, als gy,
Naar de minnelekkerny,
Om in Thetis schoot te blusfchen
't Minnevuur, hem ingeplant,
Nu op 't hevigst van zyn brand.

Gy,

Gy, gy moogt nu, zonder schroomen,
 Uwen Bruiloftsnacht verheugd,
 Als den Voorboô van uw vreugd,
 Juichende verwellekoomen;
 En, schoon donker van gelaat,
 Zy hy u een Dageraad.

Ga dan uwe Bruiloft vieren
 Op het kuische Bruiloftsbed,
 In uw welluft onverlet:
 Venus hoeft het niet te fieren:
 Hier 's een ENGEL, die het zal
 Glans byzetten overal.

Laat de Maagderei vry roozen,
 Mirth en lauw'ren, hand aan hand,
 Strooijen om uw Ledekant,
 Daar ze elkanderen verpoozen,
 In de Beurtzang, bly van galm:
 't Is op 't schoonst versierd met PALM.

PALM zal nu uw hart vermaaken,
 Meerder als de daauw het kruid.
 Koele PALM is zelfs de Bruid,
 En door uwe vlam aan 't blaaken.
 Ga, en kus uw hart gezond
 Aan uw PALM s verliefden mond.

*Verleend den Vlen van Zomermaand,
 MDCCI.*

TER

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

N I C O L A U S B I D L O O ,

DER MEDICYNEN DOCTOR,

E N J O N G K V R O U W E

C L A S I N A C L O E S .

D e schrand're B I D L O O , die, ver boven zyne jaaren,
 Blinkt, als een Feniks van zyn braaven Stam, aan 't Y;
 Dat licht, uitmuntende in 't geheim der Artzeny,
 Tot heil der kranken, zo gelukkig als ervaaren;

Die nutte kunsten met geleerdheid weet te paaren,
 't Penfeel en Snaarenspeel aan zyne Poëzy;
 Blaakt om zyn Daphnes min als een Apol, daar zy,
 Van vluchten moê, verfiert met mirth zyn lauwerblaären.

Beroemde B I D L O O , zulk een schoone Bruid wel waard,
 Met u gelyk van naam, van zeden, geeft en aard;
 Haar vriendlykheid zal steeds uw liefde voedsel geeven.

Zo' wacht ge eerlang een Zoon van uw C L A S I N A A S jeugd,
 Daar Grootvaâr B I D L O O S naam, geleerdheid, kunst en deugd,
 Uwe, en haar gaaven, hoog geroemd, in zullen leeven.

*Verüend den XXſten van Slagt-
 maand, MDCCI.*

T E R

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
HENRICUS RUYSCH,
DER MEDICYNEN DOCTOR;
EN JONGKVROUWE
ZIBRECHTA VAN NECK.

De Liefde, bindende 't Heelal aan haare wetten,
Bezwykt niet voor 't geluid van naare moordtrompetten.
Of schoon een krygsörkaan woed over zee en land,
En de oorlogstoorts in 't hart van 't schoone Europa brand;
Zy laat zich echter nooit in haar gezagh bepaalen,
Om over alles, waar 't haar lust, te zegepraalen,
Den sterksten dwingende om in haar gareel te gaan.
Mars zelfs, hoe trots van zin, bid zyne Venus aan,
Geleerdheid moet meê voor haar alvermoogen zwichten,
En de allerschranderste ten doel staan voor haar schichten.

Heer Ruysch draagt thans het juk van haare heerschappy.
Die jeugdige Eskulaap, doorleerd in artseny,

E e

't Geen

't Geroemde spoor van zyn Heer Vader, in 't geneezen,
 Verftandig volgende, om zyn yver hoog gepreezen,
 Voelt zyne vryë ziel meê fchielyk overheerd,
 Die, aan een minnekoorts, al zuchtende, verteert.
 Wat baat zyn kennis nu, en duizend fchrand're vonden,
 Om door 't verborgenft van de Kunft, op vaste gronden,
 Te dringen, en Natuur in 't diepft van 't ingewand
 Te aanschouwen? 't Zwak geftel van's menschen broozen ftand,
 Dat, door een noodgeval, moet tot zyn oorsprong keeren,
 Te fterken, of daar van veel onheil af te weeren?
 Terwyl hy zelve zucht, en mist in zyne pyn
 Een tegengift voor 't fterk inkankerend venyn.
 Ga heen, Geneesheer: ga, voorschryf vry aan de kranken
 Een levenswyze, fap, en hartverkwikb're dranken:
 Voel pols, voel aderslag, verlicht een anders fmart,
 Die zelve, buiten raad, uw kwaal gevoelt in 't hart.
 Zo word gy dan gewaar, dat voor het minnelyën,
 Gelyk als voor de dood, geen kruid noch artzenyën
 Te vinden zyn, terwyl de Kunft hier zelve fuft,
 En liefde liftig vormt in 't edele vernuft
 Alleen denkbeelden, die uw zinnen voeren speelen
 Op 't Lieve Voorwerp, dat uw minnewond moet heelen.
 Die Meesteres is uw Z I B R E C H T A, groot van geest,
 Zo vriend'lyk van gelaat als oogen, fchoon van leeft,

En

En zeden, die alom voorbeelden moogen strekken,
 Gelyk haar heusheid, trouw en deugden, zonder vlekken;
 By elk in achting om de gaaven van haar ziel,
 En al wat immermeêr aan 't manlyk oog geviel
 In 't geestig vrouwebeeld, waar meê gy poogt, gedreeven
 Door een verborgen drift en trek, gepaard te leeven.
 Geen wonder dan, dat gy om haar u zelf verkwynt,
 En hoopt op weêrmin, van verlangen afgepynd,
 Hoe zeer de schoone Maagd vlucht voor uw minneklagten,
 Geduurig weigerende uw lyden te verzachten.
 Zo treurde Apol, die eerst de kracht der kruiden vond,
 Van Daphnes schoonheid in zyn hart te zwaar gewond,
 Die sneller, als de wind, ontvluchtte zyne liefde.
 Maar de onweêrstaanb're Min, die u de borst doorgriefde,
 Ziende u vernederd voor zyn trotsche moogenheên,
 Helpt u dan, eindelyk, door smeekende gebeên,
 En een standvastige gediensfigheid, de zinnen
 Van uw Z I B R E C H T A, na veel tegenstand, verwinnen;
 Die, al te schuw voor uw oprechte liefde en trouw,
 Krygt van haar minnehaat, ter goeder uur, berouw;
 Terwyl die Dwinger van al de Aard, door zyn vermoogen,
 Haar uw verdiensten doet erkennen, en haar de oogen
 Verlichtende, klaar zien, dat ze, al te fier van zin,
 Te lang afkeerig was van 't paaren en de min.

E e 2

Hy

Hy scheidt in haare ziel een ander vuur en leeven,
 Om tevens 't vriend'lyk Ja u, met haar trouw, te geeven.
 Gy dankt de Liefde, die al 't menschdom houd in stand,
 En 't lieve leeven kweekt door een geheimen brand,
 Bekennende dat hy kan kwetzen en geneezen.

't Gaat wel: uw min is nu verloft van hoop en vreezen:
 Uw Daphne vlucht niet meer, Heer R U Y S C H: gy wint het veld,
 Daar zy houd stand, en valt in de armen van haar Held,
 En onder uw lauwrier mengt palm en mirthebladen.
 Zy, reeds met haare kwaal en minnesmart beladen,
 Smeeckt u om hulp; en, van uw raad geheel voldaan,
 Neemt ze u in de eyge smart tot haar Geneesheer aan.
 Dit was uw hoop, uw wensch: gy hebt ze nu verkreegen.

Ga, oeffen nu uw kunst: niets houd u meerder tegen.
 Verlicht haar lyden: kus aan haaren zachten mond,
 Uw minnewonden, en haar kwynend hart gezond.

De Hemel doe een stroom van voorspoed eeuwig vloeijen
 In uw gelukkige Echt, en, door veel R U Y S C H E N, groeijen
 Uw liefde, uw lust en vreugd, waar door uw braave Stam
 Blyft vast gegrondvest, en in achting te Amsteldam.

*Veriend den VIII^{ten} van Zo-
 maand, MDCCII.*

TER

TER BRUILOFTE

VAN DEN HEERE

JAN VANDEN BERG,

EN JONGKVROUWE

MARIA NIEUWPOORT.

De Min, ten trots van Mars, kan alles overheeren.

Die Held doet wonderen de heele Waereld door.

Hy baant thans door een BERG zich zelf een zeker spoor,
Om van een Sterkte, lang te fier, te triomfeeren.

Schoon NIEUWPOORT durft zich kloek, met wys beleid, verweeren,
't Is noch vergeefs: hy komt haar met zyn wapens voor,
En krygt, door VANDEN BERG, die listig vleid, gehoor,
Daar 't NIEUWPOORT opgeeft, met verdrag, aan zyn begeeren.

Zo plant de Liefde dan in NIEUWPOORT zyn banier;
In NIEUWPOORT, die met palm, met mirth en lauwerier,
Haar Overwinnaar kroont, tot zyne deugd genegen.

Zo gaat dan VANDEN BERG heen stryken met den buit;
Daar elk hem wenscht geluk met zulk een schoone Bruid.
Zo bloei zyn Stamhuis steeds in NIEUWPOORT, door Gods zegen.

*Verdend den XXIV^{ten} van Hooi-
maand, MDCCII.*

E e 3

TER

T E R B R U I L O F T E
 V A N D E N H E E R E
 J A N M A R C E L I S ,
 E N J O N G K V R O U W E
 E L I Z A B E T V A N L E N N E P .

G y ziet, Heer Bruidegom, uw Huwlyksdag verscheenen,
 Dag, d'allerwaardigsten van uwen leevenstyd,
 Dag, die u zal met schoone E L I Z A B E T verëenen
 Voor 't heilig Echtaltaar, de afgunstigheit ten spyt.
 Minerve en Junoos wrok kan Paris niet beletten,
 Dat hy met Helena, de schoonste uit Grieken, paart.
 De Liefde laat zich niet bepaalen noch verzetten;
 Zy maakt, doordiensten, zich zo groot een Schoonheid waard.
 Wat kunstig dichtpenseel is 't mooglyk af te maalen
 't Geluk, dat uwe min voert boven alles heen?
 De goude Zon schynt nu voor u alleen te straalen,
 En heel het aardryk voor uw groote vreugd te kleen.
 Geen wonder, daar uw min, zo trouw, oprecht en teder,
 Verwon het fierste hart, dat lang u tegenstond.
 Zo valt een eikeboom, door slag op slag, ter neder,
 Hoe hoog verheven, en hoe diep in de aard' gegrond.

Elk

Elk meent, om 't Bruiloftslot, dat voor u is beschooren,
 Waar uit een milde stroom van zegen voor u spruit,
 Dat ge onder het Gestarnt' van Venus zyt gebooren,
 Terwyl ge een Maagd, zo schoon als Venus, krygt tot Bruid;
 Een Maagd, die lang zo koel en schuw voor min bleef leeven,
 Om dat Kupied', als hy haar borst, met vlam op vlam,
 Te ontsteeken dacht, steeds door ontzagh te rug gedreeven,
 Haar, vol vergooden glans, voor zyn vrouw Moeder nam.
 Op zulk een dooling mogt die Fiere zich verheffen;
 Tot dat Dione zelf haar Zoon hier in verlicht,
 Hem leerende haar hart, met voordeel, recht te treffen;
 Haar hart, dat voor gebeên, noch trouwe diensten zwicht.
 Noch stond Kupido lang verward en opgetoogen
 In al den luister van 't aanminnige gelaat,
 De verf van mond en hals, het licht der blinkende oogen,
 Den zwier van 's ligchaams leeft, op voegchelyke maat;
 Als of op nieuw ontvonkte in zyn verbaasde zinnen
 De gloed, die hy welëer om Psyche heeft gevoeld:
 Doch poogt, in 't eind, voor u alleen haar te overwinnen,
 En kwetst haar boezem, daar hy lang op heeft gedoelt.
 Zo moet een vlugtig Hart, vermoeid van wederstreeven,
 In 't groene mirthebosch beneepen en bezet,
 Zich, kwynende aan zyn wond, den Jaager overgeeven,
 Die op een veldklaroen zyn zegepraal trompet.
 Uw Lief, uw Leevenslust, die onlangs uwe klagten,
 En minnezuchten heeft geslaagen in den wind,
 Verhoort uw bede, en is veranderd van gedachten,
 Daar zy uw liefde kroont, uw trouw en deugd bemind.

Zo

224 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Zo word een Stuurman, die het alles gaf verlooren,
 Na dat een zwaare Orkaan zyn schip rammeide op zee,
 Den bulderenden wind bedaarde, op nieuw herbooren,
 Daar zyn gefchokte kiel land op een zachte ree.
 Al wat de vreugde, weelde, en welluft aan kan kweeken,
 Verfchynt nu aan den rei der blyde Minnegoôn.
 De blonde Hymen heeft de Bruiloftstoorts ontsteeken,
 En nimmermeer blonk hy zo fierlyk, noch zo fchoon.
 Hy komt, uw Echt, uw min ten dienst, voor u bereyën
 Het langgehoopte zoet, en baant u 't vrolyk spoor,
 Waar langs ge uw lieve Bruid naar 't ledekant moogt leyën:
 Ga, volg hem: zie, hy licht en treed u luchtig voor.
 Uw Huwlyksdag, die thans zo heilryk heeft geblonken,
 Is reeds geweeken voor veel aangenaamer nacht.
 Uw Schoone noopt u zelf door vriendelyke lonken.
 Ga, Heer MARCELIS, en vermeerder uw Geflacht.
 Wie kan uw aardfch geluk en weelde recht waardeeren,
 Daar 't alles juicht uw liefde en bruiloftsvreugd ter eeren!

*Veriend den VIIIſten van Wyn-
 maand, MDCCII.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

D I O N Y S O O R T M A N ,

E N J O N G K V R O U W E

M A R I A N O O R T D Y K .

De groote Bouwheer, om 't Heelal in stand te houwen,
 Wyde, op het schel muzyk der Eng'len, 't heilig trouwen
 Van 't allereerste Paar, met zegenwenschen, in;
 En op den blyden galm van min en wedermin
 Ging 't gantsche Paradys ten dans; en al wat leeven
 Ontfing is straks gezind die bruiloft na te streeven:
 Wyl 't leevenlooze zelfs van minneweelde gloeit,
 De kruiden en 't geboomt', van 't zilver nat besproeid,
 Daar 't vruchtbaar vloeit en spruit uit twee paar heilige aad'ren,
 En Leevenwekker speelt door telgen en door blaad'ren,
 Haar kruinen buigen naar de weêrgade, eens geëard.
 Wat manlyke inborst wenscht dan niet te zyn gepaard,

Ff

Ter-

Terwyl dit zuiver vuur, in eeuwigheid gepreezen,
 Afftraalt van God, en noch al 't Aardryk houd in wezen?
 De sterkste is krachteloos, zo dra het Vrouwebeeld,
 Met haar geliefden glans, door al zyn aad'ren speelt,
 En, opgetrokken door een wonderlyk vermoogen,
 Een Paradys ontdekt in twee bekoorlyke oogen.

Heer OORTMAN, heel ontvonkt van dit gewyde vuur,
 Volgt meê de wetten der alteelende Natuur,
 Zyn boezem voelende, om een trouwe Weêrgaâ, blaaken.
 Niets kan hem, buiten dit, verwond'ren, noch vermaaken.
 Hy schuw't al wat voorheen zyn zinnen wel geviel.
 Zyn min doelt op NOORTDYK, de Noordstar van zyn ziel.
 Niets kan zyn driften, noch zyn wenschen meer bepaalen.
 Zo brengt de Lentetyd, met zyn vergode straalen,
 De warmte en 't leeven in de borst der jeugdige aard'.
 De oprechte Minnaar, om zyn deugden, dubbel waard
 Zo schoon een Bruid, verlaat, van zyn geluk gedreeven,
 De Bisschoplyke Stad, om 't Voorwerp van zyn leeven
 Aan 't Y te vinden, daar ze, om haaren glans en deugd,
 Vernuft en zedigheit, een voorbeeld strekt der jeugd.
 Al wat Natuur ooit in een maagd schiep, met veel voordeel,
 Schonk ze aan MARIA, daar een schrandereid van oordeel,
 Geâard naar haaren Stam, in uitblinkt door het licht
 Van haar bekoorelyk en vriendelyk gezicht.
 Geen wonder dan dat hy, op zo veel ryke gaaven
 Verliefd, standvastig blyft om haare weêrmin slaaven,
 En zucht van dat de Zon aan de Oosterkimme blinkt,
 Tot dat, in 't West, haar glans en gloed in zee verzinkt.

Zo

H U W E L Y K S Z A N G E N. 227

Zo kwynt het lentekruid in weiden en in dalen,
Als 't, van het zomervuur gezengd, poogt aâm te haalen.

Hy smeekt den Hemel, en zyn Schoone om wedermin.
Zyn bede word verhoort: zyn lieve Zielsvrindin
Geeft hem haar hart en hand, in 't eind met hem bewoogen,
Getrokken zynde door de kracht van 't Alvermoogen.
Ze erkend zyn gaaven, trouw en dienften, liefde en vlyt;
Terwyl haar huwlyksmin word plegtig ingewyd.

Gelieven, mengt dan t'zaam uw zielen en uw zinnen,
Door een gelyken trek tot paaren en beminnen;
Door eene liefde, die, spyt afgunft, ramp en nood,
Geduurig groeiende, is veel sterker als de dood:
Zo zy uw Huw'lyksband te scheuren, noch te scheiden.

De Alzegenaar, die thans maar een maakt van u beiden,
Stort', op uw wensch'lyke Echt, zo milden hemeldouw
Van vruchtbarren zegen, als hy gaf aan de eerste trouw.
Zo moet uw liefde in vreugd, geluk, en vrede bloeijen,
Geveiligd voor gevaar, schoon de oorlogswinden loeijen;
En gy elkander zyn tot blydschap, hulp en trooft,
En, wezende afgeleefd, herleeven in uw Krooft.

*Verleend den XXIVsten van Gras-
maand, MDCCIII.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

I S A A C C O O L B R A N T ,

E N J O N G K V R O U W E

K L A R A V A N H A R N .

G y hebt uw K L A R A dan, uw Hartvriendin verkreegen,
 Zo lang van u gewenscht, zo lang van u verwacht,
 Heer C O O L B R A N T ? niets staat uw verlangen meerder tegen,
 Sints ge edelmoedig weêr hervatte uw minnekragt;
 Als of gy vast besloot in uw verliefde zinnen,
 Dat Gods besluit haar voor uw huw'lyk schiep op aard;
 Voor u, standvastig in het paaren en beminnen,
 Nooit voor een onweêrvlaag van weigering vervaard.
 Gy mogt uw minnehoop met liefelyke stralen,
 Nu eens aan 't ryzen, dan, door 't grimmen van de nyd,
 Een vyandinne van de deugd, zien kwynend daalen,
 Gy, echter, zegepraalt gelukkig, door den tyd.
 Zo blyft de goude zon bevryd voor damp en vlekken,
 Schoon dat een duift're wolk, op 't midden van den dag,
 Haar onbesmetten glans komt voor een poos bedekken;
 Zy breekt 'er door, en blinkt veel schoonder als ze plag.
 Uw

Uw *Klaare* Minnezon, nu gloryryk gereezen,
 Ten toppunt van geluk, spreid haare stralen uit
 In het aanvallige, in het vriendelyke wezen,
 O braave Bruidegom, van uw schoonöogde Bruid;
 Uw zuiv're *KLARE*, om haar geslacht en deugd verheven,
 Zo heusch, oprecht en trouw, als ongeveinsd van aart;
 Uw zuiv're *KLARA*, die van God u is gegeven,
 Uw minnezorgen en uw moeite dubbel waard.
 Een vrucht, hoe schoon voor 't oog, zal walgen aan het harte
 Als zy van zelve rolt den minnaar in den mond.
 Men houd in achtig 't geen men krygt met moeite en smarte.
 't Goud had geen waarde als 't niet geploegt wierd uit den grond.
 Dit kunt gy thans zo klaar als 't daglicht ondervinden,
 Daar gy, na zo veel last, geniet zo groot een lust,
 Gelyk de zee, die, lang beroerd van felle winden,
 Weêr zacht en effen vloeit in ongestoorde rust.
 Wat schynt uw bruiloftsdag u aangenaam in de oogen,
 Van yder toegejuicht, en u zo wellekoom!
 't Is al met u verheugd: de blydschap, voortgevloogen,
 Roemt op uw huw'lykslot aan uw Geboortestroom,
 Daar zy om Rotterdam zo weelderig komt vloeijen,
 En kaatst een bruiloftstoon te rug aan 't vrolyk Y,
 Uw *KLARAAS* Voedsterwieg, die uwe min deê groeijen.
 De Purmer was noch nooit zo groen, zo frisch, noch bly,
 Daar uwe weelde al 't land tot gulle vreugd kan trekken;
 Een vreugd, die klinkt door 't veld, door bosch, door berg en dal;
 Daar Melkert heel de buurt, voor dauw, voor dag komt wekken,
 En bruiloft, bruiloft! roept; 't is bruiloft over al!

230. H U W E L Y K S Z A N G E N.

Als of hy elk wou, op uw voorbeeld, minnen leeren.
 De Veldknaap Tyter speelt op zyne riete fluit,
 Het Heerschap COOLBRANT, en zyn mintriomf ter eeren,
 Ter eeren van zyn Lief, zyn rykbegaafde Bruid.
 't Gevogelt' zingt, en 't vee springt luchtig op die galmen;
 De nimfen dansfen met de knaapen, paar aan paar,
 Zy vlechten kroonen, en zy strooijen groene palmen;
 Terwyl ge uw K L A R A leid naar 't heilig echaltaar,
 En wyze Zegemond, Gods Tolk, wyd met gebeden,
 In zyne Landkapel, uw heilryk huw'lyk in.
 Zo daalen hemelsche en alle aardsche zaligheden
 Op u en op uw Bruid, tot glory van uw min.
 Uw teed're liefdegloed aan 't godlyk vuur ontsteeken,
 Daar 't Paradys van blaakte in 's Aardryks morgenjeugd,
 Zy nooit gelefcht, als om met lust weêr aan te kweeken;
 Steeds weidende in een beemd van eindelooze vreugd.
 Geniet de vrucht dan van uw min, naar wensch verkreegen.
 Uw Hartvriendin staat uw verlangen niet meer tegen.

*Veriënd den VI^{ten} van Hooi-
 maand, MDCCIII.*

TER

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
OLIVIER SCHAAK,
EN MEJUFFROUWE
CORNELIA BEUKELMAN.

Wat word, begaafde Bruid, uw wyze keur gepreezen,
Nu gy den braaven SCHAAK, geroemd om zyn verftand,
Om zyn verdienften, trouw en deugd, fchenkt hart en hand,
En hem, lang kwynende om uw weérmin, wilt geneezen!

Wat Huw'lykszon is ooit volmaakter opgereezen,
Als de uwe, spruitende uit een onweérftaanb'ren brand
Van OLIVIER, terwyl de Min de Olyfboom plant,
En voedsel trekt uit uw fchoone oogen en uw wezen?

't Gaat wel, Heer SCHAAK! gy wyd, op een vergoode wys,
En hemelfch fnaarensfel, uw Echt in, God ten prys,
Die u zo waard een Bruid heeft, naar uw wensch, gegeven.

't Geluk verlaate u nooit: teel Zoonen, elk ten baak,
Uw deugd gelyk, waar in de groote Grootvaár SCHAAK,
Dat Kerkörakel, en zyn gaaven moogen leeven.

*Getrouwd den VIII^{ten} van Oegft-
maand, MDCCIII.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

C H R I S T I A A N V A N H E U L E ,

E N M E J U F F R O U W E

M A R I A V A N K U Y K .

Zo moet het alles voor de magt der Liefde wyken,
En de allersterkste zelfs, wanneer 't haar lust, bezwyken.
De Leeuwentemmer zwicht voor haar geducht geweld,
Die, triomfeerende op het Askalonfche veld,
Word een triomf der Min, en offert zyn vermoogen
En krachten tevens op aan twee bekoorlyke oogen.
De blikfem treft zo snel geen bofchëik, op zyn ftam
Hoogmoedig, als de Min de yskoude met haar vlam.
Wie wys is tart haar nooit. Narcifus mag elk leeren,
Dat zy zich nimmermeer laat ongeftraft braveeren :

En

En fiere Anaxareet, die, vrucht'loos trots van zin,
 Haar haatende, haar wraak gevoelt, en sterft van min.
 Natuur volgt met ontzagh de prikkels van haar spooren;
 En zonder haar was al het menschdom haast verlooren.

Dit wist VAN HEULE, en stelt zyn borst en boezem bloot
 Ten doelwit van de Liefde; en om een Echtgenoot
 Geduurig wenshende, met hoopen en verlangen,
 Laat hy vrywillig zich in minneboeijens prangen;
 Geliefde boeijens, die hy welkoom heet en kust,
 In zyn gevangenis gelukkig en gerust.

Hy laat zyn hart niet om zyn veege vryheid zuchten,
 Maar weiden in een beemd van allerlei genuchten,
 Verbeeldende zich 't zoet der welluft onverzaad,
 Die uit zo lieve een vlam voor hem te wachten staat.
 Zo ziet de Lente, in 't schoon der bloesem opgetoogen,
 De rype Zomervrucht te moet met mond en oogen.
 Elk keurt MARIA zulk een zuiv're liefde waard;
 MARIA, die volmaakt zyn wenschen evenaart;
 MARIA, die zyn min toetst met een schranderoordeel,
 Daar alles pleit en dingt in 's braaven Minnaars voordeel,
 Gepreezen om zyn trouw, zyn wakkerheid, zyn deugd
 En edelmoedig hart, in 't blaakenst van zyn jeugd.

't Gaat wel; zy overpeinst, reeds van de Min gedreeven,
 Hoe veel gezelligheid verschilt van 't eenzaam leeven;

De Schoone kent ze beide, en weet op welk een wys
't Gewyde huw'lyk maakt van de aarde een Paradys.
Het smeulend vuur begint in haare borst te ontvonken,
Van *Heulen* niet meer schuw, noch van hem toe te lonken;
VAN HEULE, daar ze alleen haar heul en heil van wacht;
En, *Heulende* ongeveinsd, haar weérmin waardig acht,
Ziende in zyn liefde op nieuw haar bruiloftsvreugd verreezen,
En hy, in 't blank en bos van haar bevallig wezen,
En vrolyke oogen, een betoverenden gloed
Van minne uitblinken, die zyn vlam onlesbaar voed.

Vernoegde Bruidegom, terwyl 't u mag gelukken
De zoete vruchten van uw hoop, met lust, te plukken,
Volg gy, verrukt van vreugde, en dankbaar, 't hoog besluit,
En val in de armen van uw vriendelyke Bruid.

Gelieven, zo moet uw geluk geduurig groeijen;
Uw gaaven, u ten prys, in Zoons en Dochters bloeijen;
Tot dat uw levenszon, op de avondkim gedaald,
Verryze in schooner dag en bruiloft onbepaald.

*Vriënd den XXIX^{ten} van Slagt-
maand, MDCCIII.*

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
JURRIAAN WILLINK,
EN MEJUFFROUWE
HELENA VAN LOGHEM.

Welk een licht, vol blyde ftraalen,
Welk een aangenaame glans,
Komt op 't aardryk nederdaalen,
Van des hemels hoogen trans,
Daar de nevelen voor vluchten,
Baarende allerlei genuchten?

Zou thans Febus, op zyn waagen,
Om een andere Klimeen,
Of een Daphne na te jaagen,
Of de Lent' te moet te treên,
Om op nieuw al de aard' te ontvonken,
Wel met zo veel luifter pronken?

Neen, deez' dag, dien gy ziet fchynen,
Is uw Huw'lyk toegewyd,
Bruidegom, die, na lang kwynen,
En vermoelden minneftryd,
Moogt volkomen triomfeeren,
Naar uw wenschen en begeeren.

236 H U W E L Y K S Z A N G E N.

Uw H E L E N A, fchuw gebooren
Voor gevele en minnekragt,
Hoe verhard van hart en ooren,
Hebt gy eindelyk verzacht,
Daar zy, op haar beurt, leert zwichten
Voor de Liefde en haare fchichten.

Met wat vreugd ziet gy beloonen
Uwe moeite en trouwe min,
En uw deugd en gaaven kroonen,
Daar de fchoone Halsvriendin,
Voor haar W I L L I N K, 't Ja laat flippen
Van haar lieve en lekk're lippen!

Zo veel heufche aanvalligheden,
Zulk een friffche lentejeugd,
En bekoorelyke zeden,
Schoonheid, goedheid, geest en deugd,
Heeft Natuur aan haar gegeven,
Om voor u alleen te leven.

Laat de Nyd vry knarfetanden,
Nu ge uw liefdenskiel voor froom,
En voor wind, ziet veilig landen,
Aan 't Beminde wellekoom,
Daar gy, in behoude haven,
Veilig ruft van 't minneflaaven.

Zie

Zie uw heil in top gereezen,
 Nu ge, aan haaren blanken hals,
 Geen meer schipbreuk hebt te vreezen;
 Nu zy, niet geveinsd, noch vals;
 U, door een verliefd ontfarmen,
 Teêr ontfangt met opene armen.

Ga, voldoe uw zielsverlangen,
 Aan haar minnelyken mond.
 Pluk de roozen van haar wangen.
 Kus uw kwynend hart gezond,
 In de vreugd der bruiloftsreijen,
 Die de bloode Bruid geleijen.

Ga uw blyde bruiloft vieren.
 Min bereidde u 't vrolyk spoor,
 En strooit palm en lauwerieren.
 Hymen licht en tred u voor,
 U voorspellende alle zegen,
 Tot uw Echtverbond genegen.

Zo moet lang uw liefde bloeijen,
 Door 't gewyde huw'lykszoet;
 Steeds u 's Hemels heil toevloeijen
 In een wenschelyke overvloed;
 En gy beide, oneindig, leeven
 In begaafde Zoons en Neeven.

*Veriend den XXII^{sten} van Sprok-
 kelmaand, MDCCV.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

D I R K B R U I N I N K ,

E N M E J U F F R O U W E

K A T H A R I N A I N S E S .

Wie kan de Liefde, en haar vermoogen wederstreeven,
 Daar ze, onbezweken, door alle eeuwen, dood en leeven,
 Als 't heil van 't menschdom, en de grondvest van 't Heelal,
 Hoe 't oorlogsönweêr loei', staat even rustig pal,
 En, vol van hemelglans, verspreid haar vrucht'bre straalén,
 In haar geheimenis, noch schikking te achterhaalen,
 Als zy den minnaar noopt naar 't minlyk voorwerp heen,
 De zielen, zinnen, en de stammen onder een
 Geduurig mengt, en smelt in duizend zielsvermaaken?

Heer Bruidegom, gy voelde in uwen boezem blaaken
 Deze onweêrstaánb're vlam, die ge, in haar oëgang, dacht
 Te smooren, doch vergeefs, hoe zeer gy 't hebt getracht;
 Die

Die lieve vuurvloed, gaande allengs door uwe zinnen
 En aad'ren weiden om een ruimer veld te winnen,
 Barst, feller blaakende, met kracht al tevens uit,
 Van Beurs, van wisselwinst, noch koopbelang gestuit:
 Gelyk een Stroom, die, opgezwollen van de winden,
 Om aamtocht zwoegende, geen uitkomst weet te vinden,
 In 't eind, te hard geparft, breekt alles door en door,
 En vloeit langs akkeren en velden, zonder spoor.

Wat zorg uw handel aan den Teemstroom na mag sleepen,
 Daar 't roofzieke oorlogslot verzeek'ring eifcht van scheepen,
 Of waaren van veel waarde; en wat de Zeevaardy
 Meer steunt, zo zy 't geluk wil houden op haar zy;
 Kan uwe minnedrift vermind'ren, noch beletten:
 En alles dat uw zorg voorheene kon verzetten,
 Door eed'le uitspanningen; 't zy, dat uw snel vernuft,
 In geene vindingen verlegen, noch versuft,
 Bespiegelde Natuur en haar verborgen krachten,
 Of, wikkende alles aan de reden, uw gedachten
 En geest vernoegende, de wysheid zag in 't licht
 Van haar vergoeden glans, verklaarende uw gezicht;
 Niets had op uw verstand meer werking of vermoogen,
 Als Liefde, Liefde alleen: die hield u opgetoogen,
 En vast gevestigd op 't bekoorlyk Vrouwebeeld,
 De aanminnige I N S E S, die steeds in uw zinnen speelt,
 Daar gy ze u zelf afmaalt met duizend schoone kleuren.
 Wie had ge ook waarder als uw I N S E S konden keuren?
 Waar schiep Natuur ooit vrouw volmaakter, haar ten prys?
 Waar zo bevallig, waar zo vriend'lyk, schoon en wys?

Wiens

Wiens fchrander huisbestier, gegrondvest op de reden,
 Welleevendheid, verzeld van keurelyke zeden,
 Beproofde huwlykstrouw, en deugden, alles waard,
 Verwekken diep ontzagh en achting langs al de aard.
 Geen wonder dat ze uw borst met zo veel gaaven griefde,
 En gy, standvastig, wenschte om haare wederliefde,
 En van verlangen kwynde; als 't dorstig Aardryk, dat,
 By zomerzonneshyn, zucht om 't verkwikkend nat.
 De frisfche bronnen van uw Bleek en Hofwaranden,
 Waar naar de nimfen en de knaapen watertanden,
 Als 't heete hondsgestart de minnekoortfen voed,
 Waar by zelfs Febus zoekt te maatigen zyn gloed,
 Die konden aan uw vuur geenszins verkoeling baaren,
 Noch 't leevenvoedend sap van 't zegenryke Spaaren.
 Dies vloogt ge, om ademtucht te vinden voor uw vlam,
 Daar u gantsch Haarlem is te naauw, naar Amsteldam;
 Verlichting hoopende in uw KATHARINAAS lonken,
 Schoon zy u zengde, en baarde alle uwe minnevonken.
 Zo zoekt de Lyder, in zyn smart, vaak hulp aan 't vuur,
 Hoe fel 't hem brande, voor zyn bytende kwetsuur.
 De Liefde, vol vernuft en vonden, heelt geen smarte,
 Als door het voorwerp, dat de wond hem bragt in 't harte.
 Dit wist uw Schoone, die 't ook dagklaar ondervond,
 Wanneer de Liefde floot haar eerste trouwverbond:
 Zy leerde, dat de Liefde is nimmer te overwinnen,
 Als zy, van hooger magt gewapend, dwingt de zinnen.
 En, of 't geluk voor u gebooren was alleen,
 Van zo veel Minnaars als zy lang is aangebeên,

Gevoelde zy voor u alleen een teêr meêdoogen:
 Die lieve hartstocht ftraalde uit haare vriend'lyke oogen,
 Wier blinkend licht trok van uw hart en uw gelaat
 De neveln van vrees: gelyk de Dageraad,
 Verdryvende den nacht, de blydschap op komt wekken,
 En alle dampen van 't verlangend Aardryk trekken,
 Dat eind'loos is verliefd op 't aangenaame licht.

HeerBRUININK, welken vreugd'ftraalt thans uit uw gezicht,
 Nu INSES heelt uw wond, zo zoet, zo zacht en teder!
 Wat zegening daalt van den Hemel op u neder,
 In 't allerwenfchlykst en volmaaktste huw'lykslot,
 Geground op zulk een min, wiens glans afftraalt van God!

O blyde Bruidegom en Bruid, wie kan bepaalen
 Uw bruiloftsweelde, en welk een dichtpenfeel afmaalen
 't Geluk, dat u verzelt, en noch te wachten ftaat?
 Daar ge, in 't genieten van uw liefde nooit verzaad,
 Uw onbevekten gloed, aan 't heilig vuur ontfteeken,
 Moogt onuitblusfchelyk in fchoone Telgen kweeken;
 Waar in dat eind'loos blink' de roem van uw Geflacht,
 Gelyk uw deugd, aan 't Y en Spaaren hoog geächt!

*Veriënd den VIIIften van Lente-
 maand, MDCCV.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

A B R A H A M V E R H A M M E ,

D E N J O N G E N ,

E N J O N G K V R O U W E

J O H A N N A M A R I A

S L A C H R E G E N .

G e z e l l i g h e i d a l l e e n i s ' t h o o g s t e g o e d o p a a r d e
 N a a f t G o d , d i e a a n d e n M a n s c h o n k e e n e h a l s v r i e n d i n .
 W i e i m m e r ' t V r o u w e b e e l d h o o g a c h t t e , e n h i e l d i n w a a r d e ,
 ' t W a s H e e r V E R H A M M E , z o s t a n d v a f t i g i n z y n m i n ,
 H y , d i e z y n h a r t v e r k w y n d e o m ' t m i s s e n v a n z y n G a d e ,
 ' t Z y d a t d e d a g t o o r t s s c h e e n , o f ' t s t a r r e l i c h t b y n a c h t ,
 G i n g m e t v e r s t a n d , m e t d e u g d , e n G o d a l l e e n t e r a a d e ;
 E n z o e k e n d e n a a r t r o o f t , v o n d h y d i e o n v e r w a c h t .
 ' t W a s n a n a c h t , e n ' t H e e l a l i n d i e p e r u f t b e g r a a v e n ,
 D e w i f f e l b a a r e m a a n h a d f l a a u w h a a r l i c h t v e r s p r e i d ;
 D e f l a a p v e r k w i k t e a l o m n a t u u r v a n ' t m o e i l y k f l a a v e n ,
 V a n ' t r u f t l o o s d a g g e w o e l , i n z a c h t e z o r g l o o s h e i d ;
 A l s H e e r V E R H A M M E , a l l e e n o p ' t e e n z a a m b e d , v a n b i n n e n :
 Z u c h t t e o m z y n h u w l y k s w o n d i n ' t b e f t e v a n z y n j e u g d ;
 O p ' t e e n z a a m b e d , d a t h e m d e v r u c h t e n v a n ' t b e m i n n e n .
 E r i n n e r d e , e n m e t e e n a l z y n v e r l o o r e n v r e u g d .

M a a r ,

Maar, als de lieve hoop in 't harte fchynt verlooren,
 Herleeft en blinkt ze met een trooff'lyk aangezicht:
 Gelyk de dag, die, na een droeven nacht, herbooren,
 Al 't menfchdom zegent, en verkwikt met vrolyk licht.
 Dit ondervond hy klaar: want voelende zyn oogen,
 In 't morgenschemerlicht, met eene fluimering
 Van zorgverzachtb'ren flap bevangen en omtooogen,
 Valt hy in zoeten droom. Hem dacht hy zag een kring
 Van fchitterenden glans verspreiden haare ftraalen,
 Die 't ftille flapvertrek verlichtte door en door,
 En in een luchte wolk de Liefde nederdaalen:
 Een rei van hemelliën bereidde haar het fpoor:
 Een kleed van wit fatyn plooide om haar zuiv're leden:
 Zy muntte boven elk in leeft en fchoonheid uit:
 Een zoete hemelgeur verzelde haare fchreeden,
 En van haar lippen kwam dit aangenaam geluid:
 Op, op, VERHAMME! ik zal u, in uw luftlooskwynen,
 Verlichten; op! verlaat het treurig ledekant:
 Een nieuwe Huw'lykshulp zal voor uw oog verfchynen,
 En baaren in uw borft een aangenaamen brand.
 Uw trouw, uw deugd verdient, dat ik u koom ontdekken
 't Gelukkig Bruiloftslot, dat u te wachten ftaat;
 Een Schoone, die uw huis, uw krooft tot heil zal ftrekken,
 Bekoorlyk blinkende van zeden en gelaat;
 Een Maagd (om haar verftand en gaaven hoog gepreezen,
 Om haar wellievendheid, haar vriend'lykheid en deugd,
 Om 't zuiver blank en bos van haar bevallig wezen,
 Waar in zo klaar, zo fchoon blinkt, door haar lentejeugd,

Al 't geen de opvoeding en natuur te zaamen bragten ,

Om een volmaakte Vrouw te vormen ,) zal op aard!

Al uw geleede leed en hartewond verzachten :

Zo schoon een Echtgenoot acht u de Hemel waard.

Maar gy moet , om dien ſchat te winnen , gaan aan 't Spaaren.

Uw eige Voedſterwieg heeft haar voor u alleen

Gekweekt en opgevoed : ik zal haar met u paaren : (heen.

Schuw geen SLACHREGEN, noch geen ſtorm:ſpoed derwaarts.
't Is een S L A C H R E G E N , die u moet gelukkig maaken.

Door een S L A C H R E G E N moogt ge uw zielzon zien te moet.

Door een S L A C H R E G E N zal uw boezem hevig blaaken ,

Die weder , op haar beurt , zal blusſchen uwen gloed.

Hier zweeg zy , als hy haar dacht , met een dankbaar poogen ,

Te omhelzen voor haar zorg , nu vergenoegd en bly.

Doch zy was hem , gelyk zyn fluïmering , ontvloogen ;

Maar niet het denkbeeld van zyn harsſenſchildery.

Hy ſtaat verbaasd , en kan zich zelve pas gelooven :

En ſchoon de reden zich aan geene droomen bind ,

Hy vind iets in zich dat de reden ſtreeft te boven ,

En al de kracht van zyn gedachten overwint.

Hy mint de Schoone dan , die Liefde aan zyne zinnen

Afmaalde ; en hy , die trok weleer naar Amſterdam

Van Haarlem , om een Bruid , gaat om 'er een te winnen ;

Nu weêr aan 't Spaaren , en zoekt de oorsprong van zyn vlam.

Hy vind ze , als hem de Liefde en 't nachtgezicht voorſpelde.

De Lentezon is nooit zo waardig , door haar licht ,

Aan 't oog der blonde Mei , aan akkers , bosch en velden ,

Als haar volmaakte glans voor zyn verliefd gezicht.

Hy

Hy leid de Aanvallige door hofwaranderyën,
 In koele fchaduw van het bladerryk geboomt'.
 De Liefde helpt hem, en begunftigt steeds zyn vryën,
 Ontdekkende zyn hart en wenschen onbeschroomd.
 J O H A N N A, koel van zin en aart, poogt hem te ontvluchten,
 Gelyk nimf Dafne voor Apolloos minnevuur.
 Hy wederhoud haar met gebeën en teed're zuchten;
 Terwyl de Liefde haar de grondwet der Natuur
 Leert kennen, en al 't zoet van een gezellig leeven.
 Zy poogt vergeefs den band van 't huwelyk te ontgaan.
 Niets kan op aard' den wil des Hemels wederftreeven.
 Ze is in den minnestrik, eer dat zy 't denkt, gevaân.
 Zy laat V E R H A M M E van haar vryheid zegepraalen;
 En hy, beseffende zyn heerlyk huw'lykslot,
 Niet kunnende zyn min, noch blydschap meer bepaalen,
 Erkent zo aangenaam een Bruid alleen van God.
 Nu smoort hy zyne zorg in haar verliefde lonken,
 Aan haaren blanken hals en zachten schoot geruft;
 Daar duizend kusjes, van M A R I A hem geschonken,
 Hem speelen voeren in een beemd van zoete lust.
 Zo moet nooit tegenspoed, noch nyd zyn rust verstooren.
 Zyn liefde blaak' tot eer en glory van zyn Stam.
 Zo worden Zoonen uit zyn trouwe min gebooren,
 Die Haarlem zeeg'nen in het koopryk Amsteldam.
 En waar kan huw'lyksmin met meerder voorfpoed bloeijen,
 Die alle heil in een S L A C H R E G E N toe komt vloeijen?

*Verfend in Haarlem den XXVIIsten van
 Herfftuand, MDCCV.*

Hb 3.

OP

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

CORNELIS VAN MEEKEREN,

E N M E J U F F R O U W E

M A R I A V E R H A M M E .

De Liefde, die 't Heelal, door een verborgen kracht,
In wezen houd, gebied met onbepaalde magt.

De Vryheid mag zich zelf hoog achten en waardeeren,
Maar kan niet ongestraft dat groots gezagh braaveeren.

Wie was ooit meester van zich zelf en van zyn rust,
Terwyl haar onvermoeid het ooreloggen lust,

Daar zy de harten pynt door wreede dwinglandyë,
Of schenkt hen, uit genade, een zachte slaavernyë?

M A R I A , fier van zin, om haar bevalligheên,
Volmaakte zeden, geeft en deugden, aangebeên
Van veele Minnaars, moet nu eindlyk meê gevoelen,
Dat Liefde niet vergeefs komt op haar vryheid doelen,
Door Heer VAN MEEKEREN, die diep in 't hart gegriefd,
Op al de gaaven, die Natuur haar schonk, verliest.

En

En schoon het Spaaren haar van d'Amstel houd gescheiden,
 Min weet wel haast hem by de schoone Maagd te leiden:
 En, even of zy hem haar vlerken gaf te leen,
 Spoed hy, veel sneller als de wind, zich derwaarts heen,
 Geen moeite, geen verdriet ontziende, noch gevaaren.
 Leander zwerf en zwem, om Hero, door de baaren
 Naar Sestos, daar hy vind zyn liefde wel onthaald,
 En al zyn arbeid in haar zoet genot betaald:
 Maar, och! VAN MEEKEREN moet zyn MARIA smeeken,
 Of 't hem gelukken mogt een gloed in haar te ontfteeken;
 En hoe hy nader haar bekoorlykheên genaakt,
 Hoe zyn ontfonkte borst te feller brand en blaakt.
 Hy zucht geduurig van den avond tot den morgen,
 En volgt zyn Zielzon na, genoopt van minnezorgen,
 Waar zy zich wende of keer, met zyn verliefd gezicht:
 Gelyk de Zonnebloem, de Zon, haar eenig licht,
 Van daar zy blinkend komt in 't bloozende oosten daagen,
 Den teugel van den dag bestierende op haar wagon,
 Tot dat ze in 't westen, met haar luister, ondergaat,
 En zy van haar te zien blyft eeuwig onverzaad.
 De jonge Minnaar heeft geen rust in zyne zinnen;
 (Maar zonder onrust laat de Min nooit lust gewinnen)
 En, van zyn drift verrukt, beklagt zich dat Natuur
 Van ys de vrouwen, en de mannen schiep van vuur.
 En, wyl zy voor zyn klagt noch zuchten heeft ontfarmen,
 Bid hy de Goden, dat ze zyner zich erbarmen,
 Of zy haar harte, dat veel harder is als steen,
 Vermurwen mogten, op zyn wenschen en gebeên.

Pigmalion kan aan zyn liefde een voorbeeld geeven,
 Die voor het Beeld, van hem gevormd, verkreeg het leeven,
 't Yvoor wierd zacht, en blaakte om hem, verlicht van druk.
 De smeekende hoopt voor zyn schoone op dit geluk,
 Wiens leeven zonder min geen leeven is te noemen:
 En mogt hy eenmaal op zo groot een weldaad roemen,
 Hy ruilde het genot van haar bezit voor geen
 Geduchte staaten, noch alle aardfche zaligheên.
 Maar, eindlyk, word zyn hoop, na dat zy fcheen verlooren,
 Tot zyn geluk verhoort in zyn gebeên, herbooren.
 't Ys van haar hart fmelt, door zyn gloed, van lieverleê,
 En 't marmer van haar borst word voor zyn min gedwee.
 Zo zwichten, op haar beurt, de fiere noorder buijen
 Voor 't zachte windeke, geteeld in 't zwoele zuijen.
 Zo brengt de zomertyd, na ftrengre winterlucht,
 Een gloed in 't Aardryk, dat terftond van liefde zucht.
 Nu voelt M A R I A dat de Min zich niet laat tergen
 Zy kan de vlam, die haar verheert, niet meer verbergen.
 't Gezicht verftrekt veelyds een fpiegel van 't gemoed,
 Dat geen meer meefter is van d'uitgeborften gloed.
 Haar zinnen zyn fteeds in zyn gaaven opgetoogen,
 En niets heeft thans op haar gedachten meer vermoogen,
 Als zyne deugden, trouw en edelmoedigheid,
 Waar meê de Liefde heeft voor zyne min gepleit.
 Wie kan nu zyn geluk en blydfchap evenaaren,
 Daar hy met zyne Bruid ter goeder uur mag paaren;
 Zyn Bruid, verwonnen van een zoet geweld, daar zy
 De banden kufcht van haar geliefde flaaverny!

H U W E L Y K S Z A N G E N. 249

Bekoorlyk Paar, wat goed, wat heil moogt gy niet hoopen!
Nu staat een heele zee van weelden voor u oopen,
Toevloeiende uwe trouw, oprechte en zuiv're min.
Wyd dan, van 's Hemels gunst bestraald, uw Bruiloft in,
Daar, met onlesb'ren gloed, uw minnevlammen blaaken,
En gy al 't zoet van een gezegende Echt moogt smaaken.

Z A N G.

T O O N: *Als ik myn Fillis kusfchen mag.*

Nu juicht de blyde Bruiloftsrei;
Daar met vernoegen 't Y en 't Spaaren,
Vermoeid van 't fchorre krygsgefchrei,
VAN MEEKEREN verheugd zien paaren.

Zy vieren 't heilryk huwlyksfeest,
Daar in het licht der Bruiloftsglansfen,
De Waternimfen, bly van geest,
Op 't zoch der dart'le golven dansfen.

De golven slaan, met zacht geluid,
Aan 't lieflyk ruisfchen, en verhaalen
Zyn liefde, dat de weërgalm stuit,
En rolt en klinkt door bosch en daalen.

Li

Pan,

Pan, zittende onder 't vrolyk riet,
Bespieg'lende in den vloed zyn wezen,
Speelt een bekoorlyk Bruiloftslied
Op zyne fluit, alom gepreezen.

Hy word gevolgt van bosch en wei.
't Groen schynt, ten trots des herffts, te groeijen.
De schoone Bruid gelykt de mei,
Daar ze alle weelde en lust doet bloeijen.

De Bruigom, onbepaald in vreugd,
Wyd zyne groene lentejaaren
Aan 't zoet van haar ontlooken jeugd,
Verstand en deugd, niet te evenaaren.

Zy reikt hem bei haar armpjes toe,
Daar hy, in welluft opgetoogen,
Nooit is van zich te spieglen moê
In 't blinkend licht van haar schoone oogen.

Genoopt van haare liefde en trouw,
Plukt hy, van mond, van hals en wangen,
De bloempjes met hun morgendouw,
Zyn liefften wensch en zielsverlangen.

Zy kust den Halsvriend wederom.
Zo plag, in schaduwen van elzen,
Vrouw Venus haren bruidegom,
De schoone Adonis meê te omhelzen.

H U W E L Y S K Z A N G E N. 251

Gelieven, kweekt en bluscht uw brand.
Gaet, volgt het spoor der bruiloftsreijen,
Die u naar 't huwlyksledekant,
Uw min toejuigchende, geleijen.

Niets stoor uw weelde, vreugd, noch rust.
Schept in elkanders trouw en zeden,
En tedre min, steeds nieuwe lust.
Geniet alle aardfche zaligheden.

Teelt Zoons, tot glory van uw Stam,
Tot heil van alle koopvaardyën,
Van Haarlem en van Amsteldam,
Die zich in uw geluk verblyën.

*Verënd den XXVsten van Wyn-
maand, MDCCV.*

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

P I E T E R V A N D E P O E L ,

SEKRETARIS VAN DEN LEVANTSCHEN HANDEL ;

E N M E J U F F R O U W E

M A R G A R E T A D E C A N J O N C L E .

De Liefde, in 't Paradys, al 't menschdom aangepreezen,
 Blaakt uwe borst, zo vol grootmoedigheid en deugd:
 Gy ziet uw Bruiloftslicht, dat daalde in ongeneugt,
 Begaafde Bruidegom, voor uw gezicht verreezen.

Een nieuwe Huwlykzon straalt, door haar vriendlyk wezen.
 En vrolyke oogen, die een onvergangb're jeugd
 Verkreegen van Natuur in uwe ziel, met vreugd,
 Daar ge, in haar min geruft, de Nyd niet hoeft te vreezen.

Gy vind in M A R G A R E E T E uit duizend eene vrouw,
 Die voor geen Saraas noch Abigels zwicht in trouw,
 Noch vroomme Dorkas, in weldaadigheid te pleegen.

Zo wys een Bedgenoot, daar u Gods gunst meê paart,
 Heer V A N D E P O E L , is uw oprechte liefde waard.
 Zo zy ze uw Huis, en gy het haare tot veel zegen.

*Getrouwd den XXI Xten van Blozi-
 maand, MDCCIV.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

FRANS SCHROOTERS,

E N M E J U F F R O U W E

MARGARETA DUPPER.

Zo zien we uw huwlykslicht, met nieuwherbooren sraalen,
Gelyk een held're zon op 't midden van den dag,
Bevryd van schaduwen en nevels, adem haalen,
Heer SCHROOTERS, daar 't uw min op nieuw gebeuren mag.
Met eene schoone Bruid voor 't echtaltaar te paaren,
En in haar schrand'ren geest, haar onbesprooken deugd,
Volmaakte zeden, met geen schatten te evenaaren,
En vriendelyk gelaat te scheppen vreugd op vreugd:
Dat's een geluk, u van des Hemels gunst beschooren:
Die schenkt aan u, aan u dit heilryk huwlykslot,
Daar MARGARETA, voor uw min alleen gebooren,
Vergoed uw echtverlies, door 't minnelyk genot,

254 H U W E L Y K S Z A N G E N.

U voerende in een stroom van aardfche zaligheden.

Zo komt, na noorderstorm, die boom en akkervrucht
Te deerlyk drukte en dreigde, op 's landmans noodgebeden,

Verschynten onverwacht een liefelyker lucht,

Bezwangerd met een geur van vrucht'eren dauw en zegen,

Verkwikkende al het land van kommer, zorg en druk.

Zo strekt de ramp, die vaak het zwaarste schynt te weegen,

Den treurigen, in plaats van wanhoop, tot geluk.

Gy triomfeert in 't eind van haare fiere zinnen,

Schoon dat ze u lang ontvluchtte, en gy, vol minnebrand, (nen,

Volgde op haar spoor, en riep: Wees niet zo schuw voor 't min-

Vlucht niet zo snel voor my, noch myn gebeên; hou stand,

Schoonöogde MARGAREET, ô paerel aller vrouwen!

Die zo veel gaaven van de snedige Natuur

Niet hebt ontvangen, om dat gy die zonder trouwen,

En halsvriend slyten zoud, en 't kwynend minnevuur

Onwederstaanlyk, met betoverende lonken,

Geduurig kweeken, en nooit blusfchen; neen, o neen!

Dat was haar meening niet: zy heeft ze u wel geschonken,

Door een byzond're gunst, maar niet voor u alleen.

De wyze Schepper heeft, by 't vreugdevoedend leeven,

Aan 't schepsel meêgedeelt een eeuwigduurend zout

Van min en wedermin, door eene drift gedreeven,

Waar meê 't zich zelve, en al het aardryk onderhoud.

Dies poogt een yder zyns gelyke voort te kweeken.

Maar gy veracht de min, schoon 't minnen is een deugd,

Wanneer het hart blaakt, van een hemelgloed ontsteeken;

Een hemelgloed, geteeld in 's aardryks nucht're jeugd,

Toen

Toen, met den dag, de trouw en zuiv're liefde daagden,
 Die 't blyde Paradys bestraalden om en om,
 Aankweekende eene vlam in 't Morgenlicht der maagden,
 Die 't hart doortintelde van haaren Bruidegom.
 Dus wierd het trouwverbond van 't eerste paar bezegeld
 In 't eerste bruiloftsfeest, van God zelfs ingewyd,
 En tot aan 's waerelds eind voor eene wet geregeld,
 Die eeuwig nieuw blyft, nooit verouderd, noch verslyt.
 Myn Schoone, ei! wil van my dan eindlyk minnen leeren:
 Ik ken het huwlyksheil, en zeg 't u toe op trouw.
 Och! mogt ik 't ys eens van uw hart in vuur verkeeren,
 En zuigen van uw mond den zoeten honigdouw!
 Dan zoude ik wezen de gelukkigste aller menschen.
 Geef, geef u over aan het hemelsche besluit,
 Aan myn oprechte min, gebeden, zuchten, wenschen,
 En trouwe diensten: dan groete ik u als myn Bruid.
 Dus bragt gy eindelyk haar zinnen tot ontfarmen.
 Zy voelde in haare ziel een drift haar ongewoon,
 Een drift, waar door ze u viel, ter goeder uur, in de armen,
 Terwyl ze u vriendlyk schonk haar hand en hart tot loon
 Van uw standvastigheid, die geenszins was te breeken,
 En pal stond, als een dyk, waar op een ysdrift schuurt,
 Daar hy, hoe zeer geparft, zyn stand houd onbezweeken,
 En alle zwaarigheid, en storm op storm verduurt.
 HeerSCHROOTERS, gy zyt waard zo lief een Bruid te ontfangen,
 En zy, alom geroemd in haare wyze keur,
 Zo braaf een Bruidegom, nu al haar zielsverlangen;
 Daar uwe deugden, trouw en liefde een eed'le geur

Ver-

Verspreijen in haar hart, waar door zy opgetoogen,
 Zich 't zoet verbeeld, dat zy mag wachten van uw min;
 Terwyl ge u spiegelt in het licht van haar schoone oogen,
 En zy haar Halsvriend kust, en gy uw Halsvriendin.
 Gy denkt nu geenzins aan 't verdrietig minneslaaven,
 Gelyk een scheepsvoogd, die, in 't zeegevaar te wreed
 Geslingerd van den wind, zeilt in behouden haven,
 En op een oogenblik, al zyne zorg vergeet.
 Nu leid ge uw MARGAREET langs palm en mirtebladen,
 Daar ge in den luister van haar aangenaame jeugd,
 In 's levens meityd, uw verlangen moogt verzaaden;
 Daar zelfs de Hemel wyd uw Huwlyk in met vreugd.
 Zo moet uw zuiv're min en koopfortuin steeds bloeijen;
 En, in uw MARGAREET, uw en Heer DUPPERS Stam,
 Door wakk're Telgen, die u zelf verbeelden, groeijen,
 Die, tyd en dood ten trots, getuigen van uw vlam.
 Wat zegening moogt gy u zelve niet belooven
 Van zulk een Trouw, die al uw wenschen streeft te boven?

*Veriend den XVII^{en} van Sprokkel-
 maand, MDCCVI.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

DAVID LEEUW VAN LENNEP,

E N J O N G K V R O U W E

C H R I S T I N A R U T G E R S.

I. Z A N G.

De eed'le Vryheid, waard te looven,
Is een hemelgaaf van God,
Voor den mensch gedaald van boven,
Wiens behaagelyk genot,
Vol vernoegen; ryk van zegen,
Voor het ligchaam en 't gemoed,
Met geen schatten op te weegen,
Baart een onbegryplyk zoet
Aan doorluchtige gedachten,
Die kloekmoedig, onbevreesd,
Alle dwinglandy verachten,
Vry van ligchaam en van geest.
Wie zou dan, met ziel en zinnen,
Haar niet streelen onverzaad,
Kloek beschermen, trouw beminnen,
Nu ze, in onverlaafden staat,

Kk

Mag

Mag op nieuw het hoofd opbeuren,
 Bly verwelkomd en onthaald
 Met gewyde wierookgeuren,
 Daar ze op 't gastvry altaar praat,
 En in haar vergoode straalen
 Yder mag zyn adem haalen?

I. T E G E N Z A N G.

Kan Heer D A V I D, vol van moed,
 Ryp van oordeel, ryk van reden,
 Vrygebooren, opgevoed
 Naar de vaderlyke zeden,
 Zich verflaaven? daar hy fier
 Uit een Leeuwenstam gesprooten,
 Niet misdeeld van edel vier,
 Een van Grootvaars eêlste looten,
 Die, op 't deftig deugdenspoo
 Treedende, gelyk een vrye,
 Voor zyn hartelust verkoor
 De onbepaalde Koopvaardyë,
 Trouw gekoesterd van zyn Stam,
 Hoe ook de oorlogsmonsters schreeuwen;
 Daar de Beurs van Amsteldam
 Aan van L E N N E P E N en L E E U W E N,
 Blyven zal zo lang verpligt,
 Als haar koopkasteelen bruischen,
 Onvermoeid, op 't starrelicht,
 Met een trits van zilv're kruisfen,
 Door het hart van alle zeën,
 En, om 't gulde vlies te haalen,
 Om en om den Aardkloot heen,
 Reizen met de zonnestraalen?

Kan

Kan een L E E U W dan, fier van zin,
Zich verflaaven aan de min?

II. Z A N G.

Wie laat zich niet overwinnen
Van d'ontzagchelyken Held,
Die de harten, die de zinnen,
Door een aangenaam geweld,
Met aantrekkelyke zeelen
Boeit, en grieft met wond op wond,
Best te stooven, en te heelen
Aan een schoonen roozemond,
Kweekende eenen gloed door 't kusfen?
Och! geen vloed, geen watersnood,
Kan dat vuur, die vlammen blusfchen.
Liefde is fterker als de dood,
Krachtiger als eenig zegel,
Harder als een Diamant,
Voor Natuur de grootfte regel,
Haar, voor de eeuwen, ingeplant.
L E E U W, ftreelt hier meê zyn gedachten,
Zich verbeeldende al het zoet
Dat hy van een Bruid mag wachten,
Blaakende van minnegloed.
Liefde is al zyn welbehaagen,
Daar 't zyn wensch gebeuren mag,
Dat zyn minnezon aan 't daagen
Hem belooft noch fchooner dag,
Van een krachtiger vermoogen,
In C H R I S T I N A A S blinkende oogen.

II. T E G E N Z A N G.

Recht: dat is het lieve beeld
Daar de braave L E E U W om blaakte:
En door al zyn aad'ren speelt
De onbesmette, die volmaakte,
Pas in 's leevens lentejeugd,
Daar zy, als de morgenfraalen,
Met haar licht den dag verheugt,
In haar glans niet aftemaalen:
't Is Heer R U T G E R S eed'le Spruit,
Ruim zo blank van ziel als wezen,
Muntende in veel gaaven uit;
Boven and'ren hoog gepreezen,
Als een eerstöntlooken roos,
Die, in geur en glans, ver boven
Koorenbloem en tydeloos,
Word geroemt in alle hoven.
Ze is alleen zyn licht, zyn zon;
't Voedsel van zyn kracht en leeven;
Al zyn vreugd, zyn weeldebron,
Van den Hemel hem gegeven.
Zy, hoe zacht en teêr van aart,
Van de min reeds ingenoomen,
Is voor geen en L E E U W vervaard;
Streelt en kust hem zonder schroomen,
Daar hy in het minnejuk,
Stelt zyn uiterste geluk.

SLOT.

S L O T Z A N G.

Yder vlecht nu mirth en palmen
 Voor 't verliefde en 't heilryk Paar,
 Toegejuicht met zegengalmen;
 Bly geleid naar 't echtaltaar
 Van de schelle Bruiloftsreijen,
 Daar zy dansen om de Bruid,
 En de vreugd alom verspreijen,
 Van geen stroom, noch vloed gestuit.
 De Amstel, in zyn kil ontlooken,
 Viert zo schoon een bruiloftsgloed,
 En meê van die vlam ontfooken,
 Treed de lentezon te moet,
 Om haar vrolyk in te haalen,
 Daar zy, sierende deez' dag
 Met de Bruids geboortestraalen,
 Vroeger doorschynt als zy plag.
 Bruigom, vier uw Bruids verjaaren;
 Vier dien dag zo lang verwacht,
 Die voor uwe min zal baaren
 Noch veel aangenaamer nacht,
 Schooner als al 't licht der dagen:
 Eeuwig blyv' ze uw welbehaagen.

*Veriend den XXVIIIsten van Sprok-
 kelmaand, MDCCVI.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

J O H A N N E S D E H A A N ,

E N M E J U F F R O U W E

S I B I L L A V A N D E S A N D .

Zou de Min geen harten blaaken
 Aan den blyden rei der jeugd?
 Zou zy yder niet doen haaken
 Naar de zoete huwlyksvreugd?
 Alles moest in droefheid smooren,
 En Natuur zich zelf verraân.
 Zag men 't menschedom niet verlooren,
 En de Waereld ondergaan?
 Ja: dies toont zy weêr haar krachten,
 Voedende in D E H A A N een vlam,
 Die, zyn zinnen en gedachten
 Overmeest'rende, oorsprong nam,
 Met zo veel bekoorlykheden,
 Uit een jonge schoone Maagd;
 Maagd, geroemd om haare zeden
 En verstand, dat elk behaagt!

Hy

Hy vergeet nu beurs en boeken,
 En het arbeidfaame spoor
 Van vernuftigen en kloeken,
 Daar hy elk trad vlytig voor.
 Niets heeft op zyn geest vermoogen:
 Liefde boeit al zyn verstand
 Aan SIBILLAAS blinkende oogen;
 Oogen, klaar als diamant,
 Schoonder dan de zonneftraalen,
 Als ze, om hoog van 's Hemels trans,
 Weiden, bloemen, duin en daalen,
 Met een nieuwherberbooren glans
 Groeten, zegenen en blaaken;
 Daar de minzieke Aard' de vrucht
 Van haar hoop mag veilig fmaaken,
 Door een aangenaamer lucht.
 Maar DE HAAN, in 't kwynend treuren,
 Wenscht om hulp; en, voor zyn wond,
 Minnehonig, vol van geuren,
 Groeijende op haar roozemond;
 En, met zynen vlam verleegen,
 Om verkoeling, als op 't veld
 't Jeugdig kruid, daar 't zucht om regen,
 En door zonnegloed verfmelt.
 Hy poogt, met gedienftig smeeken,
 Plaats te winnen in haar gunft.
 Het verliefd vernuft leert fpreken
 Woorden, naar de minnekunft,

Daar

Daar geleerden nooit om dachten,
Die de eenvoudige Natuur
Mengt in zyn gebeên en klagten,
Zo vol tederheid als vuur.
Och! hoe zou zy weig'ren kunnen,
En, voor zyn oprechte trouw,
Hem haar wedermin misgunnen?
Zou zy niet de lentedouw,
Van haar lippen, van haar wangen,
't Blank en bos van haar gelaat
Schenken aan zyn zielverlangen?
Haaren leevensdageraad,
Straalende uit haar vriendlyk wezen,
Is voor hem, voor hem alleen,
Zo bekoorlyk opgereezen.
Zy, door zyn standvastigheên
Overwonnen om te minnen,
Treed met hem naar 't echtaltaar;
En de Liefde smelt hun zinnen
En hun harten door elkaêr.
Laat D E H A A N nu vry doen hooren
't Schel triomflied van zyn min,
Dat het klink' door yders ooren;
Dat zyn Luit zich, ryk van zin,
Menge met de Bruiloftstoonen,
Zyne Liefde toegewyd,
Om zyn huwlyksfeest te kroonen,
Daar hy, blyde en onbenyd,

Zonder zorg, zyn Bruid mag kussen,
 En zyn zuiv're minnevlam
 Kweeken, voeden, en weêr blusfen.
 Zo moet zyn geroemde Stam
 Lang in braave Telgen groeijen,
 En zyn echt voorspoedig bloeijen.

OP HET ZELFDE HUWELYK.

De Zon, in 't lentekleed, straalt blyde uw min te moet,
 O wakk're HAAN! die vroeg laat een triomfkreet hooren,
 Uw schoone bruiloftsdag verkondigende aan de ooren
 Van uwe Bruid, ontvonkt door uw getrouwen gloed!

Nu ziet ge uw liefsten wensch, zo lang met hoop gevoed,
 Vervuld in haar, die u van boven is beschooren,
 En u tot heil, met zo veel gaaven, wierd gebooren,
 Nu ge aan haar blanken hals uw minnezorg verzoet.

Uw huwlykslot is met geen schatten op te weegen,
 Daar uw SIBILLE, uw trouw voorspellende alle zegen,
 Wyd uwe Bruiloft met verliefde orakels in.

Ga, Bruigom, teel en kweek een reeks van jonge HAANEN.
 Volg hem, ô schoone Bruid! daar Liefde u 't spoor komt baanen.
 't Is tyd; terwyl DE HAAN mooi weêr kraait voor uw min.

*Verënd den XXVIIIsten van Lente-
 maand, MDCCVI.*

T E R B R U I L O F T E

VAN DEN WEL ED. GESTRENGEN HEERE

M^R. CORNELIS BACKER,

REGEEREND SCHEPEN, ONTFANGER VAN DES GEMEENEN LANDS MIDDELEN OVER AMSTELDAM, ENZ.

E N J O N G K V R O U W E

JACOBA GRAAFLAND.

De braave BACKER, tot het Scheepensämpt verheven,
 En 's Lands Ontfangerfchap, ten dienft van 't algemeen,
 Ziet, of dit was voor zyn verdienften veel te klein,
 Op vleugels van de Min, zyn heil noch hooger zweeven.

De fchoone GRAAFLAND, hem meer waard als Ampt en leeven,
 Een Telg van hem die, om zyn deugden aangebeên,
 Op Amfels Kapitoel als Burgerheer komt treên,
 Word hem, ten prys van zyn beproefde trouw, gegeven.

Doorluchte Twee, die, door een'aangenaam geweld
 Der Liefde, uw zielen en uw zinnen zaamen smelt,
 Wat ftaat uw Echt al heil voor 't algemeen te baaren!

Zo bloei uw zuiv're min en gloryryke Stam
 In eed'le Telgen, die, tot roem van Amfteldam,
 Uw fchoonheid, uw verftand en deugden evenaaren.

In Lentemaand, MDCCVI.

TER

TER BRUILOFTE
 VAN DEN HEERE
 I S A A C S N E P,
 DEN JONGEN,
 EN MEJUFFROUWE
 CORNELIA SLAGREGEN.

Zo ziet ge uw Huwlykszon dan eindlyk glansryk daagen
 Uit een SLAGREGEN, al uw vreugd en wensch op aard,
 O braave Bruidegom, alom geroemd; en waard
 Den schoonen Prys van uw verdienften weg te draagen!

Laat vry de Aaloudheid van Pigmalion gewaagen,
 Die warmte en minnegloed in 't koude marmer baart;
 Nu gy, schoon nimmer vuur en water saamen paart,
 Blaakt een SLAGREGEN, niet beschroomd voor afkeersvlaagen.

Al 't nat van 't Spaaren had geen laafnis voor uw vlam,
 Die een SLAGREGEN bluscht en voed in Amsteldam,
 Daar zich de Min, gelyk Jupyn, herfchept in regen.

Zo moet uw Huwlykszon op aard nooit ondergaan,
 Maar steeds in Telgen, naar uw deugd geëard, bestaan,
 En blinken, onbenyd, in overvloed van zegen.

O P H E T H U W E L Y K
 V A N D E N H E E R E
 J A C O B V A N L E N N E P ,
 E N J O N G K V R O U W E
 S U Z A N N A R U T G E R S .

H E E R J A C O B blaakt, door't vuur van zyn S U Z A N N A A S oogen;
 Die tweelingzonnen, al zyn lust en levensvreugd,
 Die, vriendlyk straalende, door haare lentejeugd,
 Zyn zinnen houden in verwondring opgetoogen!

Geen zangkunst, koopfortuin, noch beurs heeft meer vermoogen
 Op 't edelmoedig hart, dat zich alleen verheugt
 Met zyn Pandore, in 't eind, door zyn beproefde deugd,
 Standvastе liefde en trouw, tot wedermin bewoogen.

S U Z A N N E, een Roos in Naam en glans, wiens kunst Natuur,
 In 't maalen van 't gebloemt, braveert, voed zulk een vuur,
 Als 't Paradys voorheen ontvonkte, vry van vlekken.

Blaak, schoone Bruid, leef, met uw Bruigom, onbenyd:
 De Liefde, aan wie ge u zelf zo vroeg hebt toegewyd,
 Kroont uwe trouw, en zal u met haar ylerken dekken.

*Veriend den VIden van Bloei-
 maand, MDCCVI.*

O P H E T H U W E L Y K
 V A N D E N H E E R E
 A R N O L D V A N O U D,
 E N J O N G K V R O U W E
 G E E R T R U I D H A A K.

Nu ziet ge uw min, VAN OUD, in top van glory zweeven,
 Op vlerken van uw trouw, standvastigheid en deugd,
 Daar gy den morgendaauw kust van uw GEERTRUIDS jeugd,
 En in haar schoonheid vind een tweede ziel en leven.

Uw minnekeur zo wys, uw echt zo hoog verheven,
 Baart aan den Amstel, uw geboortestroom, veel vreugd.
 't Y rolt in Zuiderzee, om dit geluk verheugd,
 Met myne Zangnimf naar Enkhuizen heen gedreeven.

De Min blaakt bosch en wei, ja ook het barre strand;
 Terwyl Neptuin, in 't nat, om Amphitrite brand.
 Vrouw Venus wierd uit zee, uw Bruid aan zee gebooren.

De Hemel zegene zo schoon een huwlyksvlam,
 Waar door VAN OUDS Geslacht, en HAAKS doorluchte Stam
 Mag eindloos leven, en geen Nyd hun glory smooren.

*Veréend te Enkhuizen den Isten van
 Zomermaand, MDCCVI.*

TER BRUILOFTE
 VAN DEN HEERE
 J A N D A E M S,
 EN MEJUFFROUWE
 LUCIA KORNELIA HONDIUS.

De Huwlyks Hymen, die zyn haardstede en altaar
 In 't zegenryke Huis heeft van Heer D A E M S genomen, (men,
 Wiens braaf Geslacht noch nyd, noch afgunst hoeft te schroo-
 Zwaait weêr de Bruiloftstoorts, die zelden blinkt zo klaar.

Hy vlecht de Stammen en de harten door elkaâr
 Van H O N D I U S en D A E M S, daar hy geheele stroomen
 Van onbepaalde weelde en vreugd hen toe laat koomen,
 Voorspellende alle heil aan 't heeggeroemde Paar.

De Ryn, aan D A E M S verpligt, gehuld met wyngaardbladen,
 Viert met de Vecht dit feest, van blydschap overladen.

Zy vloeijen langs Oostwaard den Amstelstroom te moet.

't Y fiert zyn wimpelen met palm en mirthekransen,
 Terwyl de Nymfen op het zoch van 't water dansen,
 En Hymen roemt op zulk een zuiv'ren minnegloed.

*Ver'eend den V'len van Oogst-
 maand, MDCCVI.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

J A N H O N D I U S ,

E N M E J U F V R O U W E

E L I Z A B E T H V I S S C H E R .

Dus zegepraalt getrouwe Min,
Na veele wederwaardigheden,
Zo lang geproefd, zo lang geleden,
Standvastig van gemoed en zin;
Terwyl haar word, door alle tongen,
Een bly triomflied toegezongen.

Heer HONDIOUS, geprangd in 't hart
Van liefde, in d'eersten bloei der jaaren,
Streed lang, en worstelde op de baaren
Der minnezee, vol zorg en smart,
En, hoe gefold van onweêrvlaagen,
Niets kan den jongen Held vertsaagen.

Hy

H U W E L Y K S Z A N G E N.

Hy vaart nu voor, dan tegen stroom,
 Ten trots der nyd, om naar te spooren
 Een VISSCHERS eenig Kind, geboren
 Voor hem alleen, daar ze aan den zoom
 Van 't Y haar glinsterende straalen,
 Gelyk de middagzon, laat daalen.

Dit is dat ongemeene Licht,
 Daar hy, vol moed en onbezweken,
 Naar steevent, dat op alle strecken
 Geduurig houdende in 't gezicht.
 Hy doelt op 't zachte strand der lippen,
 Daar hy zyn minnekiel laat glippen.

Een wakk're Palinuur vaar vry
 Langs alle kusten veilig heenen,
 Van Venus Avondstar bescheenen:

Die, schoon zy uitblinkt aan de ry
 Van duizend tintelende Lichten,
 Moet voor de held're Noordstar zwichten
 Van HONDIUS, die trouw ter wacht,
 Zeilt op dat hemelvuur der oogen,
 Van duift're wolken nooit omtoogen,
 Ontvangende steeds nieuwe kracht,
 Daar 't in zyn ziel verspreid haar vonken,
 Door de alleraangenaamste lonken.

Maar, ach! wat baat hem zyne vlyt,
 Zyn moeiten, noodgebeên en waaken,
 Om eenmaal aan zyn wensch te raaken?
 't Is slechts verlooren zorg en tyd;

Tot

Tot dat de Liefde, uit medelyden,
Hem 't wreev'lig onweêr helpt bestryden:

 Zo dra ze haar vergoode hand
Aan 't roer slaat, op die kuft ervaaren,
Raakt straks die stormwind aan 't bedaaren,
 En HONDIOUS verheugd te land,
In de allerwenschelykste haven,
Waar aan Natuur schonk al haar gaaven.

 Dit heeft voorheen een Strandsibil
Hem, noch in zyne wieg gelegen,
Bestraald van 's Hemels milden zegen,
 Voorspelt door godspraak, die den wil
Van 't Noodlot, zyne min beschooren,
In maatgedicht, dus klaar liet hooren:

 Gy zult verkrygen tot uw Bruid
Een Maagd, zo fier als heusch van zeden,
Welleevend, vol bevalligheden,

 Een VISSCHERS schoone Lentespruit,
Die vroeg een ryken glans zal geeven
In d' opgang van haar morgenleeven.

 Maar al dat voordeel van haar jeugd,
Dat blank en blos van 't vriendlyk wezen,
Hoe aangenaam, hoe hoog gepreezen,

 Zal zwichten voor de zuiv're deugd,
Die met haar schoonheid op zal groeijen,
En vruchtbaar tot haar glory bloeijen.

 Begaafd met geest en kloek verstand,
Ver boven het gemeen verheven,

Mm

Zal

Zal zy op Fenikswicken zweeven,
 En, door haar zachten toon en trant,
 Als tiende van de Zanggodinnen,
 De lauwerkroon der Dichtkunst winnen.

Dan zal haar Lier, uw min ten prys,
 Uw schrand'ren geeft en gaaven eeren,
 Uw edele inborst hoog waardeeren;

En gy, op eene bruiloftswys,
 Als de Echo van die schelle klanken,
 Haar kunst en teed're liefde danken.

Dus zult gy, blyde en ongestoord,
 In beurtgezag uw ooren streelen,
 En beide uw minnewonden heelen,

Van ééne lust gelyk bekoord.

Doch, na een reeks van zielsverdrieten,
 Zult ge eerst dit heilryk lot genieten.

Dit, dunkt my, heugt myn Zangheldin,
 Dat hem de Strandsibil ontvouwde.

Thans is de orakelspraak dier Oude

Vervuld, nu hy de wedermin

Van schoone ELIZABETH mag smaaken,
 Hun zielen wisflende onder 't blaaken.

Zo schonk haar eed'le Naamgenoot,
 Elize, Eneas meé haar harte,

Genoopt van een verliefde smarte,

Na 't bergen der Trojaansche vloot;
 Daar hy, spyt Junoos wrok en laagen,
 Zyn minnezon zag vrolyk daagen.

H U W E L Y K S Z A N G E N. 275

Nu moogt ge in onbepaalde vreugd,
Bekoorlyk Paar, uw zorg verpoozen,
En weiden in een beemd van roozen,
Daar geene doornen uwe jeugd,
Noch liefde kwetsen in haar bloeijen,
Maar 's Hemels gunst u toe koom vloeijen.
Zo wacht men d' aanwas van uw Stam,
Door nutte weetenschap verheven,
Wiens roem zal in den Naneef leeven,
Zo lang de Zeevaart te Amsteldam,
Aan alle vier de waerelddeelen,
Den wind laat in haar vlaggen spelen;
En blyven, tot aan 's Waerelds end,
Door Aard en Hemelkloot bekend.

*Verleend den XVIIIsten van Slagt-
maand, MDCCVI.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

M I C H I E L B L O K ,

E N J O N G K V R O U W E

M A R I A V A N B E E K .

Z A N G .

Wie kon ooit een B L O K verzachten,
En verand'ren doen van aart,
Schoon men vlyt, noch moeite spaart?
Geene kunsten, geest of krachten
Maakten 't immer zacht noch week.
't Is vergeefs naar iets te poogen,
Dat een bovenaardsch vermoogen
Smelt en leenigt door een B E E K .
Nooit laat zich Natuur verheeren,
Van wat reukelooze hand
Zy voorheen wierd aangerand,
Door 't vernuftige bootseeren;

't Is

H U W E L Y K S Z A N G E N. 277

't Is hem, die 't heeft stout bestaan,
Met wat lift, wat schrand're zinnen,
Hy zyn proeffstuk dorst beginnen,
Geensins ongestraft vergaan.
Hoor Prometheus deerlyk zuchten,
Om zo zwaar een euveldaad,
Overtuigd, maar al te laat,
In zyn boeijens, niet te ontvluchten,
Dat hem zyne waan bedroog.
Wie poogde ooit de Zon te maalen,
Die niet blind wierd door haar stralen,
Vliegt een Ikarus te hoog,
's Hemels vuur verzengt zyn schachten.
Niemand kan een B L O K verzachten.

T E G E N Z A N G.

Recht. Natuur vermag alleen,
Om, uit B L O K K E N, en uit B E E K E N,
Menschenbeelden aan te kweeken,
En met leenig vleesch te omkleên,
Die, als buigzaam wasch, te kneeden,
Schoon van wezen, schoon van leeft,
Hen inblaazende eenen geest,
Die haar wetten volgt en reden:
Daar zy 't schepfel, door het stuur
Van haar aldoorzichtige oogen,
Van haar slaapdamp ooit omtoogen,

Mm 3

Wys

Wys regeert, en 't eeuwig vuur
 Steeds bewaakt, in 't onderhouden,
 Door wiens warmte en lieven gloed,
 Zy het al bezielt en voed,
 Om haar schoonheid aan te fchouwen,
 Die 't begrip te boven gaat,
 Daar ze, oneindig mild in 't geeven,
 Schiep de Liefde met het leeven,
 In des Waerelds dageraad,
 Om den mensch tot vreugd te strekken,
 Als een goddelyke spruit,
 En volmaakte Hemelbruid,
 Vry van driften, vry van vlekken,
 Die, gevolmagt van haar hand,
 Kweekt alom een zuiv'ren brand.

T O E Z A N G.

Zie de Liefde vrolyk tieren
 In gezelligheid op Aard.
 Zie, hoe yder vryt en paart,
 En zyn bruiloft bly mag vieren,
 Met een aangename luft,
 Die de harten kan verwinnen,
 Door een vuur, dat onder 't minnen,
 Word gelescht, en nooit gebluscht:
 Daar 't genoeg en vrede vest,
 En des ouders eigen beeld

H U W E L Y K S Z A N G E N. 279

In het krooft bekoorlyk speelt,
En alle aardsche zaligheden,
Door een Hemeldauw gevoed,
Stroomen 't juichend Paar te moet.

T W E E D E Z A N G.

Heeft de Liefde zo veel krachten,
En gedooft zy, koel van zin,
Dat haar B L O K zal fier verachten,
En, het Huw'lyksjuk en min
Haatende, zich wreev'lig toonen
Voor 't gestreel van alle vlam,
En haar zorgen dus beloonen,
Die zy droeg voor zynen Stam;
Stam, die zy in roem deê bloeijen,
Nooit in zyn geluk bepaald;
Stam, die ze eeuwig wil doen groeijen,
Zo lang 't licht om d'Aardkloot straalt?
Durft hy haar dus wederstreeven?
Kan een B L O K haar vuur weêrstaan;
Vuur, gevierd en hoog verheven
Boven Starren, Zon, en Maan,
Door geen wegen naar te spooren,
Zo is alles haast verlooren.

T W E E.

T W E E D E T E G E N Z A N G .

Neen, de Liefde is nooit verleegen:
Haar gezagh houd eeuwig stand.
B L O K ontvliê, door alle wegen,
Vry dien onweêrftaanbren brand,
Zonder zorgen, zonder fchroomen,
Nooit verlaatende zyn ftreek;
Hy zal ze echter niet ontkomen,
Maar ontvonken door een B E E K;
B E E K, alom geächt, gepreezen;
Klaarder als het kristalyn,
Frifcher als de dauw van wezen,
Schooner als de zonnefchyn;
Nooit ontroerd, maar zacht en teder;
Koel, als de aangename Mei,
Daar zy alle hoven weder
Siert, op nieuw, met haar livrei.
Och! hy komt ze pas genaaken,
Of gevoelt aanftonds zyn borft
Hevig om haar fchoonheid blaaken,
Zuchtende van minnedorft,
Van zo fel een vlam verwonnen.
Hy zoek, voor zyn hygend hart,
Nu by froomen, beeken, bronnen,
Naar verkwikking in zyn fmart;

Niets

Niets kan hem verkoeling geven,
 Voor zyn minnehitte en leed,
 Noch behoën 't verliefde leeven,
 Zonder hoop hem veel te wreed,
 Als zyn B E E K, zyn zielsverlangen,
 Maar die, bloode en schuw van aart,
 Hem ontvlied, van vrees bevangen,
 Voor een blaakend B L O K vervaard.
 Vuur en water mogen stryden:
 Maar de Liefde, die hem ziet
 Dus verteeren in zyn lyden,
 Maakt dat hy zyn wensch geniet,
 Met haar koelheid te overwinnen,
 Die allengs haar aart verzaakt,
 Leerende eind'lyk meê beminnen,
 Tot haar kille boezem blaakt.
 B L O K, verkwikt en opgetoogen,
 Eert de Liefde en haar vermoogen.

T W E E D E T O E Z A N G.

Alle nevel is verdweenen,
 Braave B L O K, en 't licht der dag,
 Dat uw Trouw bestraalt, verscheenen,
 Klaarder, vroeger als het plag,
 Om dus eerder aan te schouwen
 Uwe mintriomf en vreugd;
 Nu gy met den roem der Vrouwen
 Paart in 't bloeijen van uw jeugd,

Nn

Maa-

Maakende uw geluk volkoomen.

Alles komt van zelf u toe

Uit een zuiv're BEEK te stroomen;

BEEK, waar in ge u, nimmer moê,
Spiegelt, en verkoelt het blaaken

Van uw boezem, van uw hart,

Daar gy 't zoet der min moogt smaaken,
Onbekommerd, onbenard,

Zonder haat noch nyd te vreezen.

Laat Narcissus, in een bron,

Of een Beek, zyn eigen wezen,

Dat den prys der schoonheid won,

Vry bespieg'len, en versling'ren

Op zyn schynbeeld, te onbedacht;

Dat zyn handen, dat zyn ving'ren,

Als hy, 't vriend'lyk, teêr en zacht,

Poogt te omhelzen, komt te ontglippen:

Nu 't u, spieg'lende, is gegond

Van uw Schoones hals en lippen,

Van haar minnelyken mond,

't Waas te zuigen; en te omarmen

't Waare wezen voor het beeld,

Daar ze u, uit een teêr ontfarmen,

Ooren, hart en zinnen streelt,

Met geen vreugden te evenaaren;

Daar ze, in konst zo hoog verlicht,

Roemt uw deugden op haar snaaren,

En de toonen van myn dicht.

Maar,

H U W E L Y K S Z A N G E N. 283

Maar, Heer Bruigom, zie de stralen
Van uw huwlyksdag alreë,
Langs de kimmen, nederdaalen
Over 't vlak der Zuiderzee;
Om een veilig spoor te geeven
Aan uw bruiloftsnacht, die thans,
Op zyn vlerken voortgedreeven,
Voorgelicht van Hymens glans,
Spoedig doorbreekt, zonder marren,
Met een ongewoone pracht,
Voerende al het heir der starren,
Dat op zyne wenken wacht,
Meë ten rei, daar 't komt versieren
Zyne schaduw, en uw min.
Ga, wil dan uw bruiloft vieren:
Wyd ze met een blydschap in,
Daar geen schat by op kan weegen.
'Zo word de aanwas van uw Stam,
Mild bestraald van 's Hemels zegen,
Haast geviert in Amsteldam,
Met een vrolyk welbehaagen:
Zo blyf uw geluk volflaagen.

*Verëend den VI^{den} van Lente-
maand, MDCCVII.*

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
JAN VAN MEEKEREN,
EN JONGKVROUWE
MARGARETA RUTGERS.

Welk een heil is u beschooren,
Heer VAN MEEKEREN? Wat vreugd,
Nu ge, in 't eêlste van uw jeugd,
MARGARETA kunt bekooren!
Nu Heer RUTGERS schoonste Krooft
Uw verlangend hart vertrooft,
En van haare lieve lippen,
Even glimpig, even varsch,
Als een eerftgerypte kars,
't Langgewenschte Ja laat slippen,
Schenkende u haar hart en hand,
Tot een eeuwig onderpand

Van

Van haar minnelyk ontfarmen!
 Nu die frisfche Lentefpruit
 U, als een vergoode Bruid,
 Valt zo zacht, zo teér in de armen,
 Daar ze in uw verftand, uw deugd,
 Trouw en gaaven zich verheugt.
 Kost ge op aarde iets meer begeeren
 Van den Hemel, als 't genot
 Van zo fchoon een minnelot?
 Wie kan uw geluk waardeeren?
 Wie den glans van haar gezicht,
 U veel dierder als het licht?
 Gy moogt blyde en zonder vreezen,
 In haar liefde, kunft en geeft,
 Zwier, en welgemaakte leeft,
 Zeden, fchoon gelaat en wezen,
 Daar noch fchooner ziel uit ftraalt,
 U vermaaken onbepaald.
 Nu roemt gy met minnezangen,
 Als een Orpheus in de kunft,
 M A R G A R E T A A S liefde en gunft,
 Drukkende uit uw zielsverlangen,
 Op een aangenaame wys,
 De overfchoone Bruid ten prys;
 Die, met toverende toonen,
 Van de Min zelf uitgekeurd,
 Schel u toezingt op haar beurt,
 Om uw tederheid te kroonen,

Daar Natuur en Kunft gelyk
Klinken in haar zacht muzyk.
Alles fchynt met u te blaaken,
Daar de prille lentetyd,
Aan uw trouwfeeft toegewyd,
Min en weérmin poogt te fmaaken,
En de alteelende Natuur
Gloeit meê van 't Idalifch vuur.
't Nachtegaaltje, aan 't kwinkeleeren,
Vryt, zo dra het morgenrood
Doorbreekt, zyne mingenoot,
Die, in 't draaijen, wenden, keeren
Van haar ftem, met zoet geluid,
't Aangenaam verlangen uit.
Met wat hartverkwikb're ftraalen,
Met wat ongemeenen gloed,
Komt de Zon, die alles voed,
In den fchoot der Aarde daalen,
Die, met onweérftaanb'ren luft,
Haar verliefden bruijom kufft,
Om hem, ftreelende, te danken
Voor haar nieuwherberbooren jeugd,
Mengende haar weelde en vreugd
Onder uwe minneklanken,
Juichende, met bly gefchal:
't Is nu bruiloft over al.
Zie de Mei haar hoofd verfieren,
Vroeger komende als ze plag,

Om zo blyden huwlyksdag
 Aan den Amstelstroom te vieren,
 Voerende, vol geur en glans,
 Knaap en Veldnimf meê ten dans
 Op den toon der schelle reijen,
 Die u vrolyk, hand aan hand,
 Leiden naar het ledekant,
 Daar zy langs uw voetspoor spreijen
 Mirth, en al het jeugdig groen
 Van 't bekoorelyk saizoen.
 Pluk en smaak nu de eed'le vruchten
 Van uw jeugd, ô heilryk Paar!
 Vast verbonden aan elkaër.
 Leef in allerlei genuchten.
 't Zy geduurig lentetyd
 Voor uw min, daar ze, onbenyd,
 Van Gods gunst bestraald, zal bloeijen,
 En, met onbepaald geluk,
 Vry van onrust, vry van druk,
 In volmaakte Telgen groeijen;
 Waar door 't wederzydsch geslacht
 Eeuwig blink en blyf geächt.

*Veriënd den XVIIIden van Gras-
 maand, MDCCVII.*

TER

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

J A N S W A A N ,

E N M E J U F V R O U W E

M A R I A M E E S .

D E S W A A N , op eene M E E S verliefd aan de Amstelvliet ,
 Kwint krank van min , en poogt tot zynen wensch te raaken ;
 Terwyl Dione , aan wie de Swaan gewyd is , 't blaaken
 Van zyne borst verkwikt , tot trooft in zyn verdriet.

't Bevallig M E E S J E , dat zich , schuw voor hem , in 't riet
 Zo lang verschool , durft hem nu onbeschroomd gemaaken ,
 Daar 't zich geruft mag met haar trouwen S W A A N vermaaken ,
 Wiens zuiv're deugd verdient dat hy haar min geniet.

Nu mag de S W A A N zich in een stroom van weelde baaden ,
 Heen streevende , met heil en blydschap overlaaden ,
 Voor wind voor stroom , terwyl hy wyd zyn bruiloft in.

Hoor de Amstelnimfen , met de Huwlyksreijen , kweelen :
 Zy spellen dat zyn M E E S zal jonge S W A A N E N teelen ,
 Tot glory van zyn Stam , tot heil van zyne min.

Verleend den XIXden van Grasmaand , MDCCVII.

T E R

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
M^R. GEORGE CLIFFORD,
EN JONGKVROUWE
JOHANNA BOUWENS.

Wat Dichtpenfeel kan uw geluk, uw vreugd afmaalen,
Heer CLIFFORD, nu gy met de schoone BOUWENS paart?
Zy is uw deugd, uw trouw, en eed^{le} gaaven waard,
En gy, om van haar liefde en hart te zegepraalen.

De Mei roemt, met een vlugt van schelle nachtegaalen,
Uw min, uw Bruid, wiens glans alom verwond'ring baart;
Die Venus, die de Mei in luister evenaart,
Daar ze, als een Lentezon, u streelt met held're straalen.

O blyde Bruidegom! zuig nu den hemeldouw
Van BOUWENS roozemond, gewyd aan uwe trouw:
Pluk nu de bloemen van haar jeugd en vriendlyk wezen.

Kweek uw vermaard geslacht, kweek BOUWENS braaven Stam,
Tot glory van uw Echt, tot heil van Amsteldam,
Daar uwe minnezon zo schoon is opgereezen.

*Getrouwd den XXVIIsten van Gras-
maand, MDCCVII.*

Oo

TER

T E R B R U I L O F T E

V A N D E N H E E R E

A N D R I E S D O R P ,

E N M E J U F F R O U W E

A D R I A N A S T Y V E R S .

D E M i n k a n i n e e n D O R P z o g l o r y r y k r e g e e r e n
 A l s i n e e n S t a d ; d i e s h o u d z y h a a r d s t e d e e n a l t a a r
 I n ' t h a r t v a n D O R P , d i e z y n g e l u k t h a n s w o r d g e w a a r ,
 N u a l l e s t o e v l o e i t n a a r z y n w e n s c h e n e n b e g e e r e n .

D e f i e r e S T Y V E R S , d i e g e e n D O R P s c h e e n t e w a a r d e e r e n ,
 Z i e t n u d e w a a r d e e n d e u g d d a a r v a n h e e l z o n n e k l a a r ;
 T e r w y l d e L i e f d e h e n v e r e e n i g d m e t e l k a e r ,
 E n a l l e s , a a n d e n r e i , h e n s p e e l t e n z i n g t t e r e e r e n .

W a a r w a s o o i t b r a a v e r D O R P , w a a r a a n d a t v r o u w N a t u u r
 S c h o n k z o v e e l g a a v e n , e n d e M i n , t e r g o e d e r u u r ,
 E e n s c h o o n e M a a g d , o m h a a r v e r s t a n d e n d e u g d g e p r e e z e n ?

G a , B r u i d e g o m , r e e d s v a n v e r l a n g e n a f g e m a t :
 K w e e k e n v e r g r o o t u w S t a m : z o w o r d e e n D O R P e e n S t a d ,
 W a a r i n G o d s g u n s t , G o d s h e i l u t o t e e n m u u r z a l w e z e n .

*V o r e e n d d e n X I d e n v a n O o g s t ,
 m a a n d , M D C C V I I .*

T E R

TER BRUILOFTE
VAN DEN HEERE
ABRAHAM VAN HEULE,
EN JONGKVROUWE
EMILIA PERLING.

Wie zag de Liefde ooit met meer glory zegepraalen,
Nu zuiv're PERLING, vol van glans, den dauw en 't zoet
Van haare morgenjeugd u schenkt, en streelt uw gloed,
O Bruigom! daar gy leeft door 't licht van haare stralen?

Zo heelde Aurora meê haar Tithons minnekwaalen:
Zo plag Vrouw Venus, die het vuur der liefde voed,
In blinkend Paerlemoer geteeld op Nereus vloed,
Haar schoone Adonis blyde en vriendelyk te onthaalen.

O Bruid! zo ryk van geest, zo schoon als heusch van aart,
Heul met uw Minnaar, Heul: hy is uw liefde waard;
Hy, om zyn yver, deugd en trouw alom gepreezen.

Teel braave Telgen voor het wederzyds Geslacht,
Waar in van HEULE leve; en PERLING, hoog geächt
Om zyne Feniksveêr, steeds mag gelukkig wezen.

*Veriend den XVIIIden van Oogst-
maand, MDCCVII.*

O P H E T H U W E L Y K
 V A N D E N H E E R E
 M A T T H Y S W E S T E N D O R P ,
 E N J O N G K V R O U W E
 E L I Z A B E T H H A R T S E N .

De braave W E S T E N D O R P , in 't bloeijen van zyn jaaren
 En lentejeugd, in 't nut der koopmanschap ervaaren,
 In yver onvermoeid, in zorg nooit afgemat,
 Daar 't zeilryk Y bruifcht om de Beurs der Waereldstad,
 't Roemruchtig Amsteldam, niet denkende om te minnen,
 Terwyl de Koopfortuin geduurig streelt zyn zinnen,
 En zyne wakk're vlyt met winst op winst verzoet,
 En allen morgen met een nieuwen zegen groet;
 Word eindelyk gewaar de Liefde en haar vermoogen,
 En in zyn borst gekwetst door 't vuur der blinkende oogen
 Van schoone E L I Z A B E T H , die alle harten blaakt.
 Geen Boschëik word zo snel van 't bliksemvuur geraakt,
 Als hy, getroffen eêr hy 't denkt. Dies moet hy zwichten,
 Aanbiddende die twee bekoorelyke lichten,

Eêr

Eêr dat de vlam zyn hart en aderen verteert,
 Hoe lang hy ook zich zelf hier tegen had verweert,
 Het poogende in zyn borst te ontveinzen of te smooren:
 Maar zonder vrucht: hy vind zyn moeite en vlyt verlooren.
 De brand, te naauw geparft, barft eind'lyk feller uit.
 Zo bruifcht een sterke vloed, van geen geweld gestuit,
 Van een verwoeden wind gedreeven, door de daalen
 En koorenäkkers, in zyn vaart niet te achterhaalen.

Al wat op 't Aardryk ooit zyn geest vermaaklyk fcheen,
 Is geenszins hem nu zo gevallen als voorheen.

Wat is 't, in rykdom en verftand te zyn verheven,
 Indien men eenzaam moet verslyten jeugd en leeven?
 Indien men 't zoet genot derft van een mingenoot,
 In wiens gezelligheid, in welkers zachten fchoot
 Men 's levens laft verlicht, begroet met lieve lonken?
 Wat is een Huis, met wat fieraaden ook befchonken,
 Als 't mist het vrolyk licht van 't fchoone vrouwebeeld?
 Een droevig nachtvertrek daar alles haaft verveelt.

Dit dacht Heer WESTENDORP, met zyne kwaal verlegen:
 Maar Liefde, die hem is, gelyk 't Geluk, genegen,
 Geleid hem by de Maagd, wiens flonkerend gezicht
 Het Huis te Kroonenburg met zonneglans verlicht
 Aan 't Stichtsche Tempe, daar ze in hofwaranderyën,
 Als een Pomone, ontfchuilt de minnaars en het vryën,
 Alleen verftrekkende de hulp, de hoop en trooft
 Der waardige Ouders; die, verheugd in 't eenig Krooft,
 Dat hun de Hemel schonk met zo veel ryke gaaven,
 Van 't laftig ftadsgewoel bevryd en 't moeilyk flaaven,

Zich zelve koest'ren in een aangenaame rust.

Hier vind de Minnaar al zyn levensvreugd, zyn lust
In 't vriend'lyk voorwerp van zyn wensch en minnezorgen,
Die nimmermeer zyn ziel verlaaten; 't zy de morgen
Zyn liefde een held'ren dag beloove, of dat de nacht
Bezwalk' die straal van hoop, en luister' naar zyn klagt.

Hy durft de Schoone pas uit diep ontzagh genaaken,
Terwyl zyn oogen zich gaan weiden en vermaaken
In haar bekoorlykheên; daar ze aan een zuiv're bron,
In koele schaduwen voor 't blaaken van de zon
Gezeten, alles brand, en met vergoode lonken,
Als Daphne, Febus doet verlieven en ontvonken,
Zelf blyvende even koel en koud, als killig ys.
Hy ziet haar dan in dit vermaaklyk Paradys,
Daar alles schynt zyn liefde en wenschen aan te kweeken,
En, van verwond'ring stom, geen eenig woord kan spreken?
Tot hem de Liefde, die zich nooit verlegen vond,
Zyn lippen opbreekt, en in zyn verliefden mond
De woorden legt, en noopt de Maagd om hem te hooren.

Myn Schoone, (vangt hy aan) zo krachtig in 't bekooren,
Zult gy noch langer myn getrouwe min weêrstaan,
En myn gebeden, en myn diensten fier versmaên?
Och! gy schynt myne klagt te ontvliên hoe langs hoe wreeder.
Schiep u Natuur daarom zo zacht, zo malsch, zo teder?
Laat vry Anaxareet veranderen in steen,
Die, als een harde rots, voor 's minnaars noodgebeên
Bleef onbeweegelyk en zonder mededoogen;
Tot ze eindlyk wierd te laat met zyn verdriet bewoogen.

Och!

Och! volg dat voorbeeld niet; maar zie hoe alles paart;
 Hoe ftam op ftam zich zelf vereeuwigt en bewaart;
 Hoe boom, hoe bloem en plant elk hunne weêrgaê ftreelen,
 De bosch en veldgoôn hun verliefde wonden heelen;
 Ja, hoe Diana zelf, in weêrwil van de Zon,
 Verleert haar fierheid, en bemint Endimion. (hoolen,
 Verlaat toch de eenzaamheid; fchroom voor de onzichtb're
 Waar in de Saters, tuk op 't minnen, zyn verſchoolen,
 Die vaak een ſchoone maagd belaagen eêr zy 't weet.
 Denk, denk aan Sirinx, die, van Pan te ſnel, te wreed
 Vervolgd, hoe luid zy riep en kermde, ging verlooren:
 Men kan den nagalm in het piepend riet noch hooren:
 En of hy, ſpeelende, haar naam, haar ſchoonheid eert,
 En maakt onſterfelyk, zy blyft in riet verkeerd.
 Wat baat het of ge al, met verheevene gedachten,
 Ten Hemel opſtygt, en zyn werken leert betrachten,
 Zo wonderbaar in al de ſchepſelen verſpreid;
 En, als een vyandin van traage ledigheid,
 Natuur in haare kunſt weet vlytig te achterhaalen,
 Door allerlei gebloemt' bekoorlyk af te maalen,
 Met keur van kleuren, naar het leeven geſchaakeerd,
 Waar aan zelfs Zeuxis, hoe in Schilderkonſt volleerd,
 Zich licht vergreep, den ſchyn aanschouwende voor 't wezen;
 Zo gy de bloemen, zo volmaakt, zo uitgeleezen,
 Van uw bevallige gelaat, dus onberaên,
 Laat, zonder zorg voor afzetfels, fier vergaan,
 En onverſchillende, uw getrouwen minnaar kwynen,
 Schoon gy hem ziet, als't ſneeuw voor 't zonnevuur, verdwynen?
 Wat

Wat baat het dat ge uw jeugd en glans , geroemd alom,
 Slyt zonder minnevreugd , flyt zonder bruidegom ,
 Die u een scherm en schild voor allerlei gevaaren
 Mogt veilig strekken , en voor overlast bewaaren ,
 Bezorgd dat geene doorne uw voetzool ooit verzeer' ;
 Noch wind , noch regenvlaag , noch zomerhitte u deer' ;
 Dat geene honigby uw lipjes kwetse in 't daalen ,
 Om daar den roozendauw , viool en tym te haalen ;
 Of dat de schorre lier van eenen boerschen knaap
 Uw oor geweld doe , en verstoore uw zachten slaap.
 Leer , leer toch eenmaal eens veranderen van zinnen ,
 En , eêr uw lentetyd glipt heene , 't vrolyk minnen ;
 Op dat uw Stamhuis leeve , en bloeije in vrucht op vrucht .

Hier zweeg hy , wordende gestuit door zucht op zucht
 Van zyne E L I Z A B E T H , met zyn verdriet bewoogen .
 Zy antwoord hem , door zyn verdiensten opgetoogen ,
 Door zyn oprechte trouw verrukt , met haar gezicht ,
 Dat , van de Liefde in 't eind geöpend en verlicht ,
 Zyn gaaven en zyn deugd in vollen dag ziet blinken .

Nu schynt hy in een zee van wellust weg te zinken .
 Daar hy , begunstigd van 't Geluk en van de Min ,
 Zyn Huwelyksverbond sluit met zyn Zielsvriendin ,
 Die , hem omhelzende , laat zacht haar mond ontslippen :
 'k Bemin ; terwyl hy 't vast verzegelt aan haar lippen .
 Zo geeft een oogenblik , zo geeft een wenschlyk uur ,
 Waarom dat vaak zo lang gestreên word al te zuur .

Nu schynt het alles meê in zyn geluk te deelen ,
 Men hoort thans anders niets als minnezangen kweelen .

Elk is met lauwerier, met palm en mirth versiert,
 Daar 't aad'lyk Kroonenburg, verheugd, de bruiloft viert,
 Het hoofd verheffende veel hooger als voorheenen,
 En alles toevloeit op dit zegenryk verëenen,
 Nooit zynde van zo schoon een glans, noch dag bestraald.
 De vrede en vriendschap gaan hier weiden onbepaald;
 En Amalthea stort hier uit haar vollen hooren
 Van Overvloed, als of de Goudëeuw was herbooren;
 En, alles in zyn bloei, op nieuw een Lentetyd,
 Aan Bruidegom en Bruid zo gloryryk gewyd;
 Daar de Amstel en de Vecht met al de Stroomnajaaden
 Toejuichen hunne Trouw, van blydschap overlaaden.
 De Huwlyks Hymen voert den rei, van zynen glans
 Veel prachtiger als ooit bescheenen, bly ten dans
 Op 't klinken van de fluit, van bom en veldschalmeijen,
 Om Bruidegom en Bruid, naar 't bruiloftsbed te leijen.
 Gelieven, spoed u; gaat, en offert uwe jeugd
 Op 't altaar van de Liefde, in onbepaalde vreugd.

*Veriend op 't Huis te Kroonenburg, den XXVIjsten
 van Oogstmaand, MDCCVII.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

J A N S W A R T ,

E N M E J U F V R O U W E

S A R A V A N H E U L E .

Dat minnekeur is een betovering der zinnen,
 Blykt klaar in S A R A , die, schoon ze is alom geächt
 Voor schrande van vernuft en oordeel, onverwacht
 Haar hart, hoe fier't ook schein, laat van een S W A R T verwinnen.

Zy, op zyn trouw geruft, zweert eeuwig hem te minnen;
 En schoon elk treurt met *Swart*, en *Swart* verbeeld de nacht,
 Bestaat haar vreugd in S W A R T , die zyne zorg verzacht,
 En, met zyn bruiloft, ziet zyn levensheil beginnen.

Zo gaan zy, toegejuicht met zegegalm op galm,
 Langs 't minnespoor, bebrooid met mirth en maagdepalm,
 Hun minnewonden in elkaers omhelzing heelen.

Uw keur, ô Bruid! bloei steeds gelukkig in uw S W A R T ,
 Zo zuiver in zyn trouw als blank van deugd en hart.
 Leef lang, en wil met hem veel blanke S W A R T J E S teelen.

*Veriend den XXIIIsten van Herff-
 maand, MDCCVII.*

OP HET HUWELYK
VAN DEN HEERE
GERRIT FORTGENS,
EN JONGKVROUWE
ANNA GRYSPEERT.

De Min, ô FORTGENS! bragt gelukkig u aan 't Spaaren,
Om eene Bruid, zo schoon van zeden als gelaat,
Die, als een Morgenzon, in 's leevens dageraad,
Verwond'ring en ontzagh, waar dat zy blinkt, kan baaren.

Uw ANNAAS hemelglans komt vriend'lyk op te klaaren,
De nevels, die uw min deed kwynen buiten raad,
Daar op uw eed'le deugd en trouw haar liefde staat
Gegrondeft, om met u onscheidelyk te paaren.

't Juicht alles om uw Echt: 't Y vloeit met losfen toom,
En mengt zyn blydschap met uw Bruids Geboortestroom,
Wiens Veldpoët uw lof zingt op vergoode toonen.

Bekoorlyk Paar, elk wacht uit uw geächte vlam,
Tot roem van Haarlem, tot geluk van Amfteldam,
Beftraald van 's Hemels gunft, een reeks van braave Zoonen.

*Veriend den XXXten van Wyn-
maand, MDCCVII.*

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

D A V I D M A T H E U S

D E N E U F V I L L E ,

E N J O N G K V R O U W E

J A C O B A V A N G E L D E R .

Nooit heeft de Liefde zo volmaakt gezegepraalt
 Als in Heer D A V I D , om zyn gaaven hoog gepreezen,
 Daar zyne Minnezon is heerlyk opgereezen,
 Al tevens van haar glans en van 't geluk bestraald.

Hoe mild, hoe ruim word zyn verliefde zorg betaalt,
 Nu hy de bloesem van J A C O B A A S vriendlyk wezen,
 De lenteroozen van haar lieven mond mag leezen,
 En weiden in een beemd van welluft onbepaald.

Bekoorlyk Paar, de Mei poogt in uw vreugd te deelen:
 Zy viert uw Huwlyksfeest met duizend orgelkeelen
 Van Nachtegaalen, die zich zengen aan uw vlam.

Dione fiert uw Echt met mirthe-en roozekransfen,
 Daar Hymen uwe min, by 't licht der bruiloftsglansfen,
 Voorfpelt den wasdom van uw gloryryken Stam.

*Verleend den XVIII en van Gras-
 maand, MDCCVIII.*

O P

OP HET HUWELYK
VAN DEN HEERE
JACOB HENNEBO
ADRIAANSZ.
EN JONGKVROUWE
MAGDALENA BARNAARD.

Wie zag de Liefde ooit van des Hemels trans,
Met meerder vrucht, met vriendelyker glans,
In eene nis van diamante straalen,
En zonnegoud, op 't Aardryk nederdaalen?
Terwyl ze een geur, en dauw, vol godlyk zoet,
Verspreijende, verwekt een zuiv'ren gloed,
Daar zy door haar gewyde minnevlammen,
Te zaamen paart twee zegenryke stammen,
Aan 't Spaaren en aan d'Amstelstroom vermaard;
Om hunne trouw en deugden dubbel waard,
Dat Liefde hen poogt eind'loos te onderhouden,
En hun geluk, door 't onderlinge trouwen
Der Telgen, steeds te kweeken onbepaald,
Zo lang de Zon den waereldkloot bestraalt:
Zo moogen zy zich, als een eik, verheffen,
Van geenen ramp noch onweérvlaag te treffen.

Dit heilryk Paar, gezengd van zulk een vuur,
 Geleid op 't spoor, dat de edele Natuur
 Voorheen bereidde en baande in 't minzieke Eeden,
 Gevolgd, verzeld van duizend zaligheden,
 Ziet eindelyk, met zyn verliefd gezicht,
 Dien blyden dag, dat wellekooome licht,
 Waar op de Min het zal door d'echt verëenen,
 Zo aangenaam, zo gloryryk verscheenen;
 Als of het Febus luste, om, aangedaan
 Met al zyn pracht, het bly ten dienst te staan;
 Terwyl hy de Aard hoort om zyn liefde zuchten,
 Bezwangerd van zyn gloed met goude vruchten,
 En Klitië hem, in haar troostloos lot,
 Volgt, buiten hoop van 't zoet en 't lief genot.

Dus mild bestraald, verkwikt van 's Hemels zegen,
 Als 't dorstig kruid door vrucht'ren lenteregen,
 Gaan zy, gekroond met groene mirth en palm,
 Alom begroet met blyden galm op galm,
 Naar 't echtältaar, om 't offervuur te ontsteeken,
 Daar hunne trouw, van tyd noch dood te breeken,
 Gestaaft word, en in eeuwig diamant
 Geklonken, door des Almagts sterke hand.
 Zo vast een trouw zal de Echtgenooten geeven
 Volmaakte weelde, in een gezellig leven,
 Dat hier op Aarde een Paradys verbeeld;
 Waar in zy, van 't geluk geleid, gestreeld,
 Zich zullen, vry van ongeval, verblyën,
 En steeds elkaër beminnen, kussen, vryën,
 En blaaken, door een onderlinge lust,
 Die steeds gelescht, en nooit word uitgebluscht.
 Dan spiegelt zich Heer HENNEBO in de oogen
 Van zyne Bruid: dan pryft hy, opgetoogen,

Haar

Haar prille jeugd, haar vriendelyk gelaat,
Dat, blinkende, als een lentedaageraad,
Pronkt schooner als de blonde Mai, met bloemen
Van frischer glans en kleuren, waard te roemen;
Haar zeden, die een baak zyn voor de jeugd,
Haar schrand'ren geest, wellevendheid en deugd,
En al 't fieraad, waar meê zyn Uitverkooren
Is van Natuur voor hem alleen gebooren;
Voor hem alleen, daar hy, van min verrukt,
De karsfen van haar lieve lipjes plukt,
Met eene vreugd, onmooglyk af te maalen.
Maar wie, wie kan zyn minnevreugd bepaalen?
Als BARNAAARDS eenig Krooft, zyn MAGDALEEN,
Op haare beurt, zo vol bevalligheên,
Zo zoet, zo teêr, op haare schelle snaaren,
Met geene kunst noch klanken te evenaaren,
Verheft zyn trouw, haar wederliefde waard,
Zyn kloek vernuft, zyn edelmoedige aart,
Zyn groot geduld, gerekt met zo veel smarte,
Waar meê, waar door hy eindlyk van haar harte,
Noch nooit van liefde of minneklagt verheerd,
Ter goeder uur, gelukkig triomfeert;
Terwyl hy voelt zyn borst noch meer ontvonken,
Gestreeled door 't zoet geluid, en haare lonken.
Dan gaat het al op haar muzyk ten rei:
Dan speelt de fluit, dan klinkt de veldschalmei,
En 's dichters lier, haar kunst en min ter eeren:
De wildzang schynt op maat te kwinkeleeren:
En Filomeel, die thans haar hoon, haar leed,
Van Thereus min en wraak vervolgd te wreed,
Eêr zy wierd in een Nachtegaal herbooren,
Laat op dit feest haar orgelkeeltje hooren:

En

En 't Haarlemsch Bosch, Cupido toegewyd,
 Daar Venus haar Adoon belonkt en vryd,
 Verheft verheugd zyn bladerryke kruinen,
 Op dit geschal, veel hooger als de duinen,
 Die blinken door de bruine schaduw heen.
 Hier is 't dat eerst de schoone Bruid verscheen
 Aan 's Bruigoms oog: hier is het dat de Liefde,
 Door haar gezicht, zyn borst zo diep doorgriefde;
 Hier hoorde 't stil geboomt' meêdoogende aan
 Zyn klaaggebeên, als hy, met zorg belaên,
 Vol hoop en vrees, om troost kwam eenzaam waaren.
 Nu juicht met hem al't Woud; nu juicht het Spaaren,
 En rolt en stroomt 't nabuurig Y te moet,
 Dat, met een zacht geruisch, hem vrolyk groet,
 Om onder een hun gulle vreugd te mengen.
 De Nimphen, die in 't koele nat zich zengen,
 Gevoelende den weêrschyn en den glas
 Der huwlykstoorts, gaan op het zoch ten dans
 Daar zy den galm der bruiloftsreijen hooren.

Gelieven, niets moet uwe blydschap stooren:
 Niets kwetse uw min. Rust op een roozebed
 Vol geuren, van geen doorenen bezet.
 Des Hemels gunst zy steeds uw echt geneegen.
 Zo groeije, en bloeije, in allerlei zegen,
 Tot Haarlems nut, tot heil van Amsteldam,
 Heer HENNEBOOS, met BARNAARDS braave Stam.
 Zo moogen bei de Grootvaars in de Neeven,
 't Verëende Paar ten prys, onsterfelyk leeven.

*Verëend te Haarlem den XIII^{en} van
 Bloemaand, MDCCVIII.*

O P H E T H U W E L Y K
V A N D E N H E E R E
C O R N E L I S M A R C H A N T ,
E N M E J U F V R O U W E
C H R I S T I N A U I L E N B E R G .

H E E R M A R C H A N T z i e t , n a v e e l k l a a g e n ,
' t V r o l y k e i n d e v a n z y n d r u k ,
E n d e n d a g v a n z y n g e l u k ,
D o o r e e n n a c h t v a n z o r g e n , d a a g e n ;
D a g , d i e v o l v a n h e m e l d o u w ,
Z e g e n t z y n g e r o e m d e t r o u w .

D a g , d i e h e m d o e t a d e m h a a l e n ,
E n , m e t l e e v e n d g o u d g e h u l d ,
A l z y n w e n s c h e n h o o p v e r v u l t ;
D a g , d i e , m e t v e r g o o d e s t r a a l e n ,
' t W i e r o o k , v a n d e M i n g e k w e e k t ,
O p h e t e c h t a l t a a r o n t s t e e k t .

W a t k a n h y n u m e e r b e g e e r e n ,
V o o r z y n l i e f d e , v o o r z y n v r e u g d ,
I n h e t b l a a k e n s t v a n z y n j e u g d ,
D a a r h y b l y m a g t r i o m f e e r e n ;
D a a r z y n t r o u w w o r d m i l d b e l o o n t ,
E n m e t m i r t h e b l a a n g e k r o o n t ?

29

Niets

Niets behoeft hy meer te vreezen,
 Gaande ftryken met den buit,
 Met CHRISTINE, een fchoone Bruid,
 Om haar gaaven hoog gepreezen,
 Wiens bekoorelyk gezicht
 Zelfs den dag verheugt en 't licht.

Liefde maalde, in haar gedachten,
 De eed'le deugden van MARCHANT,
 Zyne trouw, zyn kloek verftand,
 En al wat een maagd mag achten
 In een minnaar, die volmaakt,
 Die ftandvastig vryt en blaakt.

Zy moet eindelyk meê leeren,
 Hoe ze ook 't huwen heeft gehaat,
 Dat de Liefde zich nooit laat
 Van een fiere maagd braaveeren,
 Buigende voor 't zoet geweld,
 Dat al 't Aardryk wetten ftelt.

Laat vry Atalante vluchten
 Voor Hippomenes, die 't fpoor
 Van haar voeten nooit verloor:
 Laat zy loopen, laat hem zuchten;
 Eind'lyk heeft hy ze achterhaalt,
 En zyn min gezegepraalt.

Nu ziet hy in 't licht der oogen,
 Van zyn leevens zonnefchyn,
 Van de aanvellige CHRISTYN,
 Straalen 't minlyk mededoogen,
 En vol vreugd, ter goeder uur,
 Vonkjes van 't Idalifch vuur.

Hy

Hy gedenkt niet meer aan 't lyën,
 Zacht gestreeld van 't bruiloftslied,
 Noch het doorgestreên verdriet
 Van zyn blaaken, van zyn vryën,
 Nu CHRISTINA, 't weig'ren moê,
 Hem reikt bei haar armpjes toe.

Even als des Hemels zegen,
 Boomen, bloemen, kruid en plant,
 Na een heeten zonnebrand,
 Opluikt, door een friskschen regen,
 Laaft haar weêrmin zynen gloed,
 Ziedende door al zyn bloed.

Zy, die kwam zyn vlam te ontsteeken,
 Zal ze ook blusfchen, stond op stond,
 Met de kusjes van haar mond;
 Mond, vol tym en honigbeeken;
 Lipjes, om en om bezet
 Met de geuren van Hymet.

Al de lelyën en roozen,
 Die in 't vriendelyk gelaat,
 Schooner als de dageraad
 Vrolyk bloeijen, vrolyk bloozen,
 Met zo veel aanminnigheên,
 Gunt ze aan haar MARCHANT alleen.

Ga dan, Bruidegom, ga heenen:
 Wyd uw heilryk huwlyk in:
 Pluk de vruchten van de min.
 Venus Star is reeds verscheenen,
 Om meê bly ten rei te gaan,
 En uw vreugd ten dienst te staan.

'k Hoor de dart'le Minneboden,
Blinkende van hemelglans,
Gaande, op Hymens spoor, ten dans,
Uwe min ter bruiloft noden,
Met een goddelyk geluid:
Ga, en kus uw schoone Bruid.

Het geluk blyve u genegen.
Eeuwig bloeije uw liefde en lust.
Geen verdriet verstoore uw rust;
En uw echt zy, door Gods zegen,
Steeds een schoone bruiloftsdag,
Dien nooit glans ontbeeren mag.
Teel bekoorelyke Looten,
Die uw liefde en stam vergrooten.

*Verzend den II^{den} van Herfst-
maand, MDCCVIII.*

O P H E T H U W E L Y K

VAN DEN EDELEN MANHAFTEN HEERE,
D E N H E E R E

J O A N O F Z E,

*CAPITEIN VAN HET EDELE MOGENDE COLLEGIE
TER ADMIRALITEITTE AMSTELDAM;*

E N J O N G K V R O U W E

CATHARINA MARIA DOMMER.

Heer O F Z E buigt dan voor de Min, wiens heldenmoed
Voor 't oorelogsgeweld nooit zwichtte op Nereus baaren.
Zo strengelt Venus mirth in Mavors lauwerblaären,
Daar ze in zyn staale borst de liefde ontsteekt en voed.

Hy blaakt van schooner vlam als Paris, door wiens gloed
In Troje en Grieken brandde een krygsvuur van tien jaaren;
Wyl Helena 't gelaat, noch glans kan evenaaren,
Van CATHARINA, die het al verlieven doet.

Boet, overschoone Bruid, uw Bruidegoms verlangen:
Schroom niet den braaven Held in uwen schoot te ontvangen.
Dus streefde een teed're Maagd Alcides minnebrand.

Hy zal zyn krygslauwrier steeds off'ren aan uw voeten,
En aan uw blanken hals alle oorlogszorg verzoeten.

Zo wacht men uit uw Echt een Held tot heil van 't Land.

Getrouwd den V Iden van Louwmaand, MDCCIX.

O P H E T H U W E L Y K
V A N D E N H E E R E
G E R R I T W E S S E N S ,
E N M E J U F F R O U W E
J O H A N N A T A R W E .

Gezelligheid, die, als de Zon vol blyde ftraalen,
De treurige eenzaamheid verdryft, en al wat leeft
Verkwikkende, Natuur een vrolyk wezen geeft,
Kwam van den Hemel, met de Liefde, op 't Aardryk daalen.

Dit wift Heer W E S S E N S zo verftandig af te maalen
Aan T A R W E, uit wie zyn liefde en leeven voedsel heeft,
Dat zy, zo wys als fchoon, zyn wensch niet wederftreeft,
Maar hem, verwonnen van zyn trouw, laat zegepraalen.

O nooitvolpreezen Twee! smaakt al het heilryk zoet
Der meêgenoodfchap, in zo groot een overloed,
Als ooit verëenigd paar kreeg van Gods welbehaagen.

Dus zy uw Echt, op deugd gegrond, een spieg'lend licht,
Daar gy ten tweedemaal de Liefde een tempel fticht,
Waar in ge, als Baucis en Filemon, flyt uw dagen.

*Verëend den XXIII den van Lente-
maand, MDCCX.*

O P

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

J A C O B C O E S A A R T ,

E N J O N G K V R O U W E

I D A A R N O L D .

De Huwlykshymen, die gewyde vlammen sticht,
Verkwikt en onderhoud al 't menschedom met zyn licht,
Dat onuitblufschlyk blaakt, aan 't eeuwig vuur ontsteeken,
Waar meê Prometheus in zyn kleibeeld wift te kweken
't Zielvoedend leeven, aan natuur zo wellekom.
Het lust hem, die u blaakte, ô braave Bruidegom!
Door zyn vergooden gloed, u, met uw Bruid, te leijen,
Naar 't Altaar, toegejuicht van schelle bruiloftsreijen,
Daar hy uw Echt, alom geroemd, wyd plegtig in,
Voorspellende u, de nyd ten trots, dat uwe min,
Door overvloed van vreugd, door overvloed van zegen
En vergenoegen, met geen schatten op te weegen,
Zal bloeijen, en zyn licht steeds blaaken, ongeschend,
Om uwe trouwkoets tot uw laatste levensënd.

○

O nooitvolpreezen Bruid! wat 's uw geluk volflaagen,
 Bevallige I D A , die uw lieve lentedaagen,
 Uw pas ontlooken jeugd, in 's leevens morgenfond,
 Aan eenen Minnaar, zo volmaakt van deugden, gont,
 Wiens edelmoedig hart, geprikkeld van zyn lyden,
 Moest in het veld der Liefde, om 't uwe, zo lang stryden;
 Nu tusfchen vrees en hoop, nu droef, dan bly te moê,
 Tot gy 't hem legt, ten prys van overwinning, toe:
 Daar gy zyn smart, waar in gy reeds zo diep komt deelen,
 Met lonkjes, lagchjes, en met kusjes poogt te heelen;
 En hy zo teder, van uw weêrmin overtuigd,
 Den zoeten honig van uw lekk're lipjes zuigt?
 Terwyl hy, door uw glans en gaaven opgetoogen,
 In 't vriendelyke licht van uw bekoorlyke oogen,
 In 't aangenaame blank en bos van uw gelaat,
 Veel schooner blinkende als een lentedageraad,
 Zich zelve spiegelt, en verkwikt zyn hart in 't blaaken.
 Zo kan zich Febus met de blonde Mei vermaaken,
 Wanneer hy, gloeiende van liefde om 't hoofd, belonkt
 't Minkweekende gelaat, haar koele borst ontvonkt,
 En zy een roozegeur vermengt met zyne ftraalen,
 Verwelkomt en begroet van duizend nachtegaalen.
 Zo streelt ook Peleus, nooit verzaad noch moê gekuft,
 De blanke Thetis in een zee van minneluft;
 Terwyl de jeugdige Najaaden vrolyk kweelen,
 De jonge Tritons op kinkhoorens dartel speelen,
 Vrouw Doris voert den rei ten dans op deezen toon,
 En 't Zeehof fchatert, zulk een blydschap ongewoon.

Maar

H U W E L Y K S Z A N G E N. 313

Maar kan COESAART wel zyn verwondering betoomen,
 Nu tevens hem 't geluk en weelde toe komt stroomen,
 Als hy uitmunten ziet in 's ligchaams schoone leeft,
 Van zyne Mingenoot, noch schooner ziel en geeft,
 En zuiv're zeden, van natuur haar aangebooren?
 Dan pryft hy 't huwlykslot, hem van om hoog beschooren:
 Dan roemt hy zyne Bruid, en van zyn edel vier
 Genoopt, haar ryk vernuft, en deugden op zyn lier,
 Die eindeloos haar zal verheffen en waardeeren.
 De Reijen zingen, op dien toon, zyn min ter eeren,
 En Y en Amstelfroom met aangenaam geluid:
 Hun klanken rollen, van de winden niet gestuit,
 Langs zachte golfjes heen: de Waternimphen dansen,
 Op 't ruischend zoch, besfraald van 't licht der bruiloftsglanssen:
 Haar boezems blaaken meê, ontvonkt van zulk een gloed,
 Waar uit de Zeevaardy ziet alle heil te moet;
 Terwyl de Koopfortuin, den Bruidegom genegen,
 Zyn Echt een stut zal zyn door allerleyën zegen,
 Tot roem, tot glory van de Beurs van Amsteldam.
 Zo bloei steeds Heer COESAARTS, zo bloei Heer ARNOLDS Stam,
 Die eeuwig zullen in hun Telgen zich verheffen,
 Als eikenboomen, van geen blikfemen te treffen;
 In welkers schaduwen 't verëende Paar, geruft,
 De goude Bruiloft viere in onbepaalde lust.
 Zo moet dit huwlykslicht, met zulke schoone stralen
 Als 't oprees, spade, en als de Zon, vol glory, daalen.

*Veriënd den XXXsten van Lente-
 maand, MDCCX.*

Rr

O P

314 H U W E L Y K S Z A N G E N .

O P H E T H U W E L Y K

V A N D E N H E E R E

V I C T O R D E H A A N ,

E N J O N G K V R O U W E

A N N A V A N G E S S E R .

De wakk're HAAN juicht , na een nacht van minnekwaalen ,
Nu voor zyn oog verschynt zyn Liefdens dageraad ,
Met zulk een vriend'lyk licht , met zulk een schoon gelaat ,
Gelyk Aurora blinkt om Cephalus te onthaalen .

De Bruiloftsrei verdooft den klank der nachtegaalen :
't Juicht alles met DE HAAN ; terwyl de Min de maat
Van 't bly triomfied met zyn dart'le wieken slaat ;
De Min , waar door zyn deugd mag moedig zegepraalen .

Bekoorlyke ANNA , kroon uw VICTOR : roem uw Held ,
Daar elk uw schoonheid , en zyn eed'le gaaven meld .
En wat VERWINNING is meêr waard te zyn gepreezen ?

Dus moet DE HAAN noch lang zyn Liefdens morgenstond
Zo schoon zien blinken als de Zon ; zyn Trouwverbond ,
Zyn Handel , Stam en Naam van God gezegend wezen .

*Veriend den Vlan van Gras-
maand , MDCCX.*

LYK-

LYK· EN
GRAFDICHTEN.

THE
LIBRARY
OF THE
CONGRESS

LYK- EN GRAFDICHTEN.

AMSTELDAM IN ROUW

OVER DE DOOD VAN DEN GROOT-
 ACHTBAAREN HEERE

D^R. JOAN BLAEU,

OUDE-SCHEPEN EN RAAD, ENZ.

Hoe treurig klaagt nu 't magtig Amsteldam!
 Het laat het hoofd van groote smarten hangen:
 Een traanenvloed stroomt droevig langs de wangen,
 Om BLAEU, het hoofd van zyn doorluchten Stam,
 Door doods geweld (ach, ach!) ter neêrgeflaagen;
 Om zulk een zuil van deeze Stad, en Staat.
 Dit tuijt aan 't Y de Rechtbank en de Raad,
 Wier last hy met zyn schouderen help schraagen.
 Hoe blonk hy uit in arbeid, moeite en zorg,
 Om voor het Land en vryheid staâg te waaken!
 De burgerliefde in 't aanschyn stond te blaaken:
 Hy was voor hen een vaste wagenborg.
 Geen wonder dan, dat dankbaare Amstelaaren
 In hem den roem van hunne wapenkroon
 Beschreijen, met een jammerenden toon,
 En zucht op zucht met bitt're traanen paaren.

Rr 3

Maar

Maar 't leeven van dat Licht is uitgebluscht,
 Die Zon zo ryk van heereyke straalen,
 Om boven zon, met grooter glans te praalen,
 Daar hy eerst recht, bevryd van Staatzorg, rust.
 Laat vry de nyd aan zyn gebeente knaagen:
 Zyn wysheit, trouw, en gloriryke naam,
 Zyn overlang op vleugels van de Faam,
 Langs land en zee, aan 's Waerelds eind gedraagen.
 Dies zal de deugd des treffelyken Mans,
 Die 't Aardryk zelf een Waereld heeft gegeven;
 Onsterfelyk na zyn dood voor eeuwig leeven,
 Zo lang het licht straalt van des hemels trans.
 Hy sterve ook nooit in zyn beroemde looten,
 Wier deugden lang aan Amstels burgery
 Betoonden klaar uit welk een Stam dat zy,
 Tot yders heil, vergeefs niet zyn gesproten.
 Dit zy tot troost van Gysbrechts Stad, die schreit,
 En nevens my in rouw begraven leit.

GRAFSCHRIFT.

Hier rust de braave BLAEU, een wonder van zyn tyd;
 Wiens trouw, van deugd bemind, van de afgunst wierd benyd:
 De roem van 't Y, wiens ziel ten hemel is verheeven,
 Te waardig om hier in de ondankbaare eeuw te leeven.

*Overleden den XXVIIIsten van Winter-
 maand, MDCLXXIII.*

O P D E D O O D

VAN MEVROUWE

GEERTRUID VERMEUL
B L A E U,

WEDUWE VAN DEN VOORGEMELDEN
GROOTA CHTBAAREN HEERE.

Zo legt gy dan ter neêr, en onder 's doods geweld
O GEERTRUID! die hem vaak uitdaagde in 't open veld,
Maar naauwelyks, helaas! hebt gy den ftryd begonnen,
Of hy verwint uw hart als gy hem had verwonnen.
Nu rust gy eind'lyk dan van doorgestreeën verdriet,
Mevrouw, daar gy in vreê de zoetste vreugd geniet
En vruchten van uw deugd, die met haar schoone ftraalen
Onfterfelyk lichten zal. Gy moogt ten graave daalen;
Maar zy blyft eeuwig als het waardigste fieraad
Van 't aardryk, daar uw roem zo klaar te leezen ftaat:
't Zy gy de Waereld en haar ydelheid met voeten
Vertreed, of 't bitter leed der rampspoed kunt verzoeten,
Met

320 LYK- EN GRAFDICHTEN.

Met een standvastigheid die alle kwaalen tart,
Wanneer gy zonder pyn geneest de zwaarste smart,
En 't wankelend geval geduldig kunt verdraagen.
Als u de ondankbaarheid floeg de allerfelste slaagen,
Dan stont gy pal, en nooit van raad en troost ontbloot,
En volgde 't spoor van uw doorluchten Echtgenoot,
Die, als hy van de nyd wierd onverdiend vertreeden,
Het Staatsgezagh, dat hy onkreukbaar steeds bekleedde,
Kloekmoedig, aflei en met taai geduld en vreugd,
Den laster duldde, als 't loon van zyne trouwe deugd
Gy leeft met hem, Mevrouw, daar heerelyker kroonen
Van onverwelkb'ren lof uw glans volmaakt vertoonen.
Nu rust, nu triomfeert ge; en uw Godvruchtigheid,
Die zelfs in 's hemels zaal een zoete geur verspreid,
Verwon al 's Waerelds lust: het sterven was uw leeven,
Terwyl uw zuiv're ziel wierd om haar deugd verheeven.

MDCLXXVII.

OP

OP DE DOOD

VAN DEN ED. MANHAFTEN HEERE

MICHIEL DE RUITER,

HARTOG, RIDDER, ENZ.

L. ADMIRAAL GENERAAL VAN HOLLAND EN WESTVRIESLAND.

Men help met klaagen, zuchten, schreijen,
Voor 't dierbaar ligchaam van den Held,
Hoe oud, helaas! te jong geveld,
Het graf van zyn triomf bereijen;
Terwyl zyn kracht, nooit overheerd,
Den gantschen Aardkloot om braveert,
Die zwarten Moor en Indiaanen
Noch doodverft, naa zyn dood, met schrik,
En schud op yder oogenblik
De trotsche Turksche halvemaanen,
Wier glans deez' held're heldenzon,
Als Vrankryks zeemagt, overwon.
Zo heeft die MICHAËL gevochten
Gelyk een Herkules van 't Land,
Van 't welk hy was de rechtehand,
Op meer als dertig oorlogstogten,

55

En

En met het Element van 't vier
 Verdaadigt Hollands zeebanier.
 Hy sleepte moedig met zyn kielen,
 Waar dat hy heenstreefde over zee,
 De zege en overwinning meê,
 Daar hy de vyandyke zielen
 Deed vallen, vluchten voor zyn vuist,
 Zo dikwils met hun bloed begruifd.
 De gantsche Waereld kan getuigen
 Van zulk een Mars, van zulk een moed,
 En 't willig waagen van zyn bloed,
 Daar 't al moest voor zyn wapens buigen.
 Hy was in zee gelyk een rots,
 Al 's vyands krygsgeweld ten trots,
 Die hun vermeetelheid beklaagen;
 Een sterke rots, waar Vloot op Vloot,
 Geschonden van zyn staal en lood,
 Zich op te barsten heeft geslaagen,
 Zo pal stond de onverschrikte borst,
 Nooit met geveinsde deugd bemorft.
 O Held! tot heil van 't Land gebooren!
 Manhafte R U I T E R, al te fier!
 Wat staat uw laatste winst ons dier!
 Men won niet, toen gy gingt verlooren.
 Heel Vrankryk was uw dood niet waard,
 Te haast gespild, te traag gespaard.
 Hoe heerlyk hebt gy onder 't fryden
 Den allerlaatsten fryd volënd,
 Die u, maar aan een voet geschend,
 Doorluchtig doet ten hemel ryden!
 Daar hangt uw schoone zegekroon
 By Mars aan 't hoog gestarnt' ten toon;

Daar

Daar zal men met triomfgezangen,
 Naar uwe waarde, u tegengaan,
 En aan uwe onbevleete daën
 Staag varfche palm en lovers hangen;
 Terwyl uw gloryryke naam
 Zich zelf ftrekt voor trompet en faam.
 Men zal dus hoog uw yver loonen,
 Offchoon de Laster in ons Land,
 Vaak tegens uwen lof gekant,
 Noch by de ondankbaaren mogt woonen,
 Die, los gegrond op valfchen fchyn,
 Geen deugden fchatten als ze zyn.
 Doch gy, trouwhartige onderdaanen
 Waar dat de Vryheid moed op draagt,
 Die R U I T E R nooit genoeg beklaagt,
 Ei, balfemt hem met uwe traanen.
 Al koft gy ftorten paardenat,
 Noch werd uw druk gering gefchat,
 Om zulk een fchat, voor u verflaagen,
 Die voor uw leeven, voor uw goed,
 Gefort heeft 't onwaardeerlyk bloed.
 Men vier', men eer' zyn zegedagen,
 Die eeuwig lichten als zyn ziel,
 Waar door hy 't Land, naaft God, behiel,
 In 't gruwzaam barnen der gevaaren;
 Als hy het groote Schip van Staat,
 Naby de wanhoop, verr' van raad,
 Voor 't deerlyk ftranden kon bewaaren.
 Noch dunkt my, dat hy uit de lucht
 Om uwe welvaart wenscht en zucht.
 Terwyl onze Yvorft 't hoofd laat hangen,
 Van hem zo lang befchermd, befchut.

Nu mist hy zulk een sterke stut,
 En, moed- en hooploos, zyn verlangen,
 Waar in hy zag den kryg verstoord,
 En RUITER weder aan zyn boord,
 Met d'ouden luister, winst en zegen.
 Nu stort hy aan zyn lykprachtzaal,
 Getroffen van zo fel een kwaal,
 Niet zonder reën een traanenregen,
 En offert, voor den laatsten pligt,
 Met klaagen 't uitgeschreid gezicht;
 Waar by de steenen zelfs besteeuen
 't Verlies des treffelyken Mans,
 En aller Helden heil en glans.
 My dunkt, ik zie, ik hoor hen weenen.
 Zy staap'len zich van zelf in top,
 En bouwen dus zyn eertombe op,
 Waar in de roem der Admiraaalen,
 De grootste dien ooit Holland zag,
 Krygt rust, naa winst van slag op slag.
 Men laat dus op zyn grafzerk maalen:

*Held RUITER, 't krygslicht van onze Eeuw,
 Leit hier, en in dien Waterleeuw
 Een heerlyk wonder van Europe,
 En Neêrlands dapperheid en hoope.*

*Overleden binnen zyn Scheepsboord, in de baay
 van Siragosfa, den XXI Xten van Gras-
 maand, des jaars MDCLXXVI.*

OP DE UITVAART

VAN DEN ZELFDEN EDELEN

MANHAFTEN ZEEHELD.

Al d'Aarde en Hemel treure op 't lyk des grooten Mans.
 Dat nu de zon, uit rouw, met flauwer licht en glans,
 Zyn straalen schiete, als met een lamferkleed omtoogen:
 Gantsch Neerland zy bedroeft, en schrei met bloedige oogen;
 Want RUITERS uitvaart word nooit dier genoeg betreurt:
 En Amsteldam, dat zich heeft hooger opgebeurt
 Op de eer van zyn verblyf, moete in zyn traanen smooren.
 Wat heil heeft niet de Staat aan zulk een Held verlooren!
 Die met zyn leeven mist de deugd en dapperheid,
 Den schrik van alle zeën, de trouw en 't wys beleid,
 Waar meê hy in een jaar driemaal twee sterke vlooten,
 Met onvermoeide vlyt, heeft uit de zee geschooten.
 Zyn heldenöog zag nooit zyn vyand, of verwon.
 Hoe krachtig scheen dit licht! hoe heerlyk blonk die zon,
 Als hy met zyn gezicht de zege weg kon dragen,
 En met een wenk de kracht van Vrankryks vloot verjaagen!
 Hy ging niet onder, voor de doodwond van zyn voet
 Was afgewasschen in een stroom van 's vyands bloed.
 Hy viel, maar viel niet eer, voor hy met negen scheepen,
 Kwam meest al d' ondergang van veertig meê te sleepen.
 De Kroon van Spanje scheen te vallen toen hy viel.
 Maar, Nederland, ach! ach! u treft het in de ziel,
 Met zulk een diepen wond, die nimmer is te heelen,
 Nadien uw Water-Mars, die u in zeekrakkeelen
 Zoo fier verdaadigt heeft, en vestte uw moogendheid,
 Zoo ver men zeevaart kent, helaas! verflaagen leid,

Geen oogen zyn te waard' om die niet uit te schreijen,
 En d'afgestreeden Held naar 't graf van eer te leijen.
 Het oog der Vryheid legt nu op de staatsybaar.
 Zy zelf staat by het lyk, en trekt, beängst en naar,
 De hairen uit; om hem den laastten pligt te toonen,
 En, waar het moogelyk, zyn dienst naar eisch te loonen:
 Zy ziet, doch zieleloos, en in zo droeven stand,
 Haar trouwsten Vader, en de sterkste Zuil van 't land;
 En valt, als hoopeloos, wyl 't hart haar schynt te breeken,
 Op 't kostlyk ligchaam neêr; daar zy, van troost versteeken,
 Noch naauwlyks dit geluid door zucht op zucht kan slaan:

O groote Veiliger van all' den Oceaan!

O dierbaar Landskleinood! ô dapperste aller Helden!
 Wie kan, naar zyn waardy, myn schade en droefheid melden?
 Want met uw dood is al myn levensvreugd geroofd;
 Gy waart de schoonste glans en glory van myn hoofd,
 Dat gy in 't Schrikkeljaar zo trots weêr op dorst beuren
 Wanneer men 't ouderecht scheen van myn hals te scheuren,
 Als 't Land lag ademloos, ontzenuwd van zyn magt,
 En gy 't verkwikte met uw hulp, geluk, en kracht,
 Die gy zo meenigmaal liet zien in vyftigh slagen.

Ach! draagt men u in 't graf, ik word 'er meê gedragen.

Terwyl ze in diepen druk zo jammert, kermt en steent,
 Ontfonkt zy 't heldenvuur noch in zyn koud gebeent':
 Hy schynt met haar, en 't schip des vryen Staats bewoogen:
 Zyn liefde en trouw blinkt noch door zyn geslootene oogen,
 En zweeft in vollen zwier door 't strydbaar aanschyn heen,
 Waar in zyn oude zorg noch even krachtig scheen,
 Daar hy, hoe laat, helaas! ging al te vroeg verlooren.

Maar sprak zyn mond hier noch, my dunkt, men zou dit hooren:

Ik heb gestreên, volbragt, en ben geruft. Myn dood
 Besloot myn dienst voor 't Land: nu leeve ik, buiten nood,

In

In alle heerlykheid, ô braaffte Batavieren!
 Die ongeveinsd uit rouw myn uitvaart helpt versieren.
 Waar 't in myn magt, zo was het oorlogsvuur gebluscht:
 'k Sturf voor uw vryheid, voor uw welvaart, vreugde en rust,
 Noch meer als eens; ja 'k zou u duizend levens geeven:
 Men zag de voorspoed in het Vaderland herleeven
 Met de oude trouw, die noch vertreên leit van de nyd:
 Maar 'k heb in vreemde lucht gestreên den laatsten stryd,
 En ach! ik kon niet meer, niet min, als voor u plengen
 Den laatsten druppel bloeds. Zie wie gy nu moet brengen,
 O Amsteldam! naar 't graf in droeve zegepraal,
 Dien Hartog, Ridder, en den grootsten Admiraal,
 Beschermheld MICHAËL, wiens dappere oorlogsdeugden,
 Den ruimen schoot van 't Y met schat op schat verheugden:
 Een Zee-Alcides, die den roem van Hollands Leeuw
 Onsterfelyk heeft gemaakt in 't gruwzaam krygsgefchreeuw,
 En door zyn leeuwenmoed liet zege op zege ontfangen.
 Volg dan het Heldenlyk met lykcyprus behangen,
 Schoon zyne lauwerkrans groent eeuwig om zyn hoofd,
 En zyne steevenkroon den glans der zon verdooft:
 Volg nu met traagen tred, daar dankbaare onderdaanen
 De straat besproeijen en doorweeken met hun traanen.
 Belet de rouw u 't gaan, voldoe uw minsten pligt,
 Slaa op uw borst, en volg hem na met uw gezicht,
 Daar 't hooge koor nu schynt op zyne komst te schrikken,
 Hier klinkt het kerkgewelf 't gesteen, en 't heevig hikken
 Benaauwd en treurig na: nu klemt noch eerst de smart,
 En stuit den traanenvloed: men ziet (hoe barst my 't hart!)
 Nu 's Lands Verlosser in den schoot van 't aardryk sluiten.
 Myn zangster zwymt van smart, en kan geen woord meer uiten.

*Ter aarde besteld te Amsteldam, den XVIIIden
 van Lentemaand, MDCLXXVII.*

GRAF-

GRAFSCHRIFT

VOOR DEN ZELFDEN ED. MANHAFTEN HELD

MICHIEL DE RUITER.

Hier rust DE RUITER, 't oog, het roer en 't heil van 't Land,
De Schrik der Koningen, en 't Wonder onzer dagen;
Die driemaal in één jaar twee Vlooten heeft verflagen,
En zyn doorluchte dood gewroken met zyn hand.

GRAFSCHRIFT

VOOR DEN MANHAFTEN JONGKHEER

GERRIT HOOFT;

ALS KAPITEIN, TEN DIENST DER VEREENIGDE NEDERLANDEN, IN EEN ZEEGEVECHT GEBLEVEN.

Wat held're Zon daalt hier op zee voor d'avond onder,
In 's leevens morgen reeds ter middag van zyn moed?
't Is HOOFT, wienseed'le glans blinkt schooner door zyn bloed,
Zyn vyand tot een schrik, de waereld tot een wonder.

OP

OP DE DOOD

VAN DEN HEERE

M^R. HENRIK HOOFT,

BURGERMEESTER EN RAAD DER STAD AMSTELDAM, ENZ.

O Holland! ween, en wasch u in een zee van traanen.
 De Vredevader HOOFT, uw Hoofdstut, leit, ach! ach!
 Gevallen, en gy schud van d'onverwachten slag;
 Een slag, die u den weg tot nieuw verdriet moet baanen!
 Nu gy dien Katoos mond, en zyn orakels mist,
 Waar toe zelfs de afgunst nooit zyns deugdsgelyken wist.

Zo rukt vaak de ongenaë der toemelooze winden
 Den schoonsten ceder met zyn wortel uit den grond,
 Die met zyn breede kruin tot aan de wolken stond,
 En in wiens schaduw elk verkwikking wist te vinden.
 Zo ziet een akkerman, met een besturven hoofd,
 Zyn veld de koorenair, zyn hart de hoop ontroofd.

Dus is de groote H O O F T ontydig neêrgeflaagen.
 Een felle ontseltenis ryd Neêrland door de leên.
 De haat der Vryheid mint dit groot verlies alleen,
 Waarom de zon, uit rouw, met flauwer licht komt daagen.
 Het goud besterft, door schrik, aan Amstels Wapenkroon,
 't Gekruiste schild staat van een Leeuw ontbloot ten toon.

Nu schynen de oogen van het Staatenhof geslooten
 Met de oogen van dien Held, den luister van zyn Stam,
 De zon der Vryheid, en den roem van Amsteldam!
 Wiens welbespraakte tong, die 't nimmer heeft verdooten,
T t
Gelyk

330 . LYK- EN GRAFDICHTEN.

Gelyk een Cicero, in 't barnen van den nood,
Te ftryden voor 's Lands Recht, leit fpraakloos door de Dood.

't Gezegend Y wierd nooit zo groot een heil gegeven,
Als toen hy 't Schip van Staat, in de ongefthuime zee
Van 't oorlogsönweêr, heeft behouden door de Vreê;
En 't leed nooit grooter leed als nu 't verliest zyn leeven.
Oud Rome roem vry op Befchermers van 't gemeen;
Men eer' dit HOOFT, die hun met moed heeft naagetreên.

Schreit, Amsterdamm'ren, fchreit, en houd niet op van weenen.
Uw prachtig Raadhuis, Beurs en yder Hofgebouw
Kleên zich voor eeuwig in een onverflytb'ren rouw.
De Vader van uw Stad, en 't Vaderland is heenen.
Verkeerde Niobe, door fmart, in marmerfteen,
Nu fmelt al 't marmer door een maateloos geweên.

Het Y staat in een wolk van 't bruine floers verflaagen,
Waar door hy zyn gezicht ter nood noch op kan flaan,
En zien zyn Burgerhoofd in 't hel geftarnte ftaan.
Daar fchynt zyn trouw noch zorg voor Amfteldam te dragen;
Terwyl de Hemel roemt zyn deugden door de Faam,
En 't Aardryk eert den glans van zyn doorluchten Naam.

Ruft dan, ô eed'le Ziel! van uw onruftig flaaven,
Daar al uw braaf bedryf het grimmen van de Nyd
Niet meer gevoelt; wiens kracht zich op uw glory flyt:
En nu gy in het hart der dankb'ren word begraaven,
Zo blyft gy eeuwig in onfterfelyken ftand,
O groote Fenix van 't herftelde Vaderland!

*Overleden den XI Iden van Winter-
maand, MDCLXXVIII.*

LYK- EN GRAFDICHTEN. 331

OP DE DOOD

VAN DEN

FENIX DER DICHTEREN
JOOST VANDEN VONDEL.

De Zon der Dichtkunst heeft op 't Aardryk uitgescheenen:
Dat deftig Licht der taal is met zyn glans verdweenen;
De groote VONDEL, die met zyn beziel'd gedicht,
En toverenden toon, gantsch Neerland heeft verpligt,
En yders oor by beurt nu droef dan dertel streefde,
Den geeft deed weiden in een beemd van waare weelde,
En 't hart ten dans voerde op de maat van zyn geluid.
Maar ach! hy is niet meêr: 't heeft alles met hem uit.
Die Rynzwaan heeft zich dood, maar nimmer moê gezongen,
Doch leeft in eeuwigheid op duizenden van tongen,
Daar elk zyn deugd en dicht eerbiedig kust en eert,
En de afgunst, tyd en dood met zyn geweld braveert.

Overleden den Vaen van Sprokkelmaand, MDCLXXIX.

GRAF SCHRIFT

VOOR DEN WELED. GROOTACHTBAAREN HEERE

D^R. GILLIS VALKENIER,

BURGERMEESTER EN RAAD DER STAD AMSTELDAM, ENZ.

Hier rust de Vader van de Stad en 't Vaderland,
De wyze VALKENIER, der Staaten oog en hand,
De Vreêhersteller van de zeven vrye Landen,
Die 't Byl- en Bundelrecht had negenmaal in handen.
De Zon der Vryheid en de glans van Amstels Raad
Heeft uitgescheenen met dit groote Licht van Staat.

MDCLXXX.

T t 2

AAN

AAN DEN HEERE

DR. LUDOLPH SMIDS;

OP HET OVERLYDEN

VAN ZYN E. GEMAALIN

MARIA MARGARETA SMIDS,

GEBOOREN ATINGA.

Zo is uw waarde Bedgenoot
Beroofd, myn Vriend, van 't lieve leeven,
En gy zyt van haar hulp ontbloot?
Een hulp, u van Gods hand gegeven
In uw geheilgd Trouwverbond,
Die, op het galmen van uw snaaren,
Door hand aan hand, en mond aan mond,
Heeft ingewyd uw vreugdig paaren.
Hy bond en brak uw Echteftaat,
En gy, van rouw om 't hart geflaagen,
Ten einde hulp, ten einde raad,
Schreit, onder 't jammerlyke klaagen

By

By 't koude Lyk een heeten vloed
 Van traanen, of gy 't kost verwarmen.
 Gy kust haar met een liefdegloed,
 En drukt vergeefs haar in uw armen.
 Uw marmer beeld blijft leevenloos,
 En uw Pandore heeft geen ooren.
 Haar wyze mond zwygt voor altoos.
 't Gezicht, dat u zo kon bekooren,
 Uw ziel met schoone straal op straal
 Verlichten, is van de aard verdweenen,
 En blinkt in 's Hemels hoogste zaal.
 Uw zielzon heeft hier uitgescheenen.
 Helaas! ach! ach! zy is niet meer.
 Nu zult gy haar gehoor niet streelen,
 Met uw gedichten, keer op keer,
 En zy uw lieve wysjes kweelen,
 Op 't Cimbaalspel zo net, zo ras.
 Zy was alleen uw hartsverlangen,
 En, als Corinne aan Naso was,
 De ziel van uw geleerde zangen.
 ô Orpheus, 't is vergeefs geschreid:
 Uw Euridice is gantsch verdweenen,
 En toegewyd aan de eeuwigheid.
 Wat blyft gy klaagen, zuchten, steenen,
 Op 't leevenloos en 't lieve Lyk,
 Dat door de dood wierd doof voor klagten?
 Zy leeft op nieuw in 't Hemelryk.
 Wil dan uw droeven druk verzachten.

Het is hier alles kort van duur,
En al wat leeven heeft verkreegen
Betaalt het sterflot aan Natuur:
En door vergankelyke wegen
Streeft elk naar 't onvergank'lyk heen.
Uw Egade is u voorgetreeden,
En vloog alleen van hier beneën,
Op wieken van haar deugd en zeden,
Om, boven Starren, Maan en Zon,
Te zingen, onder 't triomfeeren,
Hoe zy de Waereld overwon,
Om nimmer wederom te keeren.
Zy lagcht, wanneer gy om haar treurt,
En wenscht, dat gy haast moogt genieten
Dat lot het geen haar viel te beurt,
Daar stroomen van vermaaken vlieten;
Om op een nieuw, als in 't begin,
Met uwe rechterhand te paaren,
En te vereeuwigen uw min.
Laat uwe droefheid dan bedaaren,
En onderwerp u 's Hemels lot.
Haar deugd leeft hier, haar ziel by God.

*Overleden den 1 Iden van Hooimaand,
MDCLXXXII.*

OP HET AFSTERVEN
VAN DEN EERWAARDEN
EN HOOGGELEERDEN HEERE
GUALTERUS BOUDAAN,
BEDIENAAR DES GODDELYKEN WOORDS
TE AMSTELDAM.

Hef aan met jamm'ren, klaagen, weenen.
De Zon der Godgeleerdheid is,
Helaas! te vroeg van de aard' verdweenen;
Dat Licht verkeerd in duifternis,
Gelyk een schaduw der gedachten.
Die Godgewyde Guldemonde,
Begaafd met zo veel Hemelkrachten,
Die 't merg van 't oud en nieuw Verbond,
En Gods geheimen openbaarde,
En Moïſes Wetboek, door zyn licht,
Tot in den diepſten grond verklaarde,
En openlei voor elks gezicht,
Is ſpraakeloos, en zonder leeven.
Wy miſſen dat volmaakt Verſtand
Het geen zo vaak den Dood deê beeven.
Hoe klonk die trouwe Boetgezant,

Als

Als Gods bazuin in 't hart, door de ooren,
Als hy de zondaars heeft bekeert,
En door zyn yver hen liet hooren
De straf der Wet, die 't goeddoen leert!
Of als hy heilzaam van zyn lippen,
Tot troost van 't hoopelooze hart,
Den balssem der Genaë liet slippen,
En heelde de opgekrabde smart.
Zo kon die Zielärts elk geneezen.
Als Moises heeft hy 't volk geleid,
En 't Hemelsch Kanaän geweest
In Jesus goedertierenheid.
Maar ach! dat voorbeeld aller vroomen,
Dat hier met God gewandelt heeft,
Is ook als Henoeh opgenoomen:
Hy is niet meer: hy heeft geleest:
Wat is 'er al in hem verlooren,
Wy zien, helaas! en zien hem niet,
Wy hooren zonder hem te hooren.
O ongeneeselyk verdriet!
O slag! ô droevigste aller slaagen!
God rukt zyn Helden in het graf,
Als hy zyn Kerk en volk wil plaagen,
En dreigt met zyn gevreesde straf.
Nu zal hy nooit meer uit het midden
Van Gods gemeente op Horeb gaan,
De welverdiende straf verbidden,
En voor ons in de bresse staan,

Noch

Noch 't Neêrlandsch Ninive bekeeren
 In Amsteldam: hy zal niet meer
 Het licht, den weg, de waarheid leeren,
 En yv'ren voor Gods heilige eer.
 Hy is ten einde van zyn daagen,
 Hy heeft volbragt, hy heeft volstreên.
 Door 's Vaders eeuwig welbehaagen
 Is hy om hoog ons voorgetreên:
 Wy zien hem naa met schreijende oogen,
 En blyven in zyn deugd en licht,
 In zyn geleerdheid opgetoogen,
 Die elk noch naa zyn sterven sticht,
 En van den Dood kon zegepraalen.
 Hy leeft hier eeuwig in zyn werk.
 Men laat dan op zyn grafzark maalen:
Het Wonder van onze Eeuw, en Kerk,
 BOUDAAN, dat Licht met zo veel gaaven,
Leit hier, en in elks hart begraaven.

*Overleden den XVden van Sprokkel-
 maand, MDCLXXXIV.*

338 LYK- EN GRAFDICHTEN,

OP DE DOOD

VAN DEN EERWAARDIGEN
EN HOOGGELEERDEN HEERE

BERNARDUS SOMER,

*BEDIENAAR DES GODDELYKEN WOORDS
TE AMSTELDAM.*

Gods Volk, tot over 't hoofd in smart
Begraven, en met rouw behangen,
Voelt, met de traanen op de wangen,
Op nieuw een diepe wond in 't hart.
Och! och! wat vreeselyke slaagen!
Met welk een onverwachten druk,
En onherstelbaar ongeluk,
Belieft het God zyn Kerk te plaagen!
Daar leit nu Sions hoop om veer!
O Amsteldam! nu moogt gy weenen,
Uw Somerzon heeft uit gescheenen.
't Godvruchtig voorbeeld is niet meer,

Dat

Dat elk kon tot de deugd ontvonken,
 In 't welk men heerlyk 't heilig licht,
 't Geen klaar op Moises aangezicht
 Door Godlyke yver heeft geblonken,
 Herbooren zag met zo veel glans,
 Wanneer het zyne vrucht'b're ftraalen
 In 't diepfte van den geest liet daalen,
 En voerde dien van trans tot trans,
 Op vleugelen van zyn gebeden,
 In Paradyslucht, daar de gloed
 Van Christus uitgestorte bloed
 Getuigt van Gods barmhartigheden.
 Met welk een yver zocht die Held
 Het zaad van 's Heeren Woord te kweeken!
 Te wieden 't onkruid der gebreken!
 Te zuiveren het Zieleveld,
 Door zyn gebeden en zyn zuchten!
 Door ftaadig arbeid zonder ruft,
 Om God op te offeren, met luft,
 Een ryken oegft van dierb're vruchten,
 't Geloof en hun bekeering waard.
 Terwyl hy met zyn leer en leeven,
 Een fpoor baande om hem naa te ftreeven,
 Daar hy gewandelt heeft op Aard,
 Gelyk een vreemd'ling, om hier boven,
 In een verheerelykten ftand,
 Zyn God in 't Hemelfch Vaderland
 Volmaakt te lieven en te looven.

LYK- EN GRAFDICHTEN.

Daar proeft hy nu 't gehoopte zoet.
 En 't geen hy sterfelyk kwam te zaaijen,
 Zal hy met vreugd onsterfelyk maaijen,
 En zien 't voorheen verbeelde goed
 Verheerlykt aan met zalige oogen,
 Daar zyn geloof hem heenen droeg.
 Maar ach! maar ach! hy is te vroeg,
 Te ontydig Gods Gemeente onttoogen.
 Die groote Veldheer van Gods kerk,
 Verwon den Hemel met zyn fryden,
 Door 's Waerelds rampen, druk en lyden,
 En rust van zyn Godsdienstig werk.
 Zo stort die aangename Ceder,
 Wiens schaduw 't heilig Libanon,
 Verkwikken en vertroosten kon,
 In 't schoonste van zyn bloeijen neder.
 Die Eng'letong is spraakeloos.
 Men ziet zyn Godgewyde lippen,
 Die melk en honig lieten slippen,
 Helaas! geflooten voor altoos!
 Zyn stem, die Sion klonk door de ooren
 In 't hart, als een bazuin, en klaar
 Wees naar God Jesus Zoenältaar,
 Heeft eeuwig zyn geluid verlooren.
 Die Hemelsche oogen, daar voorheen.
 Het licht van alle profecyën,
 't Geen dringt door eeuwen, ramp en tyën,
 Zo helder blonk, zo dagklaar scheen;

Zyn

LYK- EN GRAFDICHTEN. 341

Zyn in een droeven nacht gedompeld;
 Een nacht, die ongeneesbaar smart:
 Zyn snelle dood heeft yders hart.
 Meer als zyn eigen overrompelt:
 Dat leefde staåg zo 't sterven zou.
 Treur nu, ô troostelooze Schaapen!
 U wakk're HARDER is ontflaapen.
 Vergeet nooit zyne liefde en trouw.
 Vermogt zyn doode mond te spreken,
 Die vaak u heeft aan 't hart geraakt,
 En dag en nacht voor u gewaakt;
 Hy zou, hy zou noch boete preeken,
 En wenden uw verdiende straf,
 Ja, u by God; waar 't mooglyk, draagen:
 Waar vond men ooit meer stofs tot klaagen?
 Uw vrucht'bre SOMER daalt in 't graf;
 Terwyl hy leeft op alle tongen,
 Zo lang Gods glory word gezongen.

*Overleden den 11^{den} van Zomer-
 maand, MDCLXXXIV.*

OP HET OVERLYDEN

VAN

SARA MARIA AMIA,

DOCHTERTJE VAN DEN HEERE

M^R. HARMANNUS AMIA,

RECHTSGELEERDEN,

EN MEJUFFROUWE

KATHARINA DE VOGELAAR.

Zo zyt gy dan ter neêrgeflaagen,
O kleine SARA! Vaders vreugd,
En Moeders grootfte welbehaagen,
In d' eerften dageraad der jeugd!
Uw glans fchynt pas, of ze is verlooren.
Waarom maait dan de tyd, zo straf,
Een bloempje, dat elk kon bekooren,
Zo groot van hoop, ontydig af?

Of

Of moest uw licht, uw luister daalen,
 O Morgenzon! zo vroeg op de aard;
 Wyl God voor 't Paradys uw stralen
 En dierb're gaaven had bewaart?
 Ja, daar ontfangt gy 't eeuwig leeven:
 Daar blaakt en blinkt uw glans by God:
 Daar 's reeds uw teêr verstand gegeven
 Volmaakte kennis van uw lot;
 Dat lot met zo veel heil begonnen,
 Daar gy, voor 't kennen van de Dood,
 De Dood zo kloek door hebt verwonnen,
 En doorgestreden allen nood.
 Gy ziet van boven naar beneden
 Uw dood beklagen zonder vrucht,
 Terwyl ge, in 's hemels zaligheden,
 Lagcht als uw Moeder schreit en zucht.
 Och ja! zy schreit om u, haar waarde,
 Haar eenigste en beminde krooft,
 Haar tydverdryf, haar vreugd op aarde,
 Haar eige beeld, en zoete trooft.
 Zy ziet uw oogjes zonder lonkjes,
 Die onlangs straalden in het hart
 Met duizend vriendelyke vonkjes:
 Zy ziet de roosjes, welk een smart!
 Op 't minlyk mondje niet meer bloeijen,
 Maar bleek, verwelkt en ongedaan,
 Haar schoonheid, die ze in u zag groeijen,
 Gedoodverfd in uw aanschyn staan.

Gy roept haar toe, in 't eind bewoogen
Met al haar troosteloozen rouw:
Och! Moeder! Moeder! droog uwe oogen,
Terwyl ik druij van hemeldouw:
Zoud gy, gy bitt're traanen weenen,
Nu dat ik alle zoetheid smaak?
Ei! dring, dring door de wolken heenen;
Aanschouw myn eindeloos vermaak.
Ik leef nu, buiten alle kwaalen,
In 't eeuwig, eeuwig hemelryk;
In 't licht onmooglyk af te maalen.
Schrei dan niet langer op myn lyk,
Maar, zing met my Gods zegezangen.
Dit trooft de Moeder in haar druk,
Zy droogt van haare schoone wangen
De traanen, kennende uw geluk.

*Den XVIIIden van Wynmaand,
MDCLXXXVI.*

O P D E D O O D

VAN MEJUFFROUWE

AGATHA SCHIPPERS,

GEMALINNE VAN DEN HEERE

JAN BAPTISTA SWANEN.

Moeft dan de Bloeimand zien zo straf
De aanvallige AGATHA verslagen,
In 't bloeijenft van haar lentedagen?
Haar glans, zo schoon, vermoord in 't Graf?
Helaas! wie kan nu zonder weenen,
Aanschouwen 't levenlooze lyk,
Die schoone bloem, vertrapt in 't slyk,
Vergaan, en als een schim verdweenen?
Zo valt een roos, die, frisch en eël,
Eerst 's morgens oplook in haar blaaden,
Van hemelgeuren overlaaden,
Voor d' avondstond van haare steel.
Ach! kon men 't koud gebeent' verwarmen,
Met heete traanen! en haar geest
Herscheppen! elk zou om het meest
De lucht vervullen met zyn karmen.

Xx

O

O ja! men schreide nacht en dag;
 Tot dat op nieuw in 't zedig wezen
 De roos en lely was verreezen;
 Tot dat met vriendelyk gelagch,
 't Gezicht zich opende, om met lonken
 Het trouw en edelmoedig hart
 Van haaren SWAAN, verkropt in smart,
 Gelyk voorheenen weêr te ontvonken.
 Zy, als zyn lieve Gezellin,
 Zou haast, op zynen voorzang, kweelen,
 Zyne ooren zacht met beurtgalm streelen,
 Verrukt van zyn getrouwe min.
 Dan zou zy weêr Natuur braveeren;
 Haar onwaardeerelyk verstand
 Een Lente baaren door haar hand,
 En 't leevend groen in wasch bootseeren.
 Hoe zag men, vol van edel vier,
 Haar stout penseel met haar herleeven,
 En, door de kunst, aan alles geeven
 Beweging, verwen, stal en zwier!
 Maar, ach! het noodlot heeft geen ooren.
 Hoe minnelyk zy was van aard,
 Hoe roemenswaerdig en vermaard,
 Helaas! zy is, en blyft verlooren.
 Zo ziet, by ongestuimig weêr,
 De landman vaak zyn hoop vervloogen,
 En troosteloos, met schreijende oogen,
 Al zyn geluk gerukt om veer.
 Kost ge u onmoog'lyk niet erbarmen,
 Meêdoogenlooze en wreede Dood!
 Als ge AGATHAAS schoone oogen sloot,
 Haar wegrukte uit haar Egaas armen,

En

En Moeders deerniswaard gezicht,
 Daar ze aan haar hals bleef troost'loos hangen,
 En, kussende haar bleeke wangen,
 Godvrugtig, voor den laatsten pligt,
 De veege ziel ving met haar lippen;
 Die ziel welke, in haar God geruſt,
 Voor 't laaſt heeft Jeſus Kruis gekuſt,
 Toen haar het leeven moeſt ontſlippen,
 En zy, voor 't ſterffelyke lot,
 Voor d'aarſchen glans, in 't ſtof vertreeden,
 Onſterffelyke Heerlykheden,
 In 't zalig Paradys by God
 Verwiſfelde, van ſmart ontſlaagen,
 Op witte vleugels van haar deugd,
 In onnaarſpoorelyke vreugd
 Door alle Hemelen gedraagen.
 Daar treed zy nu op roozeblaân,
 Die, zonder doornen, eeuwig bloeijen,
 Daar alle keur van bloemen groeijen,
 Met onvergangb're feeffſieraân,
 Die 't zalig hart volmaakt bekooren,
 Geheel vervuld van haar geluk
 En blydſchap, die haar Moeders druk,
 En 's Egaas droefheid moet verſmooren,
 Daar zy ſteeds, tot hun aardſchen trooſt,
 De Moeder kuſfen in haar Krooſt.

*Overleden den XIIIden van Bloei-
 maand, MDCLXXXVII.*

GRAF SCHRIFT
OP DEN EDELEN HEERE
JACOB ELIAS,
RAAD EN OUDSCHEPEN.

Hier rust ELIAS, die met ongekreukt geweten,
Oprechte trouw, en lof, van allen laster vry,
Het nut van 't Vaderland, en Amstels Burgery
Handhaafde, aan 't roer des Raads en 't heilig Recht gezeeten.
Nu blinkt by God dat Licht, dat zo veel luister gaf;
Terwyl gantsch Amsteldam stort traanen op zyn Graf.

A N D E R S:

Hier rust ELIAS, die met onvermoeide vlyt
Het Raads- en Rechters ampt met zo veel lof bekleedde,
Die voor den Staat en Stad en Kerk zyn zorg besteedde,
En 't recht der weezen trouw handhaafde en onbenyde.
Dus leeft hy na de dood op aller vroomen tongen,
Terwyl dat elk de rouw is tot in 't hart gedrongen.

*Overleden den XXIXsten van Hooi-
maand, MDCXCII.*

ROUW-

ROUWKLAGT
OVER
DE DOOD
VAN DE
KONINGINNE
VAN
GROOT BRITTANJE.

De Waereld smoore en smelte in traanen!
Vorft WILLEMS liefste Leevenshoop,
De glory van zyn Onderdaanen,
Die Rykszon is, in haaren loop,
Op 's leevens Middagstond, verdweenen;
Dit Licht, dat nimmer weêrgaâ vond,
Noch vinden zal, heeft uitgescheenen.
Wie schrikt niet voor den Morgenstond,
Die, na zo naar een nacht, kwam daagen,
Waar in Vorstin MARIAAS kracht,
Gewoon Europe te onderschraagen,
Bezweek, en neêrstortte onverwacht!

X x 3

Zo

Zo word het al in rouw gedompelt,
 En vaak de schoonste dag en lucht
 Van duist're wolken overrompelt,
 Terwyl al 't Menschdom steent en zucht,
 Door 't schieelyk naad'ren van den donder,
 En bliksem, die, in zyne vaart,
 Werpt ongenadig 't opperste onder,
 En Toorens noch Paleizen spaart.
 Wat Rouwkreet komt den Mergen naaken,
 Te treffen 't hart met angst en schrik,
 En, na een bangen slaap, te ontwaaken,
 Vervullende, op een oogenblik,
 Den Hemel, de Aarde en Lucht met klagten?
 Natuur schynt zelfs in baarensnood,
 En van dien droefften aller nachten
 In arbeid, zwanger van den Dood;
 Ja, met MARIAS dierbaar leeven,
 De heele Waereld te vergaan.
 Apol, van bitt'ren druk gedreeven,
 Trekt beevende het treurkleed aan,
 Met rouwfloers dekkende zyn stralen,
 Die onlangs noch zyn blinkend licht
 Plag, met een diep ontzagh, te haalen
 Van dit aanbiddelyk gezicht.
 Maar, ach! deeze alverkwikkende oogen,
 Waar in des Hemels Majesteit
 Blonk uit, met goddelyk vermoogen,
 Vol deugd, vol goedertierenheid,
 Zyn door een yz'ren slaap gelooen:
 Hy ziet, met haaren levensdraad,
 Elks Stut, elks Hoop en Heil gebrooken,
 De roozen op haar schoon gelaat

Verwelkt; haar gouden mond geflooten,
 Die steeds een stroom van wysheid heeft
 Tot heil der Volken uitgegooten:
 Hy treurt, daar alles zucht en beeft,
 Vergeetende op een nieuw het daagen,
 Als of hy zag in d' Eridiaan,
 Zyn Faëton, zyn welbehaagen,
 Te vroeg verzinken en vergaan.
 Nu gaat hy in een zee van traanen,
 Als in een tweeden Waereldyloed,
 Te wed, om zich een weg te baanen,
 Waar langs hy, in zyn tegenspoed,
 Beweend ziet, aan al 's waerelds deelen,
 Zo wys en goddelyk een Vrouw
 Als ooit de Waereld kwam te teelen.
 De Teems, verstikkende in zyn rouw,
 Nu hy zyn Heilbron ziet verscheijen,
 Daar al het Withals Marmer smelt
 En zweet van angst, de Beelden schreijen;
 Is met den Donau, Ryn en Belt,
 De Schelde, Maas en Y, van smarte,
 Hervormd in roereeloos kristal.
 Zo zag men Niöbé, aan 't harte,
 Om haarer Kind'ren dood en val,
 Van rouw verkropt, in steen verkeeren.
 Maar al wat immer was versteend
 Van droefheid, moet nu schreijen leeren,
 Om, waar het moog'lyk, 't koud gebeent',
 Met heete traanen te verwarmen;
 Ja, in zo bitt'ren overmoed,
 Indien zich 't Noodlot wilde erbarmen,
 Elk schreide, in plaats van traanen, bloed.

Nu

LYK- EN GRAFDICHTEN.

Nu krimpt de Maan haar zilv're hoorens;
 Een doodverf vlekt haar klaar gelaat:
 Zy vind uw Bisfchoplyke Toorens,
 Uw Hof, uw Tempels van 't fieraad,
 O Londen! daar ge op plagt te brallen,
 Veel meer als op uw magt, ontbloot.
 De Kroon is van uw Hoofd gevallen.
 Helaas! uw Koningin is dood.
 O Grootbrittanje! uw ruime muuren
 Zyn voor zo weêrgaloos een fmart
 Te naauw: uw rouw zal eeuwig duuren.
 Schud uit uw krop, klop op uw hart,
 Bestrooi met stof en afch uw kruinen;
 Scheur, fcheur uw hart, gelyk uw kleed;
 Verkeer in zwarte uw witte Duinen,
 Al meê gevoelig van dit leed.
 Uw Roos, de koningin der bloemen,
 Vol geur, vol geest, vol glans, zo eêl,
 Waar op uw Wapenschild mogt roemen,
 Is afgemaaid van haare steel,
 En, als een wind, voorby gedreeven.
 U voegt voortaan de Lykcypres,
 In welkers fchaduw gy om 't leeven
 Moogt zuchten van uw Ryksvoogdes.
 En gy, ô Nederland! verflaagen,
 Bezweeken van zo zwaar een druk;
 Op! help uw grooten Veldheer klaagen.
 Betreur, befchrei zyn ongeluk.
 Hef aan, hef aan met Lykgezangen.
 Wie heeft de weêrpyn van zyn wond
 Zo diep, als gy, in 't hart ontvangen!
 Schreeuw uit, met een besturven mond,

Zyn

Zyn groot verlies, nooit te overwinnen,
 Met duizend Waerelden in een,
 En duizenden van Ryksvorstinnen:
 Hy mist het al in haar alleen.
 Maar, ach! men weent, met bloedige oogen,
 Vergeefs op haar doorluchtig Lyk:
 Die Zon, in schooner dag getoogen,
 Blinkt in volmaakter Koningryk,
 Met al haar goddelyke glansfen,
 Ver boven Starren, Zon en Maan,
 Die nu alleen aan 's Hemels transfen,
 Op haaren wenk, ten reyë gaan:
 Van waar dat zy, hoe hoog verheeven;
 Spyt Seine en Loir, ja zelfs de Dood,
 Noch zorgt voor 't onwaardeerbaar leeven
 Van haaren grooten Troongenoot,
 In eeuwigheid haar Welbehaagen.
 Zy zal voor 't Heldenäangezicht
 Steeds zweeven, zynen Zegewaagen
 Een spoor verftrekken, en haar Licht
 Zyn onverwinlyke Oorlogsvaanen
 Den weg tot Zege en Vrede baanen.

*Overleden den VII^{den} van Louwmaand,
 MDCXCV. O. S.*

O P D E D O O D

V A N D E N H E E R E

JACOBUS WINTER,

*DER MEDICYNEN DOCTOR,**EN PROPONENT DER HEILIGE THEOLOGIE.*

Moest dan dit Licht, zo ryk van straalen,
 Op 's leevens morgen ondergaan?
 In 't duister Graf ontydig daalen,
 Om nooit hier weder op te staan?
 Och! och! hoe snel is hy verdweenen,
 Die, als een jonge Mofes, blonk
 Op Thabor, pas Gods volk verfcheenen,
 En als een Boetörakel klonk!
 Helaas! dat fchoon, dat bloeiend leeven,
 Eerst in den Meityd van zyn loop,
 Is, als een fchaduw weggedreeven.
 Daar legt die dierb're fchat van hoop,
 Gelyk een Lentebloem vertreedden,
 Die, 's morgens, om haar gloed, haar geur
 En Paradyslucht, aanbeden,
 Voor d'Avond is, in glans en kleur,

Ge-

Gedoodverwd, en verslenst van blaären!
 Zo maait het bliksemvuur, te straf,
 Een Oegst van vruchtb're Koorenairen,
 Voor 's bouwmans hoop en oogen, af,
 Die zyne schuuren vult met zuchten.
 Nu raakt men, in een WINTER, kwyt
 Ontelb're rype zomervruchten,
 Alle Eerstelingen, toegewyd
 Aan God, en voor zyn Kerk verkooren.
 Wat baat hem 't priesterlyke kleed?
 Wat Arons borstschild? en gebooren
 Van Gods geheiligden Propheet
 Te wezen? en zich vroeg te wennen,
 Om, uit den wyzen Guldemond
 Van dien Gamaliël, te kennen
 De Wet van 't oud en nieuw Verbond?
 Wat baat het of 'er van zyn wezen
 De Deugd afftraal', beide even schoon?
 En God word in zyn Beeld gepreezen?
 En 's Vaders gaaven in dien Zoon,
 Zyn Eenigsten, zyn Welbehaagen,
 De Vrucht, de Vreugd van zyne Trouw,
 De Steun, en Stut van zyne dagen?
 Wat baat een diepe en bitt're rouw!

Geen kennisfe van Artzenyën,
 Geen Taalgeleerdheid, noch Verftand
 Kon hem van 't Sterflot hier bevryën,
 Wanneer de Dood zyn ftandaard plant;
 De Dood, die ooren heeft noch oogen,
 Naar 's Hemels eeuwig Raadsbefluit,
 Gelyk een rotsfteen, onbewoogen,
 Waar af dat klagt, dat kermen ftuit,
 En zuchten, die in rook verdwynen:
 Terwyl dat onwaardeerbaar Licht
 Volmaakt blinkt by de Serafynen,
 Verheerelykt van aangezicht,
 Met onuitblusfchelyke ftraalen,
 Veel fchooner als de Zon en Maan,
 Met pen noch verwen af te maalen,
 Die eeuwig op-, nooit ondergaan.
 Hier liet hy 't fpoor na van zyn Deugden.
 Wy zuchten, en hy juicht vol vreugden.

*Overleden den XXIIIften van Wyn-
 maand, MDCXCV.*

HARDERSZANG,
 OP DE DOOD
 VAN MEJUFFROUWE
 JULIANA VANDER SCHELLING,
 GEMAALINNE VAN DEN HEERE
 JACOB ALEWYN GHYZEN.

KUNSTLIEF.

Zo uit de verwen en de trekken van uw wezen,
 Die dikwils 't hart verraân, iets zekers is te leezen,
 Zoude ik besluiten dat gy zyt verkropt van druk.
 Voorfelde Waarmond u ook eenig ongeluk?
 Spreek, Vryborst, wat u deert: of voelt gy noch de smarte
 Van 't haatlyk Buurtgewoel, dat Goedaart drukt op 't harte;
 En Eerryk nooit vergeet, hoe Volkerts driefst geweld
 Zich tegen Heerman stout verhief in 't open Veld;
 Daar Eelhart, vroom van borst, en eeuwig waard te looven,
 Zyn Boomgaard schenden zag, zyn goudgeele Appels rooven;
 En Landzaads deugd en trouw, in dit vervloekt misbaar,
 Niet meer ontzien wierd, als de glans van 't zilver hair;
 Terwyl myn Vreêlief zuchtte, en Trouwhart voor de Altaaren
 En Haartsteên moedig waakte, om 't Buurrecht te bewaaren.
 Dit denk ik, dat u noch, als my, bedroeft en spyt.
 Wie kan 'er voor? Beveel uw zorgen aan den tyd.

Ty 3

Een

Een lieve Lentelucht, geteeld in 't stille Zuyën,
Volgt op 't gebulder der miltzieke Noorderbuyën.

V R T B O R S T.

Neen, Kunstlief, neen! my speelt wat anders in den zin,
Dat u meê smarten zal: de schrand're HARTVRIENDIN,
Och jammer! heeft geleefd: ik schrik van het verhaalen.
't Was in den morgen, op 't doorbreeken van de straalen
Der Zon, wiens glans zich flauw vertoonde aan myn gezicht,
't Verlies'ontdekkende van dit roemwaardig Licht;
Dat ik myn Schaapen dreef ter Stal uit, en met eenen
Een rouwkreet hoorde, dien de wind dreef herwaarts heenen.
Op deezen Heuvel kunt ge aanschouwen, langs dien kant,
De bruine schaduwen der Lykcypres, geplant
Om Haartsteê, Stulp en Stal van Boschman, die zal sterven
Van ongeduld, nu hy zyn HARTVRIENDIN moet derven,
Die HARTVRIENDIN met hem naar wensch volmaakt gepaard,
En, om haar gaaven, wel een langer leeven waard.

Wat schielyke ommekeer! 't is juist een jaar geleeden,
Wanneer de Lente, pas in de eerste jeugd getreden,
Zag haare teed're min, en toegejuichte Trouw,
Met vreugd gevierd; en nu op d'eigen stond vol rouw
Haar Uitvaart houden, met geen droefheid te evenaaren.
Na dat zy Schoonknaap, zo gelukkig, kwam te baaren,
En 't leeven gaf, daar 't al was om dit heil verblyd,
Sterft zy, en Schoonknaap is zo waard een Moeder kwyt.

Gy, die de veege Bruid, op Sirakuzer toonen,
Zong 't blyde Bruiloftslied, en haar vlocht mirthekroonen,
Met

Met my, gaande op het spoor der schelle Huwlyksrei,
 Laat ons nu, beurt om beurt, navolgen 't naar geschrei
 Van 't droef Gezin, daar elk het harte schynt te scheuren.
 Ziet neêr, en laaten wy hier HARTVRIENDIN betreuren.

K U N S T L I E F.

Och! HARTVRIENDIN, is dan uw vlugge en schrand're Geest,
 Zo vroeg, om hoog verhuift? Zyt gy op de Aard geweest?
 En word my, die pas heb uw minnevreugd gezongen,
 Nu van 't ontstelde hart, uw lykklagt afgewrongen?
 Dit had ik niet verwacht, myn HARTVRIENDIN, ô neen!
 Was 't ryzig ligchaam dan den geest noch al te kleen?
 Kon dat onmoogelyk dien ryken schat bevatten?
 Deê dit, ontydig, haar uit d'engen kerker spatten?
 Och! al te ontydig, in het bloeijen van uw jeugd,
 In 't vruchtbaar groenen van uw eerste huwlyksvreugd.
 En, schoon gy waart volleerd in kennis, kunst en zeden,
 Uw Leevensdraad is, als een druiftros, afgesneden.

Dit is dan 't leed, dat my zo zwaar op 't harte lag?
 Een bange nacht voorzei my reeds deez' droeven dag:
 My speelde iets wonderlyks, in mynen droom, te vooren;
 En, lang voor middernacht, voelde ik myn slaap verslooren
 Van Buurtmans zwarten haan, die niet als onweêr kraait.
 Apols gewyde Boom is uit den grond gewaait,
 Die groene Boom, wiens kruin stond boven elk verheven.
 Ik had my naauwlyks op, en voor de deur begeeven,
 Of vond een Zwaan, dicht by den Vyver, dood in 't gras,
 Daar onze Melkmaagd van om 't hoofd besturven was.

Zo

360 LYK- EN GRAFDICHTEN.

Zo zal het Noodlot, als 't op 't punt staat van te baaren,
 Aan onze zinnen, zich veelyds voor af verklaaren.
 Och! HARTVRIENDIN! 't betrouw leeven, Boschmans lust,
 En dat vergoode vuur is tevens uitgebluscht.

Komt, Zanggodinnen, komt; beklagt het droevig sterven
 Van schrand're HARTVRIENDIN, die wy voor eeuwig derven.

V R Y B O R S T.

Gelukkige, die, in dit bitter ongeluk,
 Zyn hart met schreijen noch verlichten kan van druk.
 Neen, treur vry eindeloos: de glans van haar schoone oogen,
 Dat helder licht, is met een duist're wolk omtoogen.
 De droeve Boschman is byna een leevend lyk.
 Zyn schoone Lenteroos is neêrgeploft in 't slyk;
 Daar Broershart vult de lucht vergeefs met zyne klagten,
 En 't geestig brein versmelt in treurige gedachten.
 Maar, och! wie word niet diep getroffen van de smart,
 Die wyze Moederzucht voelt in haar troostloos hart,
 Waar onder zy, met smart, heeft HARTVRIENDIN gedraagen,
 En nu, met zo veel druk, ziet eindigen haar daagen?
 Ze is stom van rouw, en schynt een and're Niobé,
 By 't doode Krooft, verkroopt van angst en hartewee.

Komt, Zanggodinnen, komt; beklagt het droevig sterven
 Van schrand're HARTVRIENDIN, die wy voor eeuwig derven.

K U N S T L I E F.

Och! alles kwynt en treurt, om haar bedroefde dood;
 Een dood die Flora brengt byna in stervens nood,

Die

Die haare glory zag, door HARTVRIENDIN, verheven.
 De roode roos, die van haar hand verkreeg het leeven,
 Verschiet van verw, en word zo bleek gelyk haar mond,
 De weêrpyyn voelende van de ongeneesb're wond.
 De vruchtb're Lente kwam zo droevig nooit verschynen.
 't Gebloemte en jeugdig kruid slaan tevens aan het kwynen:
 De Schaapen blaaten naar, en derven 't voedend kruid:
 Zo geeven 't jonge Lam, en 't Geitje een flaauw geluid,
 En moeten 's Moeders melk, als teêre Schoonknaap, misfen.
 Elk staat verwonderd, en 't gaat yder uit zyn gisfen.
 Vlei u, met vruchten van uw bloesem, en mooiweêr:
 Een donderflag werpt al uw hoop gelyk om veer.

Komt, Zanggodinnen, komt; beklagt het droevig sterven
 Van schrand're HARTVRIENDIN, die wy voor eeuwig derven.

V R Y B O R S T.

Hoe zeer is Melkerbuur, van dit verlies, ontsteld!
 Och! ongemolken gaan zyn Koeijen over 't veld;
 Daar Zaaiman weigert met zyn arbeid voort te vaaren:
 En, in de schaduwen van lykcypresfeblaären,
 Zit Bouwkloek, en vergeet zich zelve en zyn ploeg.
 Men schrei vry onvermoeid, en zucht', van 's morgens vroeg
 Tot 's avonds laat, daar Beemd en Boomen krygen ooren;
 Terwyl de Nachtegaal een Treurgezang laat hooren,
 Als of zy klaagde om haar, en Itis bitter leed.
 Wat valt het Sterflot, aan het Menschdom, wrang en wreed!

Komt, Zanggodinnen, komt; beklagt het droevig sterven
 Van schrand're HARTVRIENDIN, die wy voor eeuwig derven.

K U N S T L I E F.

Nu zal haar zachte Lier niet meer ten reyë gaan,
 Noch de overfchelle Keel 't Arkadifch veldlied ftaan.
 Nooit zal ik meer het zoet van haar gezelfchap fmaaken,
 Noch haare Snaaren my verwond'ren, of vermaaken.
 Haar vlugge Ving'ren, zo vol kunft, zyn roereeloos;
 't Sap van haar Dichtaar is vervloogen voor altoos:
 En de Oude Landkappel zal deeze waarde fchatten,
 Al tevens, in een graf, befluiten en bevatten;
 Terwyl haar Deugd, die hier een zuiv'ren geur verfpread,
 De plaats verfiert, waar in 't ontzielde Ligchaam leid.
 Komt, Zanggodinnen, komt; beklagt het droevig fterven
 Van fchrand're HARTVRIENDIN, die wy voor eeuwig derven.

V R Y B O R S T.

Zie, hoe 't verbaasde Vee is van ons afgedwaalt,
 O Kunstlief, en de Zon reeds op de kim gedaalt.
 De tyd is even snel, als HARTVRIENDIN, vervloogen.
 't Word duifter. Maar wat Licht verfchynt'er voor onze oogen,
 Om hoog? 't Is HARTVRIENDIN, die, in een klare Ster
 Veranderd, ons vertrooft, en toeknikt noch van ver;
 Zy is 't. Kom, gaan wy van deez' Heuvel. Laat ons fteilen
 Het Vee op Stal, en dit aan al de Buurt vertellen.

*Overleeden den IVden en begraven den Xden
 van Lentemaand, MDCXCVI.*

ROUW-

R O U W K L A G T
O V E R D E D O O D

V A N M E V R O U W E

KATHARINA DE VOGELAAR,

GEMAALINNE VAN DEN HEERE

MR. HERMANNUS AMIA.

Moet dan myn Zangeres, met schreijen,
Uw schoone, uw trouwe Gemaalin,
Zo vast verëenigd aan uw min,
Heer AMIA, naar 't Graf geleijen,
En zien haar uit uw arm gescheurd,
Daar gy uw droevig lot betreurt?

Uw Huwlykszon, die, als een wonder,
Zo schoon verrees, zo vrolyk schein,
Met duizenden bevalligheên,
Gaat in een vloed van traanen onder,
Gestort, uit hartewee en pligt,
Om 't derven van dat lieve Licht.

Z z 2

Hoe

Hoe is dat blinkend vuur der oogen,
 Dat uwen gloed steeds onderhiel,
 Die Luft en 't Leeven van uw ziel,
 Ontbloot van fraalen en vermoogen!
 't Is uitgebluscht, vergaan, verteert,
 En in een killend ys verkeert!

Nu zyn die leevendige roozen,
 Die, als een lentedageraad,
 Versierden 't vriendelyk gelaat,
 Gedoodverfd, om nooit meer te bloezen.
 Hoe teêr is ook een schoone bloem!
 Hoe haast vergaat haar geur en roem!

Heb, boven elk, op 't Aardryk voordeel,
 Munt uit in rykdom, geeft en glans,
 Blink, als de Zon aan 's Hemels trans:
 Wat is 't, als zonder gunst of oordeel,
 De Tyd, te ontydig en te straf,
 Maait al die gaaven tevens af?

Wie zou om uw verlies niet klaagen,
 Noch deelen in uw diepen rouw,
 Om 't sterven van zo schoon een Vrouw,
 Daar gy, tot in uw Ziel verslaagen,
 Uw Huis voelt schudden van dien slag,
 En, troosteloos, verwenscht den dag!

Men

Men ziet alom de vreugd verdwynen.
 De Lente, voelende dit leed,
 Werpt van haar hals het groene kleet,
 Welks verw verflaauwt en flaat aan't kwynen.
 De pas ontlookene Aarde steent
 En zucht, met u, terwyl gy weent.

De Mei, met haare frifche geuren,
 Zich reeds vertoonende in 't verfchiet,
 Besterft nu zy haar fterven ziet.
 't Gebloemte fchynt om haar te treuren.
 Hoe hangt het hoofd nu van den Rei,
 Gewoon te dansen met de Mei!

Och! de Amftelnimf kan pas bedaaren.
 Zy voelt de naweên van haar dood,
 Om d'eed'len Stam waar uit zy fproot,
 Zo trouw voor Haartfteên en Altaaren;
 Die Stam, een Spiegel van de deugd,
 Der Amftellaaren heil en vreugd.

Hoe haaft, helaas! is zy verdweenen!
 Men ziet ze naauw'lyks meer van ver.
 Zo snel verfchiet een fchoone fter;
 Zo vliegt de pyl een's Jaagers heenen,
 Geloft van d'opgefpannen boog,
 Gelyk een blikfemfchicht voor 't oog.

Maar't is vergeefs, hoe ge ook moogt klaagen
By 't dierbaar Lyk, schoon't hier op Aard'
Wel was een langer leeven waard.

Uw Huw'lykszon, uw Welbehaagen,
Ging onder, om, met schooner licht,
Te blinken voor Gods aangezicht.

Wil uwe droefheid dan bepaalen.

Uw KATHARINA triomfeert:
Zy heeft de Dood reeds overheert,
En fiert den Hemel met haar stralen,
Veel klaarder als de Zon en Maan,
Daar ze eeuwig zal ten reyë gaan.

*Overleeden den XIIIden van Gras-
maand, MDCXCIX.*

GRAF.

GRAFSCHRIFT
 VAN MEJUFFROUWE
SUSANNA VESELAER,
 WEDUWE VAN DEN HEERE
JAN JACOBZ. SCHIPPERS.

De Weeuw van SCHIPPERS, al de Waereld door vermaard,
 Zo ver men Boeken vind; om haare deugd verheven;
 Uitmuntende in verstand; rust hier. Hoe hoog bejaard,
 Noch trof de Dood, helaas! te ontydig 't dierbaar leeven.
 Gun haar gebeente rust. Men schreit vergeefs op 't Graf.
 Zy lei het sterfelyk, om 't onsterfelyk leeven, af.

A N D E R S.

SUSANNAAS Leevenszon, geblonken, als een Wonder
 Van haare Kunne en Tyd, beziel van Godlyk vuur,
 Dat onuitbluschlyk schein geschaapen van Natuur,
 Ging wel op Bleyëndaal, in volle glory, onder;
 Maar om, verheerelykt, ver boven Zon en Maan,
 In 't Hemelsch Bleyëndaal, veel schooner op te gaan.

*Overleeden op haar E. Lusthorve Blyëndaal, den
 XVIIten, en Begraaven te Soest, den XXIten
 van Slagtmaand, MDCXCIX.*

OP

O P D E D O O D

VAN MYN ZUSTER

BARBERA LESCAILJE.

Ik zag het Zusterlyke hart,
Maar zag het met betraande wangen,
Met oogen vol van schrik en smart,
Door een benaauwden doodwond prangen;
Daar zy, van ramp en pyn gemat,
Gedrukt van ongeneesb're kwaalen,
Haar Zaligmaaker tegen trad.
Men zag de goddelyke stralen,
De zaligheid met schitterend licht,
In halfgesloote en stervende oogen,
In 't aangenaame zongezicht,
Nu met een duist'ren damp omtoogen.
Zy sloeg, verzeld van Liefde en Hoop,
Geloof, Geduld, Godvruchtigheden,
Die Lichten, in haar laatsten loop,
Noch naar den hemel met gebeden,
Tot d'allerjongsten oogenblik.
Toen schein ze al boven 't zwerk te zweeven.
Zy gaf, helaas! den laatsten snik:
Maar onder het vrywillig geeven,

(Ge-

(Gesterkt door Goddelyke kracht)
 Zo scheen dit van haar zuiv're lippen,
Ik sterf met lust, ik heb volbragt,
 Noch in een flauw geluid te ontslippen:
 Dus wierd haar levenslicht gedooft.
 Nu praalt die nooitvolprezen Zuster,
 Wyl de aarde is van haar glans berooft,
 In 's hemels zaal met vreugd geruster.
 O Moeder! die beängst beschreit
 Uw Dochter, en met heete traanen
 Het koude ligchaam overspreid;
 Ik kom uw rouw tot vreugde maanen.
 Zy leeft, zy leeft nu buiten nood,
 Van alle kwellingen ontslaagen.
 Wat treurt uw hart dan om haar dood,
 Daar gy haar onder hebt gedraagen?
 Zy is om hoog volmaakt verëend,
 Verloft van 't onvolmaakte paaren:
 Gy hebt ook smartelyk geweent
 Als gy haar moest met smarte baaren.
 Ontflaa u, nu zy sturf, van druk.
 De reden zal uw droefheid dwingen.
 Verheug u lieft in haar geluk,
 En wil met my 't triomflieder zingen.
 Zy zweeft, zy zweeft in volle vreugd,
 En is zo gloryryk gereezen,
 Op witte wolken van haar deugd,
 Daar zy het onbegryplyk Wezen

Aaa

Van

Van aangezicht tot aangezicht,
Volmaakt en klaarder mag aanschouwen.
Zy streed met angst. 't Genadelicht
Heeft haar met glory 't veld doen houwen.
Z' heeft voor haar dood de Dood vermant,
Dien sterken vyand neêrgeflaagen.
Bezweek haar lyf, de geest hield stand.
Haar ziel word in triomf gedraagen.
Ze ontfangt nu de onverwelkb're kroon,
Haar voor alle eeuwigheid beschooren,
En pronkt nu met het Godlyk schoon,
In alle heerlykheid herbooren.
Nu zingt zy eeuwig 's Heeren lied.
De Paradyslucht geeft haar weelde,
Voor kommer, hartzeer en verdriet,
En 't heil dat zy zich hier verbeeldde.
Nu word haar vroomheid niet verdrukt,
Daar haare levenslent' zal bloeijen,
Schoon hier te ontydig afgeplukt,
Met vruchten die onsterfelyk groeijen.
Myn Zuster! leef om hoog by God.
Uw Zuster zong dit hier beneeden,
En wenscht in dit gelukkig lot,
Is 't 's Hoogstens wil, u na te treden;
Dat Lot, daar de uitgang van uw Geest
Is de ingang van uw heil geweest.

O P D E D O O D

V A N D E N H E E R E

DIRK PLUIMER.

A A N Z Y N E M O E D E R .

Zo heeft de Dood uw Zoon, uw Liefde, uw Welbehaagen,
Rechtschappen inborst niet ontziende, in 't best der jeugd,
Gevelt, ondanks uw bede en bittere ongeneugt,
Gelyk een boom, die door den wind word neêrgeflaagen.

Had niet zyn levenszon, zo heerlyk in het daagen,
Door een vergiften damp gekwynd; zyn heldendeugd,
Van wiens beproefde trouw 's Lands waterfaam noch heugt,
Zou thans geen lykicipres, maar krygslauwrieten draagen.

Neem in uw lot geduld, en maatig uw geweën.
Laat Niobé, door druk verkeerd in marmerteen,
Om 't misfen van haar krooft, in wanhoop gaan verlooren:

Gy, van een hooger licht bestraald, weet dat uw Zoon,
Dien gy hier baarde in smart, opvoer naar 's Hemels troon,
Daar hy in volle vreugd onsterflyk is herbooren.

L Y K T R A A N E N

O P

MEVROUW SLICHERS.

O Meimaand, weelde en lust van 't jaar!
 Bedek met Lykicipres uw hair:
 U voegt geen krans met Lentebloemen.
 ELISABETH, zo waard te roemen,
 Die schoone puykbloem van uw lent'
 Zo vroeg geraakt aan 's levens end,
 In 't prilste van haar zomerdagen,
 Gebied u eeuwig rouw te draagen:

Hoe zwygt de schelle Nachtegaal,
 Die flus met zyn verliefde taal
 Al 't veld noch schiep vol jeugdige ooren,
 Zo schielyk, door deez' maar te hooren!
 Zie hoe het al van druk besterst,
 Verbleekt, verkwynt, en vreugde derft
 Wat zich in 't boomryk bosch laat vinden,
 Hoe kan de Dood het al verflinden!

Wat balsam heelt dees diepe wond?
 Wie sterkt, wie zalft met pen of mond
 Den Raadsheer, om hem kracht te geeven,
 Nu hy de Heilzon van zyn leeven,

Gewoon.

Gewoon vol luister op te staan,
 Ziet op haar middag ondergaan?
 De Dood, met niemands leed bewoogen,
 Sluit al te vroeg die glansryke oogen.

De Dood, gewoon noch jeugd, noch deugd,
 Noch schoonheid, die elks hart verheugt,
 Noch vrolyk bloeijen van de jaaren,
 Noch afkomst, noch verstand te spaaren,
 Zo dra ze in dollen overmoed
 Met haar gevreesde seisen woed;
 Zal 't ongeächtste liefst verschoonen,
 En aan de Deugd haar wreedheid toonen.

Zo dooft, zo bluscht zy 't kost'lyk licht
 Van SLICHERS aangenaam gezicht.
 O onverwacht, ô bitter schreijen,
 Daar twee paar telgen 't lyk geleijen!
 O Haage! ô Hollands Lustprieel!
 Gy draagt in dit verlies uw deel,
 En voelt den doodschrik door uw leden,
 Daar deeze bloem legt afgesneedden.

O Yselftroom! ô Zilv're vloed,
 Die haare jeugd hebt opgevoed!
 Wat laaft gy uw begraasde weyën?
 Weêrhou uw plas, en val aan 't schreijen.
 Betreur die weêrgalooze vrouw,
 (Het noodlot schaft hier stof tot rouw)
 Dewaardste van haar 's Vaders Erven
 Die heel uw Stad drukt door uw sterven.

Hoe treft deeze onvoorziene flag
 Den Burgervader, wiens gezagh,
 Vol roem en eer in top geseegen,
 Uw Naam vergroot met glans en zegen;
 Daar hy zyn teerbeminde krooft,
 De vreugd zyns ouderdoms en trooft,
 Zo schoon van leeft, als welgebooren,
 Hier zo ontydig ziet verlooren!

Maar trooft u, ziet gy haar niet weêr:
 Zy leeft in gloryryker eer
 Als daar gy zaagt haar zonne zinken.
 Het Starrenhof, gewoon te blinken
 In glans, daar 't Aardryk valt te klein,
 Blonk meer, zo dra zy hier verdween,
 Om met onsterfelyke sraalen,
 In 't onverganklyk hof te praalen.

Zo worde op 's Hemels wil en wet,
 Eerlang de rouw van 't hart gezet,
 Die 't Stamhuis drukt van *Vander Dussen*,
 Verheerlykt door 't gestarnde kusefen.
 Zo moet Heer *Slichers* druk vergaan,
 Daar hy, veri' boven zon en maan,
 Zyn waarde Gemalin, verheeven,
 In 't hart der borg'ren noch ziet leeven.

LYK KLAGT
OVER DEN HEERE
PIETER BERNAGIE,

ARTS, EN HOOGLEERAAR DER GENEESKUNDE.

AAN DEN HEERE

PIETER NUYTS,

OFFICIER DER VRYHEID ETTEN, LEUR EN SPRUNDEL.

*Heer NUYTS, om uw geleerd Gedicht,
Grootmoedigheid, en deugd verbeven,
Gy, die BERNAGIE acht als een Licht
Der Kunst, en waard een langer leeven;
Terwyl zyn dood uw hart doorwond:
Vergun myn Zangster, in haar lyën,
Dat zy, met een besturven mond,
U haare Lykklagt toe mag wyën,
En de uwe, met een droeve groet,
Van 't T naar d'Aastroom roll' te moet.*

Moet ik BERNAGIE zien beschreijen?
Dat onwaardeerb're levensvuur
Gebluscht, zo groot een Geest verscheijen?
Zo groot een Geest. als ooit Natuur
Gewoon is in een eeuw te geeven?
Het lyf en de aard' was hem te kleen:

Hy

Hy poogde in ruimer lucht te zweeven.
 Och! och! deeze eed'le Geest verdween!
 En kan ik noch myn adem haalen,
 Daar ik hem zie ten graave daalen?

Komt Zanggodinnen, op uw beurt:
 Helpt my myn laatsten pligt volbrengen
 By 't Lyk, wel waard van u betreurd:
 Wilt uwe met myn traanen mengen,
 Getroffen van zo zwaar een slag.
 Zo komt de Donder aangeronnen,
 En werpt, voor 't opgaan van den dag,
 Daar alles is van schrik verwonnen,
 Een diepgewortelde Eik om veer,
 Of slaat een hoogen Ceder neêr!

Och! de Eer van Febus grootste Zoonen,
 Ja Febus zelf gelyk, als hy,
 Vol kunst, op doorgeleerde toonen,
 By elk uitmuntte in Poëzy;
 Of, daar zyn yver in 't geneezen,
 Alom geroemd, bemind, geächt,
 Een Hulp, een Toevlucht plag te wezen:
 Die Held, die 't sterfelyk geslacht
 Den Dood ontrukte, en zyne plaagen,
 Legt zelf nu van den Dood verlaagen!

Apol' had gaarne, in zulk een leed,
 Zyn Eskulaap te hulp gekoomen,
 Zo 't strenge Noodlot niet te wreed
 De kruiden had hun kracht benoomen.
 Hy zalft, hy koestert 't kwynend hart
 Vergeefs, en heeft zyn droevige oogen,

De weêrpyn voelende dier smart,
 Met eene donk're wolk omtoogen,
 Om niet te aanschouwen 't oogenblik,
 Dat reeds verwacht den laatsten snik.

Ja, Febus, wyk vry met uw straaLEN.
 Verberg, verberg uw gouden glans.
 Uw blonde kruin, gewoon te praalen
 Met een gewyden lauwerkranS,
 Dekk' thans met lykcypres zyn hairen.
 Vervul met treurgezangen 't oor,
 Nu, op den middag van zyn jaaren,
 Dien GuldemonD, die, in uw Koor,
 Liet zo veel wyze Orakels flippen,
 De veege ziel zweeft op de lippen.

De naare en duift're Nacht genaakt,
 Die zulk een Licht zal doen verdwynen.
 Hy, schoon van Febus rouw geraakt,
 Kwam nooit noodlottiger verschynen:
 Hy voert in zyn lievrei den Dood:
 Die treft BERNAGIE, en stopt zyn ooren
 Voor 't kermen in dien bangen nood.
 O Nacht! och! waart gy nooit gebooren!
 Bedroefde Nacht! gy zult voortaan
 Niet meer ten rei treên met de Maan.

Maar, welk een aangenaame klaarheid,
 Wat ongewoon en blinkend licht
 Verschynt, in deeze duift're naarheid,
 Voor 's waerelds treurig aangezicht?
 Het is BERNAGIE, om hoog verheven,
 Die, reeds veranderd in een Ster,

Bbb

Om

378 LYK- EN GRAFDICHTEN.

Om eeuwig na zyn dood te leeven,
Heelt 's lyders weedom noch van ver.
Men kan, uit d'eed'len zwier en trekken,
't Vergoode Wezen klaar ontdekken.

Doorluchte Geest, die, om uw deugd,
In ruimer lucht moogt adem haalen,
En, eindeloos, in rust en vreugd,
Van Dood en Droefheid zegepraalen!
My dunkt dat gy myn Lykklagt hoort,
En met uw licht bestraalt van boven.
Blink, schoone Ziel, blink ongestoord!
Myn Zangster zal uw Gaaven looven,
En uwe gloryryke Faam
Al de Aard vervullen met uw Naam.

*Overleeden den XXVIIIsten van Slagt-
maand, MDCXCIX.*

OP DE DOOD

VAN DEN

WELEDELEN GROOTACHTBAAREN HEERE,

DEN HEERE

J O A N S I X,

HEERE VAN WIMMENUM EN VROMADE;

BURGERMEESTER EN RAAD
DER STAD AMSTELDAM.

Zo zyt gy dan ter starren ingevaaren!
Zo ziet men 't lyf verlaaten van de ziel!
Die groote ziel, zo ryk van deugd als jaaren,
Die 't sterflot meê in 't eind te beurte viel!
Uw levenslicht, hoe laat, hoe schoon 't mogt daalen,
Verdween te vroeg; nadien 't zo snel verdween,
Terwyl 't al de aard' verfierde met zyn straalen,
Bemind, geächt, geroemd en aangebeên,
Doorluchte SIX, ver boven elk verheven,
Uit wiens gezicht Vorst Nestors wysheid blonk,
En dubbel waard een Nestors duurzaam leeven,
Of langer als hem 't nydig noodlot schonk!

Bbb 2

Wie,

Wie, wie moet nu geen heete traanen schreijen,
 Als hy, helaas! uw koud gebeente ziet?
 Dat eerlyke gebeente ontydig leijen
 Naar 't aaklig graf? wie smelt niet van verdriet?
 Onze Amsteltad, zo dier aan u verbonden,
 Aan uwe zorg, oprechte trouw, en deugd,
 Wiens recht en rust gy handhaafde ongeschonden,
 Zo lang elks liefde, elks toevlucht, hoop en vreugd,
 Barst uit, en stort haar ingekropte traanen,
 Geparf, gelyk een opgezwollen stroom,
 Die, al te bang, zich poogt een weg te baanen,
 En uitspat, rent met losgelaaten toom.
 Hoe treurig ruifcht het kristallyne water
 Van haaren Vliet! heel anders als voorheen,
 Toen 't rolde u in 't gemoet, met bly geschater,
 En u zag 't ampt van Burgerheer bekleên,
 En steeds gelyk een Burgerhart regeeren.
 Haar Kapitoel, gedenkende aan dien dag,
 Om ze eeuwig met uw wyze orakels te eeren,
 Treurt om uw dood, en beeft van zulk een slag.
 Het kroonegoud, haar wapenschild geschonken,
 Dat pronkjuweel van 's Keizers gunst en trouw,
 Dat lang zo bly, zo heerlyk heeft geblonken,
 Word bleek, gelyk uw mond, uit bitt'ren rouw.
 Het Y, verkropt, zou in zyn zuchten smooren,
 Zo hy ze niet loosde in de zuiderzee,
 Die aarzelt van zo naar een galm te hooren,
 En deelt ze aan al des waerelds oorden meê.

LYK- EN GRAFDICHTEN. 381

Geleerdheid ziet in u haar glans verdweenen,
 O Letterheld! ô aller Kunften Bron,
 Daar op uw Lyk de Zanggodinnen weenen,
 En roemen noch haar uitgefcheenen Zon!
 Apollo zal zich om uw dood verkwynen:
 Hy komt niet meêr zo blyde, als in de Mei,
 Maar droeviger, met flauwer licht, verfchynen;
 Terwyl hy treurt aan zyner zoonen rei:
 Maar, vruchtloos helpt myn Zangeres hen klaagen:
 Zy fcheurt vergeefs haar lauw'ren op uw graf,
 Uw eed'le ziel is gloryryk gedraagen
 Van de aard', daar gy getrooft lei 't leeven af.
 Nu mag uw geest die lieve vryheid fmaaken,
 Die zoete ruft! waar in uw wyze Lier
 Zo vaak zich in gedachten kon vermaaken,
 En deftig klonk, bezield van godlyk vier.
 Daar is uw Zon, uw Licht zo fchoon verreezen:
 Daar blinkt in louter goud uw groote naam,
 Die eeuwig hier, in uw Geflacht, gepreezen,
 't Heelal vervult met uw doorluchte faam.

*Overleeden den XVIIIden van
 Bloemaand, MDCC.*

A A N

N E D E R L A N D ;

OP DE DOOD VAN ZYNE

M A J E S T E I T.

O Nederland! gy treurt vergeefs op 't Heldenlyk
Van Koning WILLEM. Wie kan Gods besluit bepaalen?
Hy wisselde voor 't aardfch een hemelfch Koningryk:
Schep moed; denk op uw heil, en wil eens adem haalen.
Draag u geduldig in dit onvermydlyk lot.
Zeg, met den wyzen Job: De Toeverlaat der vroomen,
De Heer heeft, tot zyn roem, gegeven en genoomen.
Steun op 's Lands Vaderen, en uwer Vaad'ren God,
Die hen voorheen verlostte, in al hun nood en lyën,
Van 't koninglyke juk en slaaffche dwinglandyën,

*Overleeden den XIXden van Lente-
maand, MDCCII.*

OP

OP HET OVERLYDEN
 VAN DEN HEERE
 MICHIEL ELIAS.

Moet ik het uur, 't noodlottig uur betreuren,
 Dat mynen Vriend rukt van de Waereld af,
 En tevens van myn teder hart komt scheuren?
 Zyn levenszon zien onder gaan in 't graf?
 Zyn levenszon, wiens heugchelyke stralen,
 Wiens zuiver licht, wiens deugd blonk ongemeen;
 Die yder met zyn vriendschap plag te onthaalen,
 Den Zangberg kweekte, en gloryryk bescheen?
 Helaas! ze is, als een schaduw, reeds verdweenen,
 Pas op de helft geklommen van haar tyd.
 Wie kan te veel dit groot verlies beweenen?
 Elk is zyn troost, zyn trouwen noodhulp kwyt.
 Wie klaagt niet, als hy hoort zo bitter klaagen
 Zyn Gemaalin, terwyl haar waardig Kroost,
 Welks levenslicht noch eerst begint te daagen,
 Mist 's Vaders liefde; en zy haar hulp en troost?
 Wie heeft niet, die 't doorluchtig huis ziet beeven,
 Door Stads- en Staatsbestier in Amsteldam
 Gevestigd, en beproefde trouw verheven;
 Terwyl het mist dien stut dier braave Stam?

Wie

384 LYK- EN GRAFDICHTEN.

Wie schreit niet, die zo hoopeloos ziet schreijen,
 By 's Broeders Lyk, de Zuster, hem zo waard,
 En alle die naar 't aaklig graf hem leijen,
 Hoewel zyn roem niet meê ten graave vaart?
 Myn Zangster, die nooit trof zo zwaar een smarte,
 Zou, daarze op 't graf van haar Apollo zucht,
 En 't lykgedicht wringt van 't benaauwde harte,
 Als Echo, haast vergaan in dunne lucht;
 Zag zy hem vol van glory niet getoogen,
 Bevryd van zorg, van weedom en geklag,
 Door 's Hemels Kreits en starrelichte Boogen,
 In schooner en nooitöndergaanden dag.
 Ja, MICHAEL heeft hier zyn stryd volftreeden;
 Die Christen Held verwon, met moed, den Dood.
 ELIAS voer, op wolken van gebeden,
 Om hoog, gelyk welêr zyn Naamgenoot.
 Daar treed hy nu den starrentroon met voeten,
 Langs eenen weg van blinkend diamant,
 Om heilryk God in vollen glans te ontmoeten;
 Die aan hem schenkt, met zyn genadehand,
 Een Hemelkroon van palm en vredeolyven.
 Men troost' zich dan met zyn gelukkig lot.
 Daar wy noch in een zee van droefheid dryven,
 Leeft en herleeft hy vrolyk by zyn God.
 Hier blyve 's Mans gedachtenis in waarde,
 Zo lang men deugd en trouw bemint op Aarde.

*Overleeden den XXVsten van Lente-
 maand, MDCCII.*

OP

OP HET
OVERLYDEN

VAN DEN HEERE

M^R. ELIAS DES POMMARE,

RECHTSGELEERDEN.

Moeft dan, zo vroeg, uw zuiver levenslicht,
Verfierd, gelyk de zon, met fchoone ftraalen,
Verduiffteren voor 's Waerelds aangezicht?
Moet ik het voor den avond neêr zien daalen,
En ondergaan in 't alverflindend graf,
Door 't fterflot, voor uw Stam te streng en straf?

Wat mogt men zich van u niet al belooven?
Van u, wiens geest, wiens oordeel en verftand,
In kloekheid, ver uw jaaren ging te boven;
't Zy Themis u toejuichte en bood de hand,
Of Febus u befchonk met lauwerieren,
En, van zyn gunft beftaald, deed zegevieren.

Ccc

Maar

Maar, ach! nu is die hoop, zo groot, zo eél,
 In dunne lucht, gelyk een droom, vervloogen.
 De schoonste bloem kwynt vroegst op haaren steel.
 Wat mag Natuur op geest en luister boogen?
 Terwyl de Dood haar roem en kracht braveert,
 En zich aan glans, aan jeugd noch wysheid keert.

Zo gaat die hoop eens akkermans verlooren,
 Als 't bliksemvuur, gedreeven door den wind,
 Langs 't vruchtbaar veld het leevenvoedend kooren
 Afmaait, en op een oogenblik verslind.
 Zo word een boom, wiens vrucht elk kon behaagen,
 In 't bloeijen, van den donder neêrge slaagen.

Myn Zangheldin zou u, met naar geklagh,
 Uit achting voor uw gaaven, teêr beweenen;
 Ten waar zy wift dat gy in schooner dag,
 Doorluchtiger, van Godenglans omscheenen,
 Ten reyë gingt op keur van maat en stof,
 En lagchte om aardfche, om yd'len roem en lof.

Gy ziet de zon, de maan en starren schynen
 Beneden u, van 't westen tot het oost,
 En, in 't verschiet, uw droevige Ouders kwynen,
 Van 't eenigste, van 't eerstgebooren Krooft,
 Hun dierb'rer als 't gezegend licht der oogen,
 Te vroeg beroofd, wel waard elks mededoogen.

Niets

Niets, niets kon hen verkwikken, moê gezucht,
 Niets hunne wond, zo diep, zo zwaar, geneezen,
 Zo gy ze zelf geen troost gaaft uit de lucht.
 My dunkt, 'k zie u verheerelykt van wezen,
 En hoor uw mond, van hemelval vervuld,
 De treurenden dus noopen tot geduld:

Myn Ouders, och! te veel tot my genegen;
 Myn Onders, die 'k op aard' heb teêr bemind!
 Wat klaagt en steent ge, om uw verlies verlegen,
 Misgunt gy 't heil des Hemels aan uw kind?
 De dood verstrekt me een doorgang tot het leeven,
 Van God my, met de onsterfelykheid, gegeven.

Gy poogt vergeefs, met weenen op myn lyk,
 Het koud gebeente, op nieuw, door heete tranen
 Te ontvonken, daar de ziel, van 't aardfche slyk
 Ontlast, zich zelf den heilweg door mogt baanen,
 Waar langs ze, ontmoet door blyden galm op galm,
 Ten Hemel voer, gekroond met zegepalm.

Indien gy kost begrypen met gedachten
 Dit aangenaam, dit onwaardeerlyk goed,
 Dat ik reeds smaak; gy eindigde uwe klagten,
 En vloogt my, waar 't in uwe magt, te moet;
 Ja, liet, in plaats van droeven treurtoon, zingen
 Triomfgezag, op 't spoor der Hemellingen.

Schreit dan niet meer; terwijl ik juich by God,
Braveerende den dood, op nieuw herbooren,
Daar my van zelfs toevloeit een zalig lot,
Dat over my voor de eeuwen was beschooren:
En, schoon gy schreide uw treurende oogen uit,
Het sterflot volgt Gods eeuwig raadsbesluit.

Dit vloeide zacht van zyn vergoode lippen;
Waar op hy in een nis van hemelgoud,
Kwam myn gezicht, op 't aardryk, snel te ontflippen;
Daar elk zyn kunst en deugd in waarde houd;
En de Ouders, vol van bitt'ren rouw en smarten,
Een straal van vreugd gevoelen in hun harten.
Hoe wreed de Zoon van hun zy afgescheurd,
Hen trooft het heil, dat vroeg hem viel te beurt.

*Overleeden den XVden, en begraven den
XVIIIden van Oogstmaand, MDCCVI.*

OP HET ZELFDE
OVERLYDEN.

De Doodharpy gaat haaren gang in 't maaijen
Van 's waerelds oogft, hoe zeer men kermt en klaagt.
De Hemelheer, die 't gantsche fchepfel draagt,
Heeft vast bestemt hoe 't waerelds lot zal draaijen.

Dies moet het al naar zynen wille zwaaijen,
Waar door hy 't werk volvoert dat hem behaagt,
Zo daar de zon verzinkt, als daar ze daagt,
Om 't aardfche zaad in aardfchen grond te zaaijen.

Was weetenschap het bolwerk voor de dood,
En zuiv're deugd, P O M M A R E had den fchoot
Van haaren boog zo vroeg niet konnen deeren.

Maar wat lust hier E L I A S aardfche vreugd?
Hy ftygt om hoog, en erft den loon der deugd,
Om eeuwiglyk by God te triomfeeren.

O P D E D O O D

VAN JONGKVROUWE

IZABELLA JACOBA VAN ZON.

A A N D E N H E E R E

W I L L E M V A N Z O N ,

D O M H E E R V A N O U D M U N S T E R .

Wat droever maar vervult myn ooren?
 En welk een jammerlyk geklag
 Rolt langs de Vecht, en laat zich hooren
 Aan d' Amstel, als een donderflag,
 En treft myn teérgevoelig harte,
 Dat deelt in uw verdriet en smarte?

Is dan dat aangename Licht,
 Een van uw schoone TWEELINGZONNEN,
 Die, met haar vriendelyk gezicht,
 De boschen, beemden, beeken, bronnen,
 Gelyk de lente, 't leeven gaf,
 Zo vroeg gedaald in 't donker graf?

Wie

Wie kan op jeugd of luister boogen?
 Wat is een schoone roos ook teêr?
 Hoe haast is al haar glans vervloogen!
 Een onweêrvlaag rukt haar ter neêr,
 Daar zy, als Koningin der dalen,
 Den dag verkwikte in 't heerlyk praalen.

Wat hielp 't uw lieve Lentebloem,
 Dat zy de Hofwaranderyën
 Van Doorneburg, vol glans en roem,
 In 't oog des Vechtstrooms, kon verblyën,
 Nu zy, in 's leevens morgenstond,
 Sterft met den bloesem in den mond?

't Scheen of de Dood was zelf bewoogen,
 Haar jeugd ziende, als de dageraad,
 In 't blinkend licht der lieflyke oogen,
 In 't blank en bos van haar gelaat,
 Zo schoon en zo bevallig schynen,
 Eer hy haar deed gevaarlyk kwynen.

De veege zucht op 't rustloos bed.
 Allengs vergaan die schoone verven
 Van mond en hals, daar ze onverzet
 Getrooft in leeven en in sterven,
 Bezielt van Goddelyke magt,
 Den Dood in 't aangezicht verächt.

Kon dan geen Eskulaap, in 't lyden,
 De kranke helpen? 't jeugdig hart,
 Door kracht van artseny, bevryden
 Van de al te jammerlyke smart?
 Noch kon 't Natuur, noch kunst gelukken
 Haar de armen van den Dood te ontrukken?

Neen,

Neen, 't Hemelsche besluit staat pal,
 Bepaalende den sterv'ling 't leeven,
 En niets gebeurt 'er by geval.
 Wie kan 't ontgaan? wie wederstreeven?
 Daar 't aan een diamante slot
 Geklonken, word bestiert van God.

Uw ZONLING is om hoog gereezen,
 Langs een gewyde hemelbaan,
 En blinkt, met een verheerlykt wezen,
 Ver boven starren, zon en maan,
 Omringd van Gods genadestraalen,
 Om eindeloos te zegepraalen.

Het zy uw droefheid dan ten troost,
 Dat, schoon 't natuurlyk is te treuren,
 Wanneer de Dood het lieve krooft,
 Zo wreed van 's Ouders hart komt scheuren,
 Uw IZABELLE, ontlast van druk,
 Geniet een onbepaald geluk.
 Terwyl ik in uw smart kom deelen,
 Door God, en door den tyd, te heelen.

*Overleeden den XVden van Sprokkel-
 maand, MDCCXI.*

STICHTELYKE
GEDICHTEN.

STICHTING
GEBDICHEN

STICHTELYKE GEDICHTEN.

DE GODDELYKE WEET.

Geloof in éénen God. Wil in zyn Naam niet zweeren,
En vier den Sabbatdag. Wil steeds uwe Ouders eeren.
Steel nimmer. Smet met kwaâ Getuigen nooit 't gemoed.
Begeer geen anders Vrouw, noch min een's anders goed.

A N D E R S,
NOCH KORTER.

Bid God alleen, geen beeld. Spaar Gods naam. Vier zyn rust.
Eer Ouders. Moord, boeleer, noch steel, noch lieg: schuw lust.

CHRISTELYKE GELOOFSBELYDENIS.

Myn ziel gelooft in God den Vader, die zo schoon
Al de Aarde en Hemel schiep, en in zyn lieven Zoon
Den Heere Christus, voor alle eeuwen uitverkooren;
Die uit de Maagd Maryë, is, door den Geest, gebooren,
En onder Pontius Pilatus heeft geleên;
Gekruist, gestorven is, begraaven; naar beneên
In 't diepst der Hel gedaald; den derden dag verreezen;
Die opvoer hemelwaards; van waar hy, hoog gepreezen,
Eens weder koomen zal, om leevenden en doôn
Te oordeelen naar de wet, voor zyn geduchten troon.
'k Geloove in God den Geest; in de algemeine Leere
Der Christelyke Kerk, gezuiverd hem ter eere;
Kwytscheldinge van schuld, des vleefchs verryzenis,
En 't eeuwig leeven, dat al myn verlangen is.

H E T
G E B E D
O N Z E S
H E E R E N.

O onze Vader, die de Hemelen bewoont,
 En alles, vroeg en spaâ, met daauw en zegen kroont,
 Geheiligd werde uw Naam alom by alle volken.
 Uw Koningryk koome eens verfchynen in de Wolken:
 En uwe Wil, terwyl gy alles moogt gebiën,
 Moet hier op Aarde, als in den Hemel, zelfs gefchiën.
 Gy, die de raavens en hun jongen fpyft, geef heden
 Ons daaglykfch brood, en dat wy 't nuttigen in vreden.
 Vergeef ons onze fchuld, gelyk wy fchelden kwyt
 Alle onze fchuldenaars. Gelei ons niet in ftryd
 Noch fnoô bekooring, maar verlos ons van den kwaaden.
 U is de kracht, de magt, de glory en genaden.

G E B E D

O M W E L T E

B I D D E N.

Hoe zyn uw Goedertierenheden
 Voor d'armen mensch zo ryk, zo groot,
 Dat hy, met zuchten en gebeden,
 U naad'ren mag in zynen nood,
 O Vader! daar gy leent uw ooren,
 Om zyne klagten aan te hooren?

Tot wien zou hy ook anders gaan?
 Tot wien, dan die, by 't brood des leevens,
 Wilt met al 't goede ons overlaân,
 En duizend zegeningen tevens
 Den nederigen smeeker geeft,
 Die hoop op uw genade heeft?

Ach! wil my, ô myn God! verleenen,
 Om 't bitter lyden van uw Zoon,
 Die voor ons is in 't vleesch verscheenen,
 En my den weg baant tot uw troon,
 Uw goeden Geest, om in het midden
 Van al myn zwakheid, wel te bidden.

Geef

Geef dat ik, door hem, in myn smart
 En 's Waerelds bittere ongenuchten,
 Tot u roep, door den mond van 't hart,
 Met onuitspreekelyke zuchten.
 Hy leer my wat ik eifchen moet
 Van u, in voor- en tegenspoed.

Laat hy myn traagen yver wekken,
 Myn zinnen houden onverlet
 Van aardfche zorg, die my kan trekken
 Van het aandachtige Gebed.
 Hy ftutt' myn wankelende krachten,
 En geef my hemelfche gedachten.

Dat hy myn mond en tong beftier,
 En zuiv're myn onzuiv're lippen
 Met zyn geheiligd Altaarvier;
 Dat me in 't Gebed niets koom te ontflippen,
 Als 't geen, in 's Waereld woefleny,
 U eerlyk, en my zalig zy.

Hy leer my meeft om 't hemelfch fmecken,
 En 't onvergankelyke goed:
 Zo zal my 't aardfche niet ontbrecken,
 Maar in een ryken overvloed,
 Daar ik heb geen gebrek te fchroomen,
 Van zelve fteeds my tegenftroomen.

Doe my, met need'righeid, voortaan
Alle eigewysheid in my teug'len,
Daar 'k roep uw wyze Godheid aan;
En geef aan myn gedachten vleug'len.
Dat myn Gebed, van trans tot trans,
Opklim tot aller Heem'len glans.

Zo zal ik, aan dit licht ontsteeken,
Door uw genaâ, zyn nimmer moê
Van bidden, looven, danken, smeeken.
Zo vloeï uw goede Geest my toe,
Waar door ik vry tot u mag treden,
Myn God en Vader, met Gebeden.

E E R S T E
M O R G E N Z A N G.

De Zon, met haare zuiv're klaarheid,
Verdryft den duift'ren nacht en naarheid
Van 's Waerelds angstig aangezicht,
Dat in die zegenryke straalen,
Op nieuw verkwikt, mag adem haalen,
En God toejuichen in Gedicht.

Terwyl die glans straalt door myne oogten
In 't hart, 't welk kent uw Alvermoogen
En 't heil dat gy, ó Schepper! geeft
Aan 't Schepsel, vliegt myn geest naar boven,
Genoopt om mynen God te looven,
Die 't al uit niets geschaapen heeft.

Niets kon my, als uw schild, bewaaren
Voor schrikkelelyke Nachtgevaaren,
Voor onspoed, vuur en watersnood.
Door vaderlyke zorg gedreeven,
Behoedde gy myn dierbaar leeven
Voor hartkwetzuur en snellen dood.

Wat smart, wat ramp zoude ik ook schroomen,
Als ik myn toevlucht heb genoomen
Tot u, den leevendigen God?
Wat kwaad zal immer my genaaken,
Het zy in 't slaapen of in 't waaken,
Terwyl uw gunst bestiert myn lot?

Eee

Be-

Bestier ook heden myne zinnen;
 Laat my niets denken, niets beginnen
 Als 't geen dat uwe wysheid mag
 Verheerlyken en behaagen,
 Om nu, en al myn levensdagen
 Te wandelen, als in den dag.

Laat my niet sluik'len in myn wegen,
 Maar veilig smaaken uwen zegen,
 En eeuwig wyden, nimmer moê,
 Een hart vol waare dankbaarheden,
 En 't heilig reukwerk van gebeden,
 Aan uw alziende Godheid toe.

Wie zoude uw grooten Naam niet pryzen!
 Daar u de Heem'len eer bewyzen,
 En de Aarde is de Echo van dien klank.
 De dag verkondigt uwe daaden,
 De nacht uw wond'ren en genaden,
 En 't Schepsel zeid den Schepper dank:
 Daar ik, door uwe gunst gedreeven,
 Wensch tot uw eer alleen te leeven.

T W E E D E
M O R G E N Z A N G.

Hoe heerlyk komt de Zon verschynen!
 Zo schoon, zo prachtig opgekleed,
 Gelyk een Bruidegom die treed,
 Verlatende de nachtgodynen,
 Met vrolykheid de slaapzaal uit,
 Naar zyn bekoorelyke Bruid.

Hy komt in 't gloeiend Oosten bloezen,
 Verlichtende alles door en door:
 De Alzegenaar bereid hem 't spoor,
 Bezaaid met hemeldouw, met roozen
 En witte lely, welkers mond
 Het goud draagt van den Morgenfond.

't Heelal, aanschouwende het wezen
 Der Zon, is op een oogeblik
 Ontlast van duifternis en schrik,
 En al wat ooit den nacht doet vreezen,
 Om in dit alverkwikkend Licht
 Te spieg'len 't vrolyk aangezicht.

Zo blinkt het alles door die straalen;
 Daar alles God ter eere kweelt,
 En Leevenwekker vrolyk speelt
 Door boomen, weiden, duin en daalen.
 Natuur, verrukt, slaat zelfs de maat
 Ter eere van den Dageraad.

E e e 2

Zo

Zo laten bron en beek zich hooren,
Al juichende, langs 't leutrig riet,
Tot God het dankbaar Morgenliet,
Terwyl een galm van Hemelkooren
Den dag groet op een hooger wys,
Den Schepper en het Licht ten prys.

Ontwaak, myn ziel, eens na 't lang slaapen,
Nu 't ligchaam, weêr op nieuw ontwaakt,
De vruchten van het daglicht smaakt,
Waarom het zichtbaare is geschaapen:
En tracht eens naar 't ontzichtbaar Licht,
Daar alle waereldglans voor zwicht.

Op, op! uw Heilzon is verscheenen.
Aanbid en loof die Majesteit,
Te pryzen in alle eeuwigheid.
Ga voor zyn aangezichte heenen;
Op dat uw ziel verschynen mag
Daar 't nimmer nacht is, eeuwig dag,
En 't heilig Licht is opgereezen
Van 't eind'loos schoon, en blinkend Wezen.

D E R D E
M O R G E N Z A N G .

Barmhartig God en Vader! eeuwig Wezen!
 Die 't licht scheid van de duifternis;
 Uw groote Naam zy eindeloos gepreezen,
 En uw Genaâ, die ondoorgrondlyk is!
 Ik dank u voor uw onverdiende zorgen,
 Nu 't Licht ryft, daar de Nacht daalt in den Morgen.

Wie ben ik? ik onwaardige! dat Gy,
 Terwyl dat geest en ligchaam rust mogt smaaken,
 Hield zo getrouw die nachtwake over my,
 Voor allen ramp en nood beschermd in 't slaapen?
 Gy hebt my met uw vleugelen bedekt,
 En, van de rust verkwikt, weêr opgewekt.

'k Ontfang, op nieuw ontwaakende, het leeven;
 Schoon gy, met recht, om myn ondankbaarheid,
 Voor uw Genade en reukloos wederstreeven
 Van uwe wet, uw wil en Majesteit,
 Uw hulp en hand had moogen van my wenden,
 My stortende in een zee van nachtelenden,

Had ge in uw toorn door een verdiende straf,
 My in den slaap het leeven afgenoomen,
 Dat uw Genaâ zo onverdiend my gaf;
 En, van uw wraak genoopt, met recht te schroomen,
 My, als een bloem op 't vlakke veld vertreên;
 Wie roemde uw recht, ô Rechter! niet met reên?

Eee 3

Laat

Laat deeze dag, en al myn levensdagen,
 Uw heilig Licht verlichten myn gemoed,
 Uw Weg, uw Wet en Woord me alleen behaagen,
 De zonde vliënde en haar vergiftig zoet,
 En de oude Slang, die, onder 't loof geschoolen,
 Het Menschdom hielp aan 't struikelen en doolen.

Laat de aardfche zorg my niet te veel belaân;
 En, daar ik zie den nacht, van de aard' verdryven,
 My niet in 't pad der duifternise gaan,
 Noch blind in 't Licht van uwe waarheid blyven;
 Maar van den slaap der zonde ontwaakt, door 't Licht
 Van uwen Geest, erkennen mynen pligt.

Laat my vernoegd steeds leeven t' uwer eeren;
 Dat ook myn wil in d' uwen rust geheel;
 En, buiten dit, niets van u mag begeeren
 Als 't daaglyksch brood, en myn bescheiden deel.
 Laat trotsheid my in voorspoed nooit verzellen,
 Noch wanhoop my in tegenspoeden kwellen.

Zo zal ik zyn, door uwe gunst, bekwaam,
 Om alle uw daân en wonderen te looven.
 Dan zal ik steeds grootmaaken uwen Naam,
 Op Hemeltoon die de aardfche streeft te boven,
 Van daar het Licht verschynt tot daar 't vergaat,
 Terwyl gy Heer zyt van den Dageraad.

E E R S T E

A V O N D Z A N G.

De Dag, die voor ons heeft verklaart
 Al 't zichtb're, 't geen gy schiept op Aard',
 O God! en roemde uw wonderwerken,
 Verdwynt; de Zon zwicht voor de Maan.
 De Nacht, met angsten overlaán,
 Komt snorrende op zyn zwarte vlerken.

Natuur, vermoeid en afgesloofd,
 Legt in die bruine schaduw 't hoofd
 Te rust, en luikt haar doorziende oogen,
 Terwyl zy word met nieuwe kracht
 Versterkt, in 't midden van den nacht,
 Door uw Genade en alvermoogen.

Ik nader u, met myn gebeên,
 Eer dat myn afgematte leên
 Zich tot het slaapen overgeeven;
 Tot u, myn Heer, myn Toeverlaat,
 In wien alleen myn hoop bestaat
 Van dit en van 't aanstaande leeven.

Schoon

Schoon dat ik dwaalde by het Licht,
 En deezen dag vergat myn pligt;
 Wil echter my een Zon verftrekken
 In 's Aardryks dikke duifternis
 En Nacht, die tegenwoordig is;
 En uw befcherming niet onttrekken.

Laat my geruft in u, ô God!
 Het hoogfte Goed, het hoogfte Lot,
 De ruft, voor 's levens zorgen, fmaaken,
 Bevryd voor nachtschrik, fchade en nood,
 Voor water, vuur, en snellen dood,
 Die my nooit treffe voor 't ontwaaken.

Zo zal myn ligchaam, uitgeruft
 Door zachten flaap, in nieuwe luft
 Weêr met de Morgenzon verryzen,
 Myn ziel uw glans en Majefteit,
 Voor uwe goedertierenheid,
 Zo lang myn oogen 't Licht zien, pryzen.

T W E E D E

A V O N D Z A N G.

Heilryke Schepper! milde Bron
 Van onuitputtelyke schatten!
 Hoe blinkt uw wysheid in de Zon!
 Hoe kan men in dat Schepfel vatten
 Den glans van uwe Majesteit,
 En uit alle and're zichtb're dingen
 De diepten van uw heerlykheid!
 't Lust my een Avondlied te zingen,
 En, in de schaduw van den nacht,
 De schoonheid van uw Licht te maalen,
 Dat leed, dat last en zorg verzacht,
 De vreugde ontsteekt, en bluscht de kwaalen.
 De Zonne daalt voor myn gezicht:
 Maar 'k wil haar straalen eeuwig misfen,
 Als ik uw alverkwikkend Licht
 Mag zien door 's waerelds duifternissen,
 Dat Licht, 't geen op een wond're wys,
 Kan, door zyn straalen, warmte geeven
 Aan harten, die, zo koud als ys,
 De liefde van Gods Zoon weêrstreeven,
 Dat Licht, dat zonder einde straalt,
 Het leeven geeft, en doet de blinden,
 Van Mozes Wetboek afgedwaald,
 Den rechten weg in 't Bloedrecht vinden:

Fff

Dit

Dit is het Licht dat Gods Propheet
Door nevels zag, en kwam belooven.
Nu is dit schaduwachtig kleed,
Die dikke voorhang opgeschooven.
Wy zien de klaarheid van Gods Beeld
Van aangezicht tot aangezichte,
Daar alle zaligheid in speelt;
Dat Priester Aaron dier verplichtte
Van 't nimmer ongedekt te zien.
Wat komt die glans my, in 't beschouwen,
Al heil, al hulp en troost te biên!
Waar op ik eeuwig mag vertrouwen,
Of schoon, op yder oogenblik,
De nacht, met zyn angstvalligheden,
Verwekk' langs 't aardryk schrik op schrik;
Myn ziel, bevestigd in Gods vreden,
Ruft in den schoot van zyn Genaâ,
Daar 'k, in 't geloof gevoerd naar boven,
Gevoel een blydschap vroeg en spaâ,
Van geene droefheid uit te dooven.
Myn oog, nu slaap vry: 's Hemels Oog,
Dat nimmer slaapt, zal u bewaaken,
En steeds beschermen van om hoog,
Daar 'k zie, om nieuwen troost te smaaken,
Den Vorst der duisternis geveld.
Wat kwaad, wat onheil zoude ik vreezen,
Nu 's Heeren arm my veilig stelt,
En 't Licht van 't Goddelyke Wezen
Bestraalt myn ziel en aangezicht,
Dat my tot zynen dienst verplicht?

B O E T B E E D E.

Ontferm, ô God en Vader! uit genaden,
 U over my; ach my! schoon ik beken,
 Belast, belaân met duizend euveldaaden,
 Dat ik uw gunst geheel onwaardig ben.
 Ontferm, ontferm u, ô myn God en Vader!
 Daar 'k beevende u van verr' boetyaardig nader!

Een doodschrik treft my in 't verflagen hart,
 Dat, aangeklaagd van 't rusteloos geweeten,
 De prikkelen der zonden voelt met smart,
 En my verwyt hoe zeer ik heb vergeeten
 Het goed waar in ik ben door u geleid,
 En 't geen ik schond door snoode ondankbaarheid.

Myn God, wil toch op my uw toornige oogen;
 Niet wenden, in uw ongenade en straf.
 Hoor my, en wees met myn ellend' bewoogen.
 Keer, keer uw toorn genadig van my af.
 Wil my van uw rechtvaardigheid bevryden;
 Terwyl dat ik myn zonden zal belyden.

Ik heb uw weg, uw waarheid, woord en wet,
 Die gy, zo wys ten richtsnoer van myn leeven
 En wandel, op de waereld had gezet,
 Geschonden, en een zydweg uitgetreden.
 'k Heb op den weg der ydelheid gegaan,
 Uw Geest bedroeft, en smaadheid aangedaan.

Uw heilig recht bestond ik vaak te farren,
 Daar ik, zelfs in uw aangezicht, misdeê.
 Myn euveldaán, Heer, kunnen 't heir der starren,
 En 't zand, 't geen legt aan de oevers van de zee,
 In meenigte zo verr' te boven streeven
 Als 's hemels trans van 't aardryk is verheven.

Gy riept, Keer weer, tot de ooren van myn ziel,
 Maar die was doof, en schandig ingenoomen
 Met de ydelheid, die beter haar geviel.
 Dies, wat gy riept, ik weigerde te koomen,
 En smoorde 't Licht dat gy in my ontfak,
 Hoe zeer uw Geest ook tot den mynen sprak.

Dus overtuigd, myn God! leg ik geboogen
 Eerbiedig voor uw Majesteit op de aard',
 Van waar ik pas, uit schaamt', myn zondige oogen
 Al schreijende durf opflaan hemelwaart,
 Die, echter, schoon ze al schreiden heele plasfen,
 Niet magtig zyn myn vlekken af te wasfen.

Neen,

STICHTELYKE GEDICHTEN. 413

Neen, 'k weet te wel, myn Rechter! dat de gloed
Van uwen toorn, die wraak roept aan myn ooren,
Geen water eifcht, maar Christus dierbaar bloed,
Om dien naar recht te blusfchen en te fmooren,
Dat bloed, 't geen beter dingen voor ons fpreekt
Als Abels bloed, dat uwe gramschap kweekt.

Ach! reinig my, in 't wafchbad der Genaden,
Van Zielefmet, om 't lyden van uw Zoon,
Die voor my bid, en ons, met fchuld belaauden,
Zelfs roept, en leid tot uw Genadetroon,
Terwyl hy heeft d'aanklaager van de zonden
Den kop gekneuft, en in triomf verflonden.

Zo zal myn ziel met alle dankbaarheid,
Gloovende myn fchuld te zyn vergeeven,
Grootmaaken, Heer, uw Naam en Majesteit,
Zo lang als gy my fchenken zult het leeven;
Verfoeijen 't pad waar langs ik heb gedwaalt,
En zyn op nieuw van uwen Geest beftaald.

O P D E S
H E I L A N D S
G E B O O R T E.

De duisternis is nu verdweenen,
't Genadelicht in plaats verscheenen,
De Zonne der Gerechtigheid,
Daar de oude Vaders op vertrouwden,
En hunne zaligheid op bouwden
Voor 's waerelds grond hen toebereid.

Nu ziet men 't eind van alle rampen;
De schaduwen, met dikke dampen
Van Mozes Wet, en oud Verbond,
Verdwynen door Genaelstraalen,
Die van den hemel nederdaalen,
Gelyk een heilryke ochtendstond.

Het langbeloofde is nu gekoomen.
Weg dan met beuzelen en droomen
Van 't blinde en domme Jodendom,
Die, spooreloos met hun gedachten,
Een waereldsch Koningk noch verwachten.
Doch 't heilig Wetboek maakt hen stom.

Daar

Daar uit is klaar voor ons te hooren,
 Dat hunne Christus niet gebooren
 Moest zyn met sceptor, staf en kroon,
 God had hun immers laten weeten,
 Door Mozes boeken, en Profeten,
 De needrigheid van zynen Zoon.

Hy moest met aardfche heerlykheden,
 Het ampt van Midd'laar niet bekleeden;
 Maar arm, en naakt zyn, vol gebrek,
 En op een ezellinne ryden,
 Ja 't zondekruis, met smart en lyden,
 Onschuldig draagen op zyn nek.

Och! wouden zy toch eens gelooven!
 En zelf zich niet van 't licht berooven!
 Want meer als Mozes is nu hier,
 En meer als Schrift- en Wetgeleerden,
 Die Schrift en Wet zo vaak verkeerden,
 Met zonden in 't zondöffervier.

Myn ziel laat dees verftokten vaaren.
 Wees lieft by 's Hemels legerschaaren,
 Den grooten Cherubynenrei:
 Roem nevens hen Gods groote daaden,
 Zyn wond're liefde, zyn genaden:
 Ja paar met hen uw vreugdgeschrei.

Zing

Zing op: De vrede is nu op aarde.
Eer zy de Godheid, die ze baarde,
En 't nietig menschdom niet verächt!
Want heden, heden is gebooren
Die voor alle eeuwen is verkooren,
Tot zoen van 't menschelyk geslacht.

Een Kind, een Zoon is ons gegeven.
Dees zal den Dood den doodsteek geeven.
Hy heeft de hel zyn magt ontzeit.
Al knarft de Duivel op zyn tanden:
Die Menschenhaater is in banden
En boeijen, tot in eeuwigheid.

EINDE DES TWEEDEN DEELS.

B L A D W Y Z E R

D E S T W E E D E N D E E L S.

H U W E L Y K S Z A N G E N.

In den Jaare MDCLXXIII.

Op Abraham van Koppenol, en Suzanne Engelbrecht, Bladz. 3.

MDCLXXIV.

- Matthias de Wreedt, en Barbera Lescaijje. 8.
- Joan Geerkens, en Louize Jacobs Blaeu. 12.
- Nicolaas Meijer Otto, en Maria Wiebouts. 81.
- Nicolaas Harrewyn, en Joanne Oppyn. 85.

MDCLXXVII.

- Nicolaas Buitendoor, en Sara de Canjoncle. 16.

MDCLXXVIII.

- Joannes Antonides vander Goes, en Suzanna Bormans, 19.

MDCLXXIX.

- Paulus Brouwer, en Petronella de Gruyter. 86.
- Joan Blaeu, en Eva van Neck. 23.

MDCLXXX.

- Reinier Gysbertsz. Fontein, en Ybeltje Hermans Nauta. 27.

MDCLXXXI.

- Simon vander Cruysfen, en Suzanne Snoek. 32.

MDCLXXXII.

- Alexander van Kuffeler, en Johanna Verzyl. 89.

G g g

Hu-

Huwelykszangen, in den Jaare MDCLXXXIII.

- Op Anna Rebekka Amia, met Karel Hartfingh. Bladz. 35.
 — Harmannus Amya, en Catharina de Vogelaar. 41.

MDCLXXXIV.

- Ludolph Smids, en Anna de Groot. 47.
 — Laurens vander Straaten, en Sara Hobben. 48.
 — Pieter Spranger, en Johanna Toorts. 93.
 — Pieter Dorville, en Ingena Rotterdam. 52.

MDCLXXXV.

- Pieter Blaaupot, en Helena de Bruin. 57.
 — David van Hoogstraten, en Maria van Nispen. 59.
 — Pieter de Clercq, en Cornelia Blok. 62.

MDCLXXXVII.

- Willem van Zon, en Helena vander Hek. 66 en 71.

MDCLXXXVIII.

- Jacobus Block, en Johanna Steenmey. 72.
 — Mr. Simon Muis van Holy, en Anna Elizabeth de Witt. 76.

MDCXC.

- Joan van Vollenhove, den Jongen, en Maria Palm. 95.
 — Mr. Pieter Blaeu, en Geertruid Alewyn. 99.

MDCXCI.

- Cornelis van Leeuwarden, en Katharina Snoek. 105 en 106.
 — Joan van Norden, en Arlandyne van Hoorn. 107.

MDCXCIII.

- Hendrik de Roo, en Joanna Katharina Arcq. 110.
 — Philippe de la Fontaine, en Anna Wolfgang. 111.
 — Pieter Koolaert, en Elizabeth Hoofman. 114.
 Hu-

DES TWEEDEN DEELS. 419

Huwelykszangen, in den Jaare MDCXCIV.

- Op Abraham Blaauwpot, en Elizabeth Bruin. Bladz. 121.
 — Antoni Rutgers, en Maria Rutgers. 126.
 — Jacob de Flines, en Agatha vander Vult. 130.
 — Ludovicus de Dieu, en Adriana Six. 135.
 — Mr. Joan van den Bempden, en Ester Elizabeth Tulp. 138.
 — Hermannus Koning, en Joanna Medou. 142.

MDCXCV.

- Jacob Alewyn Ghyzen, en Juliana vander Schelling. 143.
 — Joan Teyler, en Maria van Geleyn. 150.
 — Reinier Schaap, en Katharina Maria Blaeu. 154.
 — David Amoury, en Maria van Lennep. 156.

MDCXCVII.

- David Rutgers Izaaksz. en Debora Bruin. 161.
 — Michiel Elias, en Maria Margareta Wiltfchut. 165.
 — Joannes vander Merfch, en Petronella van Oosterwyk. 170.
 — Joannes Voordaag, en Leonora Verzyl. 174 en 175.

MDCXCVIII.

- Jacob Feitama, en Sara van Lennep. 176.
 — Pieter van Somerdyk, en Hester Apoftool. 181.
 — Jacobus de Vos, en Catharina van de Ryp. 184.
 — David van Mollem, en Jacoba van Oosterwyk. 187.

MDCXCIX.

- Johannes Visfcher, en Kunira van Hoek. 192.
 — Abraham Hoorens, en Katharina Linnich. 193.

MDCC.

- Abraham Verhamme, en Katharina de Neufville. 196.
 — Joan van Lennep, en Anna Hugaert. 200.
 — Joan de Ruusfcher, en Maria Teyler. 204.
 — Daniël Hoorens, Cornelifz. en Margareta Blok. 208.
 — Abraham de Craamer, en Johanna van Vredenburg. 211.

Huwelykszangen, in den Jaare MDCCI.

- Op Jacob van Vollenhoven, en Engeltje Palm. 214.
 — Nicolaus Bidloo, en Clafina Cloes. 216.

MDCCII.

- Henricus Ruysch, en Zibrechta van Neck. 217.
 — Jan vanden Berg, en Maria Nieuwpoort. 221.
 — Jan Marcelis, en Elizabet van Lennep. 222.

MDCCIII.

- Dionys Oortman, en Maria Noortdyk. 225.
 — Izaak Coolbrant, en Klara van Harn. 228.
 — Olivier Schaak, en Cornelia Beukelman. 231.
 — Christiaan van Heule, en Maria van Kuyk. 232.

MDCCIV.

- Pieter van de Poel, en Margareta de Canjoncle. 252.

MDCCV.

- Jurriaan Willink, en Helena van Loghem. 235.
 — Dirk Bruinink, en Katharina Infes. 238.
 — Abraham Verhamme, den Jongen, en Johanna
 Maria Slachregen. 242.
 — Cornelis van Meekeren, en Maria Verhamme. 246.

MDCCVI.

- Frans Schrooters, en Margareta Dupper. 253.
 — David Leeuw van Lennep, en Christina Rutgers. 257.
 — Johannes de Haan, en Sibilla van de Sand. 262 en 265.
 — Mr. Cornelis Backer, en Jacoba Graaffland. 266.
 — Izaak Snep, den Jongen, en Cornelia Slachregen, 267.
 — Jacob van Lennep, en Suzanna Rutgers. 268.
 — Arnold van Oud, en Geertruid Haak. 269.
 — Jan Daems, en Lucia Kornelia Hondius. 270.
 — Jan Hondius, en Elizabeth Visfcher. 271.
 Hu-

DES TWEEDEN DEELS. 421

Huwlykszangen, in den Jaare MDCCVII.

Op Michiel Blok, en Maria van Beek.	276.
— Jan van Meekeren, en Margareta Rutgers.	284.
— Jan Swaan, en Maria Mees.	288.
— George Clifford, en Johanna Bouwens.	289.
— Andries van Dorp, en Adriana Styvers.	290.
— Abraham van Heule, en Emilia Perling.	291.
— Matthys Westendorp, en Elizabeth Hartfen.	292.
— Jan Swart, en Sara van Heule.	298.
— Gerrit Fortgens, en Anna Gryspeert.	299.

MDCCVIII.

— David Mattheus de Neufville, en Jacoba van Gelder.	300.
— Jacob Hennebo, Adriaanz. en Magdalena Barnaard.	301.
— Cornelis Marchant, en Christina Uilenberg.	305.

MDCCIX.

— Joan Ofze, en Catharina Maria Dommer.	309.
---	------

MDCCX.

— Gerrit Wésfens, en Johanna Tarwe.	310.
— Jacob Coefaart, en Ida Arnold.	311.
— Victor de Haan, en Anna van Gesfer.	314.

LYK- EN GRAFDICHTEN.

Amsteldam in rouw, over de Dood van den Grootachtb: Heere Dr. Joan Blaeu, Oud-schepen en Raad, enz.	317.
Op de Dood van Mevrouw Geertruid Vermeul Blaeu, Weduwe van den voorgemelden Grootachtb: Heere,	319.
— van den Ed. Manhaften Heere Michiel de Ruiter, Hartog, Ridder, enz.	321.

Op de Uitvaart van den zelfden M. de Ruiter.	Bladz. 325.
Graffchrift voor den zelfden.	328.
———— voor den Manhaften Jongkheer Gerrit Hooft.	328.
Op de Dood van den Heere Mr. Henrik Hooft, Burgermeester en Raad der stad Amfteldam, enz.	329.
———— van den Fenix der Dichteren Joofft vanden Vondel.	331.
Graffchrift voor den Weledelen Grootachtbaaren Heere Dr. Gillis Valkenier, Burgermeester, enz.	331.
Aan Dr. Ludolph Smids, op het overlyden van zyne Gemiaalin Maria Margareta Smids, Geb: Atinga.	332.
Op het aftterven van den Eerw: en hooggeleerden Heere Gualterus Boudaan, Bedienaar des G: Woords.	335.
Op de Dood van den Eerw: en hooggel: Heere Bernardus Somer, Bedienaar des Goddelyken Woords.	338.
Op het overlyden van Sara Maria Amia, Dochtertje van den Heere Mr. Harmannus Amia.	343.
Op de Dood van Mejuff. Agatha Schippers, Gemalinne van den Heere Jan Baptista Swanen.	345.
Graffchrift op den Edelen Heere Jacob Elias, Raad en Oud-fchepen.	348.
Rouwklagt over de Dood van de Koninginne van Groot Brittanje	349.
Op de Dood van den Heere Jacobus Winter, der Medicynen Doctör, en Proponent der H: Theologie.	354.
Harderszang, op de Dood van Mejuff. Juliana vander Schelling, Gemalinne van den Heere J. A. Ghyzen,	357.
Rouwklagt over de Dood van Mevr: Katharina de Vogeljaar, Gemalinne van den Heere Mr. Herm: Amia,	363.
Graffchrift van Mejuff. Sufanna Vefelaar, Weduwe van den Heere Jan Jacobz. Schipper.	367.
Op de Dood van myn Zuster Barbera Lescailje.	368.
	Op

DES TWEEDEN DEELS. 423

Op de Dood van den Heere Dirk Pluimer	Bladz. 371.
Lyktraanen op Mevrouw Slichers.	372.
Lykklagt over den Hr. Pieter Bernagie, Arts en Hoogl: enz:	375.
Op de Dood van den Weled: Grootachtb: Heere Joan Six, Heere van Wimmenum en Vromade, Burgerm: enz:	379.
Aan Nederland, op de Dood van zyne Majesteit Wilhem den Derden.	382.
Op het overlyden van den Heere Michiel Elias.	383.
————— Mr. Elias des Pommare, Rechtsgeleerden.	385.
Klinkdicht op het zelfde overlyden.	389.
Op de dood van Jongkvr: Izabella Jacoba van Zon.	390.

STICHTELYKE GEDICHTEN.

De Goddelyke Wet, tweemaal.	395.
Chriftelyke Geloofsbelydenis.	396.
Het Gebed onzes Heeren.	397.
Gebed om wel te bidden.	398.
Eerfte Morgen­zang.	401.
Tweede ————.	403.
Derde ————.	405.
Eerfte Avond­zang.	407.
Tweede ————.	409.
Boetbede.	411.
Op des Heilands Geboorte.	414.

DRUK.

D R U K F E I L E N

DES TWEEDEN DEELS.

<i>Bladz:</i>	<i>Regel</i>	<i>2 van ond: staat</i>	<i>de</i>	<i>Lees te</i>
110,	—	5 v. o.	—	genoofschap — genootschap—
125,	—	6	—	in — in't —
153,	—	9	—	een — en —
347,	—	10	—	aarfchen — aardfchen —
399,	—	10	—	wacreld — waerelds —